

Giới thiệu Trầm Đầu Dễ Bị Trói Buộc

Nhắc đến truyện ngôn tình nữ cường, ngoài Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng thì tựa truyện hay của Nữ Vương Qua cũng không khiến bạn thất vọng.

Trầm 5 tuổi cha chết, không quan hệ, trầm còn có nương....

Nương của trầm muốn từ thái hậu thành đế vương, không quan hệ, trầm vẫn còn một cái tí ti ruột trợ giúp.....

Cái gì ?tí ti của trầm cũng muốn làm nữ hoàng.....

Mẹ nó, trầm hai mắt có thể thấy quý, tai nghe tiếng lòng, trầm chính là chân long thiên tử đập tường vân mà sinh ra, các nguoi thật nghĩ là trầm ăn phân mà lớn sao!

Trầm tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị trói buộc !!!!!

Đội đầu trầm nhất định sẽ là người cười cuối cùng, sống cuộc sống ăn ngủ ôm mỹ nhân !

Di.....chờ một chút.....mẹ nó.....trầm thế nào lại biến thành một cô nương rồi

Sài Thiệu : Ngoại bào của trầm hỏng rồi phải làm sao, nghĩ cách đi, rất là cấp bách a!

Trần Hàm Chương xoay xoay cổ tay : Bỏ tay của nguoi khỏi ngực ta , chúng ta đến nói chuyện nhân sinh!

Cùng đến với tựa truyện online hay mang tên Trầm Đầu Dễ Bị Trói Buộc để khám phá về siêu phẩm này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Đầu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thân Thể Tráng Kiết Của Trầm Đầu Rồi ?

Giờ dần*(từ 3h-5h sáng) ba khắc, Sài Thiệu đứng giờ mở mắt, hân hữu khí vô lực khinh bỉ trở mình, vỗ ngực thảm hận : cao quý như trầm, thế nào lại dưỡng thành loại thói quen tí tiện đứng giờ liên tỉnh này chứ.

Làm hoàng đế bù nhìn đã 20 năm, trong ngày hưu mục* (*Gội đầu, lễ ngày xưa làm quan cứ mười ngày được nghỉ một lần để tắm gội, gọi là 休沐日) không phải lên triều, trừ bỏ ngắm trăng thưởng hoa, cơ bản là không có chuyện gì khác để làm. Vì thế, Sài Thiệu trở mình, quyết định ngủ tiếp.

Chính là.....cảm giác có gì đó không đúng?

Sài Thiệu sờ sờ ngực, lại vỗ vỗ, nguyên bản ánh mắt sáng trong bóng đêm lại càng thêm rực rỡ, những rất nhanh lại chuyển thành vẻ kinh sợ.

Ngực của trầm sao lại sưng to như vậy!

Hắn trong đầu bỗng hiện lên nữ nhân thân thể không chút mỹ cảm gầy cùng cây cột không khác nhau là mấy kia, đương nhiên chủ yếu là nhớ lại hai khối thịt trước ngực.

Nghĩ đến tối qua nữ nhân kia đối với hắn giờ trò.....

Từ từ, giờ trò, tiếp theo đâu, tiếp theo đã phát sinh chuyện gì? Sài Thiệu nhíu mày, trầm nhớ không rõ được chuyện xảy ra kế tiếp ?

Sài Thiệu oán hận nhắm mắt, trầm chỉ biết....

"tăng rắc, kéo kẹt" tiếng ván gỗ vỡ vụn đột nhiên vang lên, Sài Thiệu cả người nháy mắt ngã xuống, rơi giữa đống vụn gỗ.

Cả người chật vật!

Tiểu Bàn Tử, Tiểu Băng Tử đâu, lần ra đây nói cho trầm biết, long sàng của trầm tại sao lại biến thành thế này.

Trầm thế nào cũng phải chém đầu đám tượng chỉ giám*(thợ mộc) vô liêm sỉ đã làm ra thứ này!

Hắn làm ra động tĩnh lớn như vậy, người bên ngoài không có khả năng không nghe thấy, chốc lát sau, bên ngoài dấy lên ánh sáng, ngay sau đó một giọng nói thanh thúy nhưng hàm chứa lo lắng truyền tới : " Cô nương, người làm sao vậy ?"

Cô nương ? Kêu ai a ? nữ nhân lại là người nào Chẳng lẽ là quý ?

Sài Thiệu âm thầm lý sự, đáy lòng nghĩ thoáng ra một chút, khẳng định là chắc chắn là bà già Hạ Phi ở Thục Vân cung nhìn trộm không vừa mắt liền đến chinh trẫm, tiền vàng nền thom thảng này toàn bộ đều cúng viếng cho nàng, phải cúng viếng hết!

Nghĩ như vậy, Sài Thiệu tính toán tự mình đứng lên, thể nhưng hơi chút động động, liền cảm thấy móng đau đớn như kim châm, không chịu nổi hừ một tiếng . " Trẫm thật sự là"

Di, giống như có chỗ này không đúng a ?

Không đợi hắn có phản ứng, ánh sáng bên ngoài đã cầm đèn tiến vào, đầu tiên là đem hai ngọn đèn trên bàn thấp sáng, đợi thấy rõ được tình huống của Sài Thiệu, liền kinh hãi, vội nhào lại kêu lên : "Ai cô nương của tôi ơi, thế nào lại đem giường đập gãy rồi."

Nàng cẩn thận từ đông phế tích nâng Sài Thiệu dậy, vỗ vỗ vụn gỗ trên người hắn, đợi đến khi nhìn thấy máu thấm ra từ sau móng hắn, lại là sợ hãi kêu một tiếng ngắn ngủi.

Mà Sài Thiệu toàn bộ quá trình một bộ dáng ' đây là ai, trẫm ở nơi nào' ngu ngốc trạng thái.

Thẳng đến khi Minh Châu chuẩn bị đỡ nàng trước đến trên một chiếc giường nhỏ, Sài Thiệu mới thoáng thanh tỉnh một chút, mở miệng nói : " Người trước đâm bóp cho trẫm một chút."

Tuy rằng móng rất đau, nhưng là nhìn thấy nữ nhân rõ ràng xa lạ trong phòng này, Sài Thiệu vẫn như cũ cảm giác như đang nằm mộng.

Minh Châu sợ tới mức vội bịt miệng hắn lại, " Cô nương của ta ơi, lời này tuyệt đối không thể nói."

Sài Thiệu đã muốn hoảng hốt.

Vừa rồi nghe thấy chính miệng mình thốt ra quả nhiên là âm thanh của nữ tử đi, quả nhiên là như vậy đi? Thời điểm lần đầu tiên không có nghe sai a?

Hắn hốt hoảng thuận theo Minh Châu dịch chuyển, thẳng đến khi đi qua bàn trang điểm, khước mắt liếc qua gương đồng, cùng với bóng dáng trong gương.

Sau đó, hắn lấy tư thế nhanh như chớp bỏ nhào về phía trước.

Thân hình làm chúng sinh điên đảo của trẫm đâu?

Dung nhan anh tuấn làm vô số nữ tử điên cuồng gào thét chói tai của trẫm đâu?

Cái người gây trở xương này là ai?

Không không, gây không phải là trọng điểm, trọng điểm phải là....

Gây trở này là nữ nhân!

Trách không được trẫm cảm thấy ngực sưng lợi hại như vậy, Sài Thiệu đầu óc vừa chuyển, đưa tay sờ soạng, vừa lòng gật đầu, so ra ít nhất phải to hơn của nữ nhân hôm qua với tiểu nha đầu bên cạnh này rất nhiều.

Xem ra trẫm mặc kệ biến thành cái dạng gì, quả nhiên đều nổi bật xuất chúng!

Nhận thấy ánh mắt Sài Thiệu nhìn qua, Minh Châu chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, yên lặng che ngực.

" Cô nương, người làm sao vậy?"

Có lẽ sắc mặt Sài Thiệu quá mức giống ma nhập, Minh Châu thanh âm có điểm run lên.

Sài Thiệu miễn cưỡng thu hồi ánh mắt của mình, khụ khụ, hiện tại không phải lúc kiêu ngạo tự mãn. Thu hồi tầm mắt của mình khỏi gương đồng, Sài Thiệu ý bảo Minh Châu tiếp tục đỡ hắn đi.

Minh Châu vừa muốn nói người còn chảy huyết đây, liền đỡ lấy tay Sài Thiệu đưa qua, yên lặng đem lời khuyên trong miệng nuốt xuống.

Aiz, đầu năm nay nô tì càng ngày càng làm không được a!

Lời tuy như thế, Minh Châu cũng không dám thực sự xoay người rời đi, đợi sau khi Sài Thiệu hơi thở dần dần vững vàng, nàng rón ra rón rén đem đến băng gạc cùng thuốc trị thương, nhẹ nhàng bôi thuốc cho hắn.

Liên theo đó ngồi xổm bên cạnh giường chờ trời sáng, trong lòng lại âm thầm tính toán, trời sáng rồi nên như thế nào đi nói với cữu phu nhân đây. Dù sao tháng này đã muốn phá hỏng ba cái giường rồi.

Có một cô nương khỏe như trâu, thật là một mối!

Thời khắc Sài Thiệu trước khi ngủ nghĩ chính là : chờ trăm tính lại lần nữa, khẳng định sẽ là ở trên lòng sàng mềm mại ngát hương của trăm.

Nhưng sự thật lại là, hấn lại lần nữa mở mắt, đối diện là hốc mắt đỏ ửng của Minh Châu.

Bên ngoài ánh sáng mặt trời lên cao, chiếu sáng toàn bộ bên trong phòng, nhưng lại không chiếu đến được nội tâm tối tăm của Sài Thiệu.

Trăm...

Thế nhưng biến thành nữ nhân!

Có phải hay không vô cùng nhục nhã a! Sài Thiệu về mặt phần hận, bộ dạng nghiêng răng ken két. Nhưng tình cảnh trước mắt sẽ không vì hấn phần hận mà thay đổi.

Minh Châu nhìn khuôn mặt vụn vỡ của hấn, không thể không cẩn thận hỏi, " Cô nương, người không sao chứ."

Sài Thiệu gợn tay vỗ vào ót của nang một cái, phun đến nơi nơi toàn là nước miếng, " Cô con mẹ nguoi quý? Mỏ to mắt cầu của nguoi ra mà nhìn rõ ràng, trăm..."

Trăm cái quý, trăm bây giờ còn thật sự là trong hình dạng tiểu cô nương!

Cái ót bị Sài Thiệu đánh, mắt thường có thể thấy được cái ót từ màu đỏ lập tức biến thành xanh tím, Minh Châu úy khuất che kín đầu, một bộ dáng nghĩ muốn phản kháng lại không dám.

Điều này làm Sài Thiệu thoáng ngạc nhiên, nghĩ đến cái giường vỡ vụn kia, hấn tròn mắt vừa chuyển, mạnh mẽ đánh về phía cái bàn bên cạnh, , cái bàn trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt, biến thành đồng phế tài.

Sài Thiệu : "..... .

Trăm đây là lại phóng thích thêm một loại năng lực mới?

Nhưng hấn tổng cảm thấy được giống như quên điều gì, là cái gì đây? Nga đúng, trăm mở mắt liền có phải nghe được suy nghĩ của nha đầu đối diện?

Sài Thiệu liếc liếc Minh Châu, dọa Minh Châu sợ tới mức run lên bần bật, lại lần nữa bùng kín ngực.

"Nguoi có hay không đang mắng...Trăm?"

Minh Châu liên tục lắc đầu, hàm chứa nước mắt biểu đạt lòng trung thành, "Nô tì dù là mắng mình cũng sẽ không mắng nguoi đâu!"

Sài Thiệu cẩn thận nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, phát hiện ánh mắt trân thành đến không thể trân thành hơn của nha đầu này, trong tâm gật gật đầu, nha đầu kia cũng không tệ lắm, trước sau như một.

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài có nha đầu gõ cửa, " Cô nương đã tỉnh chưa? Chính là muốn tỉnh rồi?

Minh Châu nhìn đồng hồ hỗn độn trong phòng, về mặt phiền muộn.

Sài Thiệu cũng về mặt phiền muộn.

Bởi vì hấn nghĩ muốn than thở!

Bạn đang đọc truyện *Trăm Đâu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ngoại Bào Của Trâm Đâu Rồi ?

Nha đầu bên ngoài kia tên gọi Phi Thúy, dung mạo ôn hòa tươi cười khéo léo, cho dù nhìn thấy một đồng bừa bãi này, cũng không may mắn biểu hiện chút kinh ngạc nào, chỉ nhẹ giọng hỏi Sài Thiệu, " Cô nương có bị thương chỗ nào không?"

Minh Châu vẻ mặt chột dạ, nhìn thấy Phi Thúy giống như chuột thấy mèo, nha nha chỉ thất lưng Sài Thiệu, nhỏ giọng nói : " Bị vụn gỗ cửa vào bị thương, bất quá ta đã cấp cho nàng loại thuốc tốt nhất rồi."

Phi Thúy trừng mắt nàng một cái, lạnh lùng nói : "Nếu bị thương, hôm qua tại sao không đi gọi ta."

Nàng tiến lên hai bước, nửa quỳ trên giường vén áo Sài Thiệu lên, còi bỏ băng gạc nhìn thoáng quá, phát hiện cũng không phải rất nghiêm trọng, lúc này mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Sài Thiệu toàn bộ quá trình đều im lặng không nói, bởi vì trong đầu hắn đang có một vấn đề thập phần gian nan, trầm là nên đứng xi xi*(嘘, ở đây là tiếng hư, xuyt, dùng trong trường hợp này thì có nghĩa là nên đứng mà đi vệ sinh hay ngồi đi vệ sinh =))))) hay là ngồi xi xi đây?

Nhưng là giống như có điểm không nhìn nổi!

Hắn đẩy Phi Thúy sang một bên, nhảy xuống giường chạy hai bước, lập tức quay đầu hỏi : "Nhà xí ở nơi nào?"

Phi Thúy bị hắn đẩy ngã xuống giường, một hồi lâu mới phản ứng lại, nàng nhú mày nhìn về phía Minh Châu, " Cô nương đây là?"

Như thế nào mà ngay cả nhà xí ở đâu cũng phải hỏi?

Minh Châu lúc này mới nghĩ ra, vội vàng đem mọi chuyện lúc sáng sớm, báo cho Phi Thúy.

Phi Thúy lâm vào trầm tư, lông mày càng lúc nhíu chặt. Nàng cùng Minh Châu chín tuổi liền theo cô nương, ba người có thể nói là cùng nhau lớn lên. Tuy rằng nàng hiện tại khí lực quá lớn, tính tình lại có chút táo bạo, nhưng đối với người bọn nàng lại tri kỷ thân thiết, rất ít khi trách móc nặng nề.

Bởi vậy theo lời Minh Châu nói, kia không có khả năng là cô nương. Chỉ là.... nàng vừa mới thấy rõ ràng ở bên thất lưng của cô nương có cái bớt hình lá cây.

Đù loại suy đoán quay cuồng trong đầu Phi thúy, điều này làm cho mặt nàng càng ngày càng ngưng trọng.

Là một nam nhân hàng thật giá thật, đi vệ sinh thì phải là đại mã kim đao mà đứng, đem công cụ gây án tao nhã lại thông dong lấy ra, hướng về phía cái bô phóng ra độ cong hoàn mỹ đủ để bề nghệ thiên hạ. Nhưng là

Sài Thiệu lúc này cũng không có cái gì để mà lấy ra, tay hắn run lên, chân cũng liên run theo, chấn động một hồi, mới nhắm mắt lại ngồi chồm hồm xuống buồn bã cời quần.

Nhân sinh của trầm thê lương như vậy!

Giải quyết xong gánh nặng, Sài Thiệu phun ra một hơi thật dài, hắn đem tóc trước mặt vén ra sau tai, vuốt vuốt cái gáy sáng bóng, nghĩ : năng lực của trầm lại lần nữa đột phá lên một tầm cao mới!

Trầm thật sự là càng ngày càng sùng bái chính mình!

Nếu như bỏ qua cái nơi vừa đi vừa lay động nào đó, Sài Thiệu hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang từ nhà xí đi ra, quả thực là như chiến sỹ chiến thắng trở về.

Hắn một tay chấp sau lưng, một tay buông thõng bên hông, vô luận là động tác bước đi, vẫn là ngẩng cao đầu, thoát nhìn như vậy quý khí lại như vậy âm vang hữu lực.

Nhưng mà nhìn như vậy, thế nào cũng không hài hòa. Thật giống như là chó đi mèo bước, rùa cùng thỏ, cùng hơi thở bản thân đặc biệt không hợp.

Minh Châu há miệng, nghĩ thầm, nhất định là hôm qua bị kích thích quá lớn làm cho cô nương điên mất rồi, là một đầy tớ trung thành, nàng hiện tại phải làm sao bây giờ? Là bộ như không có việc gì, vẫn là cảnh tỉnh?

Ai ai ai, thật khó chọn!

Phi Thúy ánh mắt lóe lóe, lập tức giống như thường ngày lui tới giống nhau, cười yếu ớt tiến lên đỡ lấy Sài Thiệu, nói : " Nô tỳ hầu hạ cô nương thay quần áo."

Nàng một bên giúp Sài Thiệu, một bên rũ mắt xuống nhỏ nhẹ nói : " Cô nương chớ vì chuyện tiểu công tử mà quá mức ưu tư, người hiền đều có trời phù hộ, tiểu công tử chắc chắn sẽ không có việc gì."

Sài Thiệu cũng buông mắt, hắn nhìn đỉnh đầu tiểu ti nữ, hung hăng nhú mày. Tuy rằng tiểu nha đầu này cực lực buồn bảo trì bình tĩnh, nhưng là nhìn đến nàng cứng ngắt đỡ hắn, tiểu nha đầu trong đầu khẳng định đã muốn bùng nổ rồi.

Chẳng qua..... .

Trầm thế nào một câu không nghe thấy!

Nhìn không thấy lay động , có thể nói căn phòng này thực sạch sẽ, nhưng trầm như thế nào liền không nghe thấy tiếng lòng của người khác rồi?

Trầm cao lớn thế kia, sức mạnh vô địch, ngoại bào vô vãng vô lợi*(ở đây có nghĩa là ở đâu cũng thuận lợi) của trầm đầu!

Sài Thiệu suy nghĩ quay cuồng, ánh mắt sáng quắc, thiếu chút nữa đem đầu Phi Thúy xuyên thủng.

Cảm nhận được hần "nhiệt tình như hỏa", Phi Thúy cước bộ có chút loạn, nàng hít một hơi sâu, cười yếu ớt ngẩng đầu nghi hoặc hỏi : "Cô nương làm sao vậy? Nó tì có chỗ nào không đúng sao ạ?

Sài Thiệu nghiêng răng nghiêng lợi, hai má vằn vẹo, thân mình run run nói : " Người không có, trầm có."

Không muốn sống nữa a!

Trầm biến thành một cái phế nhân a!

Biến thành một nữ nhân gầy đét có thể nhẫn, nhưng mất đi ngoại bào, Sài Thiệu cảm thấy có chút không còn quyến luyến sinh mệnh, bởi vậy hần không chút do dự đẩy Phi Thúy ra, thùng thùng chạy về phía vách tường....

Nhưng chạy được vài bước hần lại ngừng lại, làm một đấng nam nhi đích thực, gặp trở ngại liền bỏ mình thật sự là rất giống đám nữ nhân phiền phức rồi, trầm cao quý như thế, hần là khi chết càng phải thật sáng tạo chứ.

Nhưng chết thế nào mới xem là cao quý, Sài Thiệu vuốt cằm lâm vào trầm tư.

Phi Thúy bị hần đẩy ra xa nửa thước, hung hăng ngã xuống đất, chỉ nghe "răng rắc", nàng rên rỉ, than một tiếng, phát hiện của mình tay trái bị gãy. Nhưng nàng ngoảnh lại nhìn không hơn chính mình, hồ Minh Châu đang đứng ngốc ở một bên, "Minh Châu, mau giữ lấy nàng."

Minh Châu nước mắt chảy ràn rụa chạy đến trước mặt Sài Thiệu, khóc nức nở nói : " Cô nương, người đừng dọa nô tỳ a."

Phi Thúy cũng bò lên, tay phải đỡ tay trái, bởi vì đau đớn, trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh, nàng lao đảo chạy tới, lời nói ra đều là gào lên, " Người làm cái gì vậy? Người nếu có chuyện, cô nương nhà ta làm sao bây giờ?"

Sài Thiệu bị nàng rống run run, bỗng nhiên phúc chí tâm linh* (* phúc đến thì lòng cũng sáng ra), trầm như thế nào thật không ngờ a. Hần mặc danh kỳ diệu ở trong thân thể đậu nha thái* (* 豆芽菜 , ở chương 1 cũng đã nhắc đến, được hiểu là cực gầy, nhưng ở trường hợp này mình thấy nếu dịch hần nghĩa thuần Việt sẽ không hay, nên tương đương Hần Việt vào =)))) tỉnh lại, kia đậu nha thái có lẽ chạy đến trên thân thể hần đi.

Chờ hần trở lại thân thể chính mình, ngoại bào không phải liền quay lại đi? Hơn nữa, ngoại bào của trầm vốn trước kia thỉnh thoảng lại bị hỏng, bằng không sẽ không bị cung nữ thì thầm kia thừa cơ lấy đi!

Sự tình đến như thế, Sài Thiệu đem suy nghĩ cẩn thận, hần khẳng định là bị cung nữ thị tẩm kia hại, nhưng người cũng chưa chết, mà là âm kém dương sai biến thành đậu nha thái.

Lần đầu tiên của trầm như vậy mà bị thương tiến hành, còn chưa có ra trận, liền kết thúc. Nữ nhân đúng là sinh vật khủng bố nhất trên đời.

Có một không hai!

Sài Thiệu tuy rằng căm giận, nhưng ít ra không nghĩ đến chết nữa, hần phải nghĩ biện pháp hồi cung, cùng đậu nha thái đối trở về thân xác.

Nghĩ như vậy, sắc mặt liền dịu đi, hướng Phi Thúy nâng nâng cằm : Người tiểu tỷ nữ này nhưng thật thông minh."

Phi Thúy sắc mặt trắng bệch, nếu đã muốn nói toạc ra, nàng lại cũng không có tranh luận, chính là thần sắc phức tạp nói: "Mặc kệ người là cái gì, nó tì chỉ cầu cô nương của nhà ta còn sống."

"Trước khi cô nương nhà ta quay về, nô tỳ nhất định sẽ tận tâm hầu hạ người." Tuy rằng bất quả chỉ là thời gian ngắn ngủi, Phi Thúy trong lòng cũng nghĩ rất nhiều, mặc kệ như thế nào, con đường tốt nhất trước mắt đó là bảo trì hiện trạng, chờ cô nương trở về.

Về phần hiện tại trong thân thể cô nương là ai? Nghĩ đến tự xưng của nàng, Phi Thúy mấp máy môi.

Minh Châu trước nhìn cái này, lại nhìn cái kia, vẻ mặt mê muội, " Phi Thúy tỷ tỷ, cô nương, hai người đang nói cái gì a?"

Phi Thúy : ". . . ."

"Câm miệng, mau hầu hạ cô nương rửa mặt thay quần áo." Người ngốc, cũng không thể không nói cũng có cái phúc của người ngốc.

Minh Châu đem theo hai tiểu nha hoàn hầu hạ Sài Thiệu rửa mặt thay quần áo, mà Phi Thúy thì trước hết đi tìm tấm gỗ đem tay trái bị gãy cố định lại.

Nàng chân trước vừa đi, sau lưng hai tiểu nha hoàn từ chính thất phòng liền đến.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Đầu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trăm Hiện Tại Kêu Trăm Hàm Chương?

Nha hoàn kia nhìn đến một đồng hồ hỗn độn, khóe mắt hơi trĩu xuống, thần sắc đem theo ba phần khinh bỉ cùng ghét bỏ. Ngực khí cũng mang vẻ vênh mặt hất hàm, "Biểu tiểu thư*(từ bây giờ mình sẽ dịch là tiểu thư nhé, hai chương trước thấy toàn là cô nương nghe giọng gạo dễ sợ =[[[[[), lão phu nhân có việc gọi người, người nếu là thu thập tốt rồi, liền theo nô tỳ đi một chuyến đi."

Sài Thiệu quay đầu, hất cằm, thần sắc mang theo vẻ khinh miệt liếc nhìn, "Ngực thì thẳng tung gậy đét như que củi, đem cái thứ đó ra trưng cùng với cái bản bản mặt ** (cái này tác giả viết, mình chỉ chép y nguyên :3)..... ở trước mắt ta, nhìn đến người, đừng nói đến com tôi qua, mà com của tôi hôm trước nữa cũng đều nôn ra hết rồi."

"Ta chính là người....ngô...." câu nói kế tiếp chưa nói ra, đã bị Minh Châu bưng kín. Sài Thiệu trừng mắt liếc nàng một cái, đem tay nàng hất ra, nhưng là cũng không có tiếp tục nói.

Minh Châu xoa cổ tay cười gượng, "Thanh Liên tỷ tỷ, tiểu thư nhà ta là đang nói giỡn thôi, chúng ta thu thập tốt rồi, cái này tùy người đi."

Nha hoàn Thanh Liên kia bị trợn tức đến nổi sắc mặt xanh mét, ngực phập phồng, nghiêng răng kèn kẹt một hồi lâu, mới hừ một tiếng, xoay người thật mạnh đi ra ngoài.

"Tiểu thư a, chúng ta ở chỗ này ăn nhò ở đậu, người sao lại không thu liễm chút chứ? Thanh Liên tỷ tỷ trở về, khẳng định sẽ thêm mắm dặm muối muốn nói với lão phu nhân." Minh Châu vẻ mặt phiền muộn, nhin không được có điểm oán trách.

Sài Thiệu liếc nàng một cái, "Tiểu nha đầu biết cái gì."

Trên đường đi chính viện, Sài Thiệu tay trái vắt sau lưng, thông thả chậm rãi bước đi, vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh, đương thời xuân về hoa nở, tùy ý có thể thấy được từng đám hoa phồn vinh, hương khí tạp nhạp.

Hắn nhàn nhả tự tại, nhưng Minh Châu ở phía sau lại lo lắng, nàng từ bên trái chạy đến bên phải, lại từ bên phải quay lại bên trái, còn kém nước quỳ xuống, "Tiểu thư, chúng ta nên nhanh lên a, lão phu nhân còn đang chờ nữa."

Sài Thiệu ngoáy mũi, trăm đường đường là vua một nước, hạ mình đi gặp một lão bà thôn dã, nếu trăm đi quá nhanh, chỉ sợ nàng hưởng không nổi cái phúc phận này.

Cũng may là hai người đi chậm, không đến một hồi Phi Thúy liền đuổi kịp, nàng dặn Minh Châu theo phía sau, chính mình lại nhỏ giọng cùng Sài Thiệu nói chuyện.

"Người nếu đã là tiểu thư nhà ta." Phi Thúy cân nhắc lời nói, chậm rãi nói : "Kia liền thỉnh người không cần phá hỏng cuộc sống hiện tại của tiểu thư nhà ta."

Theo cử chỉ lời nói của người này thật dễ dàng biết được, hắn giống như cũng không sợ bản thân bị bại lộ cái gì, không biết là vì có chỗ dựa nên không sợ hay là cái gì khác đây? Chính là nếu bị nàng đem cuộc sống xáo trộn hỏng bét, kia tiểu thư trở về phải thế nào đối mặt?

Sài Thiệu nhú mày nhìn nàng, "Uy hiếp trăm?"

Phi Thúy vội lắc đầu, giải thích : "Nô tỳ không dám, nhưng người phải biết rằng không phải ai cũng có thể tiếp nhận việc người đột nhiên thay đổi tính cách, nếu như bị xem thành yêu quái, người cùng tiểu thư nhà ta có lẽ đều gặp phải tai ương."

Nàng tính cách xưa nay thận trọng, chuyện tình lo lắng liền càng nhiều, sợ người này thật là người hồ đồ không tiếc, đầu tiên là bày ra lợi hại, lại chậm rãi nói ra hoàn cảnh bi thảm của cô nương nhà mình, ba phần uy hiếp trong bảy phần đáng thương, cũng không tin người này không mềm lòng.

Nhưng....

Sài Thiệu thật đúng là không mềm lòng.

Hắn chính là vuốt cằm cảm thán, hóa ra là người quen a!

Ngự sử đại phu Mục Thanh, quang lộc của các đại học sĩ, Trạng Nguyên lang của tiên đế thời Minh Trạch năm thứ bảy, nhay bén rộng lượng tài trí hơn người, được tiên đế nhìn trúng trực tiếp phong làm đại phu*(大夫 : theo nghĩa phải là đại phu, ngự y, cơ mà ở trong trường hợp này mình lại thấy không hợp, làm gì có đại phu gì lại đi chấp bút chứ @@ mà trong Qt mình tra ra thì 大夫 còn có nghĩa là chức quan to thời xưa, dưới quan khanh, trên quan sĩ,

vậy thôi đau đầu quá =((((() chấp bút.

Tuy nói chức quan không lớn, nhưng nơi tiếp xúc đều là trung tâm triều đình, có thể nói nếu tiên đế vẫn còn tại vị, người này thành tựu liền tất sẽ không thấp. Đáng tiếc chính là, chưa được vài năm, tiên đế chết bất đắc kỳ tử, người này liền bị mẫu hậu ném đến Ngự Sử đài làm một gã tiểu lại.

Mục Thanh dùng mười năm đi lên vị trí Ngự sử đại phu, theo sau liền bắt đầu liên hợp hoàng thất, dâng sớ thỉnh cầu Sài Thiệu tự mình chấp chính.

Nói cách khác, người này là kẻ bảo vệ phe hoàng đế không hơn không kém.

Sài Thiệu gật đầu, trầm rất xúc động a! Nếu đậu nha thái là cháu ngoại của Mục Thanh, như vậy sự tình sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Trầm Hàm Chương!

Cái tên này nghe thật quen tai, giống như được người nào nhắc tới rồi.

Sài Thiệu nhíu mày, nhưng thế nào đều nghĩ không ra. Nhưng hần lập tức nhún vai, nhớ không ra thì thôi, dù sao thì có rất nhiều thời gian để tìm hiểu.

Cổng Ngô Đồng viện, Thanh Liên vẻ mặt không kiên nhẫn đang đứng chờ, nhìn thấy bóng dáng ba người, nàng liếc mắt xem thường, cúi đầu âm thầm nghĩ "Đồ ăn mày."

Phi Thúy cười khanh khách đi đến, cầm tay nàng, vẻ mặt cảm kích tạ ơn nói : " Làm phiền tỷ ở đây chờ tiểu thư nhà muội rồi."

Thật hiển nhiên, lời nói của Sài Thiệu đã hoàn toàn đắc tội Thanh Liên, nàng một chút mặt mũi cũng không muốn cấp cho kẻ nghèo túng này, thật mạnh rút tay ra, lạnh lùng nói : " Các người như thế nào lại chậm như vậy, không muốn đến thì nói thẳng, không ai bắt buộc các người cả."

Phi Thúy nhìn cũng không nhìn hai tay trống không, không để ý tươi cười, thanh âm vẫn như cũ ôn, " Thanh Liên tỷ tỷ thật biết nói đùa."

Sài Thiệu đang suy tư!

Làm hoàng đế, được rồi, cho dù là một hoàng đế bù nhìn, nếu như có tên điều dân nào dám dùng giọng điệu không tôn kính phạm thượng, trầm chỉ cần phát tay liền tru di tám đời nhà nàng.

Nhưng bất hạnh là, hần hiện tại lại là đậu nha thái, như vậy làm một người gây trở, bây giờ hần như nào mà phản kích?

Hay là tham khảo mẫu hậu cũng hoàng ti một chút? Quên đi, nếu là hai nàng khẳng định là giờ phút này sẽ phát tay liền tru di mười tám đời con cháu nhà ả!

So với trầm còn hung tàn hơn!

Cuối cùng Sài Thiệu quyết định đoạn trang, hần bình tĩnh thông dong lộ ra ánh mắt như thể đang nhìn con kiến, đi lướt qua người Thanh Liên.

Mạnh mẽ dứt khoát, từng bước sinh phong, làn váy dưới chân lay động, thập phần chèn ép, quả thực có thể sát vạn vật.

Đây chính là đai lưng* (* 丝带 mình sứt đầu mẻ trán vì từ này, tìm cả tối mà không hiểu ý của tác giả từ này ở đây nghĩa là gì TT_TT ai cao thủ dịch giúp mình với :() của trầm!

Minh Châu không nhìn được đỡ trán, tiểu thư nhà nàng càng ngày càng giống nam nhân rồi, sợ rằng về sau nàng còn muốn cưới vợ, còn muốn thu người ta về làm tiểu thiếp thông phòng?

Aiz aiz aiz, nghĩ lại còn có chút mong chờ đi!

Phi Thúy.....Phi Thúy không biết nên làm gì! Nàng chỉ cảm thấy, vị này sẽ làm cho cuộc sống của tiểu thư càng thêm.....gà bay chó sủa?

Trong Ngô Đồng viện, Trần Lão thái thái ngồi ở nơi cao nhất, đằng sau có vài tiểu nha hoàn ngay ngắn đứng hầu, bên chân cũng quỳ một tiểu nha hoàn, cầm chùy mỹ nhân nhẹ nhàng gõ chân cho nàng.

Này cuộc sống tạm bợ trôi qua.....không phải nói thực thoải mái.

Trần lão thái thái nếu là nhìn thấy Sài Thiệu, khẳng định sẽ run rẩy quỳ rạp xuống đất mà thỉnh an, nhưng lúc này Sài Thiệu thân lại là đậu nha thái mà gặp mặt Trần lão thái thái, đầu gối của hần khẳng định không thể quỳ.

Nhưng cúi người thỉnh an trong lời nói, Sài Thiệu nhìn trong mắt trắng xóa của lão thái thái, hứng mũi nhận mệnh.

Trầm hiện tại là đậu nha thái, trầm hiện tại là đậu nha thái, trầm hiện tại là đậu nha thái

Trong nháy mắt Sài Thiệu liền được tẩy não!

Trần Lão thái thái cho Sài Thiệu đứng lên, chỉ chỉ vào một cái ghế bên cạnh nói : " Ngồi đi."

"Tạ ơn ngoại tổ mẫu." Trầm hiện tại là đậu nha thái!

Tạ lão thái thái trẻ tuổi để tang chồng, con trai lớn nhất thi đỗ chức quan ngoại phóng tiến sỹ, con thứ hai thi đỗ Trạng Nguyên làm ngự tiền phụng thị, trải qua một thời được tôn sùng.

Nhưng tuyệt không nghĩ tới, ba năm sau con trai lớn Mục Trần một nhà trên đường về kinh báo cáo công tác gặp phải thổ phi, thi cốt không còn. Mà nữ nhi đang thời thiếu nữ vì yêu mà bỏ trốn, lại ở nhà chồng mà chết bất đắc kỳ tử.

Chẳng qua xuất giá làm làm thiếp, chẳng sợ đối phương thật sự cưới Mục Anh, Trần lão thái thái cũng không thừa nhận thân thích này.

Nhưng ai có thể nghĩ đến.....

Từ sau khi Mục Anh chết bất đắc kỳ tử, nguyên bản đối phương khắp nơi muốn nịnh bợ Trần gia, ngược lại thành tiên phong không tiếp bọn họ.

Quý dị làm sao!

Bạn đang đọc truyện *Trầm Đâu Để Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Mạnh Mẽ Quái Nữ Mẫu Dạ Xoa

Tuy rằng ghét nữ nhân lỗ mãng này, nhưng rốt cuộc vẫn là nữ nhi duy nhất của nàng, Trần lão thái thái phái người đi Hoàn Nam vài lần, Trầm gia ngay cả việc cúng tế Mục Anh cũng không đồng ý, đừng nói là nhìn mặt hai ngoại tôn.

Sau vài lần như vậy, Trần lão thái thái bỏ đi tâm tư, chuyên tâm ăn chay niệm phật, vì nữ tử duy nhất còn sót lại là Mục Thanh cầu phúc.

Nhưng không nghĩ tới nhiều năm về sau, cháu ngoại Trầm Hàm Chương lại lặng lẽ tìm người truyền tin, khẩn cầu ngoại tổ gia phái người cứu giúp, nếu không tính mạng của chính mình khó mà giữ được. Trần lão thái thái cực kỳ hoảng sợ, liền kêu Mục Thanh tự mình đi.

Bọn họ như thế mới biết, Trầm gia thế nhưng phù thiếp làm vợ, trắng trợn dung túng hậu trạch phụ nhân khắc nghiệt với hai đứa trẻ, nếu như Mục Thanh đi muộn một bước, Trầm Hàm Chương chỉ sợ là đã bị đưa đi am ni cô.

Mục Thanh cố gắng đầu lý, cuối cùng vẫn là bằng vào chức quan mà áp bức, lúc này mới đem được Trầm Hàm Chương về kinh.

Thời điểm Trầm Hàm Chương vào kinh, thân nhiễm bệnh mê man, Mục Thanh thỉnh ngự y, cùng với uống hơn nửa tháng thuốc, mới xem như là chậm rãi biến chuyển tốt.

Nhưng ngàn vạn lần không nghĩ tới, lúc đó nhìn Trầm Hàm Chương mềm mại suy nhược là thế nhưng chính là như vậy -----sức lực lớn vô cùng! . Bàn ghế trong phòng chỉ cần nàng chạm nhẹ một chút, trong nháy mắt liền văng tung tóe thành một đồng bột.

Bát đĩa thì lại không cầm được, sau khi vào tay nàng, lập tức vỡ tan tành, làm hư đồ vật còn chưa tính. Phàm là người hầu hạ nàng, có đôi khi bị nàng chạm nhẹ một cái, có thể trực tiếp từ trong phòng bay ra ngoài.

Quả là quái nữ mạnh mẽ mẫu dạ xoa!

Về sau, bên cạnh Trầm Hàm chương liền chỉ có hai nha hoàn theo từ Hoàn Nam hầu hạ, may mắn không lâu sau, nàng liền dần dần có thể khống chế được khí lực của mình.

Ít nhất là không đã thương người mà đồ vật hòng trong phòng cũng ít đi.

Nhưng dù vậy, người trong phủ vẫn có phần kín đáo che bai. Trong số đó đặc biệt là thê tử của Mục Thanh Trương Thị, cùng mấy tiểu thư trong phủ.

Trần lão thái thái ăn chay niệm phật, vốn là có tâm từ bi thương xót, nhưng không ngăn được nàng mê tín a.

Trần lão thái thái hơi chút động não, liền đem cái chết của cả nhà Mục Trần cùng Mục Anh đổ hết lên đầu Trầm Hàm Chương, nguyên bản chỉ một chút quan tâm cùng tình thân chậm rãi liền phai nhạt.

Nếu Trầm Hàm Chương ngoan ngoãn khéo léo, Trần lão thái thái có lẽ sẽ cho nàng một tiểu viện thanh tịnh, để nàng nửa đời sau ăn chay niệm phật tự chuộc lỗi lầm. Nhưng cố tình nàng lại không an phận a.

Nàng thế nào cũng phải đem Trầm Hàm Trình ra khỏi Trầm gia. (có lẽ chỗ này tác giả đánh sai, mình đọc ở đoạn dưới là là đem ra khỏi Trầm gia, mà nghĩ nghĩ, là đem ra khỏi Trầm gia mới đúng chứ nhỉ, nên sửa thành Trầm gia, nguyên bản ban đầu là Mục gia)

Đây là nhân can sự sao ?

Một cái tiểu thư, Trầm gia không cần thì liền không cần, dù sao cũng là một người mang điềm xấu. Nhưng Trầm Hàm Chính đường đường chính chính là con ruột của đứa con cả, Trầm gia như thế nào mà thả người.

Đừng nói Mục gia, cho dù là lão hoàng đế, cũng không có mặt mũi mà đưa ra yêu cầu này!

Nhưng ai có thể nghĩ đến....

Lão hoàng đế đang an vị trước mặt Trần Lão Thái Thái, trong lòng một lần rồi lại một lần thầm niệm : hôm nay người đối với trẫm hờ hững, ngày mai trẫm cho người với không nổi!

Mà vị kia trong cung, lúc này đang nằm kiêu chừ đại trên long sàng, tính thế nào mở miệng, đem Trầm Hàm Trinh ra khỏi Trầm gia.

Trầm Hàm Chương nằm ngửa ở kia, mắt đảo qua đảo lại không ngừng, một lúc mắt liền bị trường đình sáng chói lợi làm cho mù.

Thật không hiểu, vì cái gì mà hoàng đế sẽ thích màu vàng, cái này như màu của phân, làm cho tâm tình của người ta đều trở nên thối hoắc có được không?

Vừa nghĩ như vậy, bụng liền kêu "ùng ục" một tiếng, thế nhưng cảm thấy có chút đói bụng. Trầm Hàm Chương sắc mặt vận vẹo khó coi, nàng tuyệt đối không phải nghĩ tới phân mới đói!

Mà là thân thể này đặc biệt phi thường.... ..

Có năng lực ăn!

Từ lúc mở mắt, nàng đã muốn ăn ba lượt! Ba lượt!

Hơn nữa lượng cơm của mỗi lượt, nàng căn bản có thể ăn đến ba ngày sau! Trầm Hàm Chương ôm bụng run rẩy muốn đứng lên.....

Nhưng thật đáng tiếc!

Nàng dậy không nổi! Giống như con rùa bị lật vũng vầy một hồi lâu, trừ bỏ làm cho chính mình ngày càng đói ra, ngay cả vị trí nằm cũng đều không có một chút thay đổi.

Trầm Hàm Chương nghiêng răng nghiêng lợi, ai có thể nói cho nàng biết, vì cái gì mà đương kim thánh thượng lại chính là một tên béo ! chết! tiếc!

Cho dù hắn là hoàng đế, thì cũng là một tên hoàng đế béo chết tiếc!

Một khắc kia nàng mở mắt ra, Trầm Hàm Chương chưa kịp thương xuân thu buồn kinh ngạc, đã bị thân hình to lớn này làm cho chấn kinh rồi!

Biến thành nam nhân cái gì ? Biến thành đương kim hoàng đế cái gì, trước mặt béo toàn bộ đều thành mây bay!

Nữ nhân có thể xấu, nhưng tuyệt đối không thể béo được không ?

Tuyệt đối không thể chấp nhận!

Tiểu Trác Từ, Tiểu Đẳng Từ chứng kiến con đường gian nan đứng dậy của Trầm Hàm Chương, do dự muốn đi đỡ, nhưng trước ánh mắt giống như muốn ăn thịt người ta kia của Trầm Hàm Chương, chỉ có thể yên lặng lui ra.

Ta....

Tuyệt đối sẽ không khuất phục cái thân thể toàn thịt này!

Trầm Hàm Chương tiếp tục xoay người, sau khi mất sức chín trâu hai hổ, rốt cục.....

"Phù phù" từ trên long sàng rơi xuống, nàng đen mặt, run rẩy bò lên, vốn định muốn xoa xoa hông. Nhưng tưởng tượng đến đồng thịt trên hông, nàng từ bỏ.

Tiểu Trác Từ, Tiểu Đẳng Từ vui mừng khôn xiết vỗ tay, " Bệ hạ người thật khỏe, người thật uy vũ."

Trầm Hàm Chương liếc một ánh mắt giết người qua, hai người thân mình run lên, co rúm lại ở một bên.

"Hai chữ uy vũ đều bị các người đập hỏng rồi!" Nàng hừ một tiếng, nâng lên mấy lớp cằm, bùm cái bụng lòi ra, mũi chân hướng ngoái điện mà đi.

Tiểu Đẳng Từ tự nhận mình là tâm phúc của bệ hạ, nhu cầu của bệ hạ chính là nhu cầu của hắn, tâm tư của bệ hạ chính là tâm tư của hắn. Bệ hạ mỗi tiếng mỗi hành động, hắn hoàn toàn đều có thể hiểu rõ.

Bởi vậy, hẳn không có sai thời điểm Trầm Hàm Chương đi ra ngoài, khỏe mắt dư quang lưu luyến. Mà đối tượng ----- tự nhiên là đĩa điểm tâm trên bàn kia. Vì thế, Tiểu Đăng Từ đối với Tiểu Trác từ làm ánh mắt, hai người mỗi người bẻ một đĩa, lon ton cùng đi ra ngoài.

Trầm Hàm Chương : "... .."

"Trầm cảnh cáo các người lần cuối, Trầm không ăn, Trầm phải giảm béo." Như vậy rít gào, Trầm Hàm Chương hất đồ điểm tâm, làm cho đám thái giám cung nữ đi theo nằng sợ hãi toàn bộ quỳ trên mặt đất.

"Bệ hạ bớt giận, bệ hạ tha mạng."

Không thể không nói, Trầm Hàm Chương nhập vai rất nhanh, nàng phát phát tay áo, không mang theo một mảnh áng mây." Đứng lên đứng lên, Trầm không muốn nhìn thấy cái người, nên làm gì liền làm đi."

Nhưng đi không được một lúc, Trầm Hàm Chương lại quay đầu hướng Tiểu Đăng Từ ngoắc ngoắc tay, không có hẳn, nàng không biết đường. Vạn nhất đi vào nơi không nên đi thì làm sao bây giờ?

Cái gọi là nơi không nên đi ----- tự nhiên chính là nơi ở của sủng phi ái thiếp vân vân mây mây của tiểu hoàng đế a, nàng tuy rằng hiện tại là một nam nhân, nhưng là tạm thời không quá muốn cùng nữ nhân triền miên một hồi.

Trầm Hàm Chương tiêu sái lắc lư, để phân tán đói khát, nàng suy nghĩ về thời khắc tỉnh lại lúc sáng sớm đó.

Vừa mở mắt, đã bị phân vàng làm mù mắt. Vừa định ngồi dậy hỏi Phi Thúy vì sao sao ánh mắt đột ngột thay đổi, làm cho tuổi thọ của con người giảm bớt như thế, lại phát hiện chính mình bất luận thế nào cũng không dậy được.

Chờ bị tiếng thét chói tai của nàng làm kinh hách, Tiểu Trác Từ hô to "Bệ hạ, người tỉnh a" hi hục đem nàng nâng dậy, Trầm Hàm Chương đã muốn phi thường bình tĩnh.

Nàng cảm thấy, không bao giờ có thứ gì có thể dọa đến nàng nữa.

Nhưng con người mà, đôi khi, không thể mạnh miệng quá sớm!

Bởi vì sẽ bị bẻ mặt!

Bạn đang đọc truyện *Trầm Đầu Dê Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trừ Tà!

Đối với Trầm Hàm Chương mà nói, nàng từng thống hận vì sao bản thân sinh ra là nữ tử, cũng từng yên lặng cầu nguyện chờ đợi, nếu nàng là một nam nhân thì tốt rồi.

Như vậy nàng có thể bảo vệ mẫu thân, cũng bảo vệ được đệ đệ, nàng còn có sức lực đấu lại Trầm gia, mang theo mẫu thân cùng đệ đệ vào phủ quan mà sống, nàng còn có thể tạo dựng sự nghiệp, cho bọn họ sống trong vinh hoa.

Sau đó dẫn hai người, đem Trầm gia dẫm nát dưới chân!

Nhưng nàng là nữ tử, cho nên chỉ có thể ở hậu trạch của Trầm gia mà nóng vội, đủ loại suy nghĩ tất cả chỉ là nói suông. Đừng nói là bảo vệ mẫu thân cùng đệ đệ, nàng ngay cả chính mình đều lo không được.

Nàng đến việc bản thân trúng độc mà cũng không biết, nếu không phải Phi Thúy nhạy bén, ủy thác người vào kinh xin Mục gia giúp đỡ, nàng lúc này không khéo ngay cả mảnh xương cũng không còn.

Bởi vậy, biến thành nam nhân, thậm chí còn là nam nhân được tất cả mọi người tôn sùng, Trầm Hàm Chương nội tâm vẫn là có điểm mừng thầm.

Nàng ôm bụng, chậm rãi trong ngự hoa viên hoạt động, vẫn như cũ nghĩ về đệ đệ ruột Trầm Hàm Trinh.

Nửa năm trước, nàng còn chưa kịp gặp mặt Trầm Hàm Trinh, liền trực tiếp vào kinh. Chờ đến khi hoàn toàn tỉnh táo, lại không hiểu tại sao khí lực lại trở nên lớn như vậy, suốt hai tháng, nàng đều học cách khắc chế loại năng lực này, mặc dù trong lòng thấp thòm, cũng không có tinh lực đi thám thính tin tức.

Đợi đến sau khi tốt rồi, nghĩ biện pháp nhập vào một đoàn thương lái trên đường đi Hoàn Nam, lúc này mới biết được một chút tin tức, không đến mức hoàn toàn bế tắc.

Chuyện Trầm Hàm Chương sợ nhất là, không có mình ở phía trước che chở, Trầm Hàm Trinh sẽ hoàn toàn trở thành cái gai trong mắt Tôn thị. Sợ hấn một khi không cẩn thận, liền bị Tôn thị hại.

Đáng tiếc thường thường sợ cái gì thì cái ấy lại đến.

Ngay ngày hôm qua, Phi Thúy từ đội thương lái nhận được tin tức, thời điểm Trầm Hàm Trinh cùng mấy con em trong gia tộc du xuân du ngoạn vô ý ngã ngựa, bị kinh mã đâm lên người, không rõ sống chết.

Mà đến khi Trầm Hàm Chương biết tin, chuyện này đã được nửa tháng. Nàng lúc ấy liền giống như lâm vào hôn mê, bởi vậy vô cùng cấp bách, đi tìm ngoại tổ mẫu, hy vọng Trần lão thái thái có thể cứu Trầm Hàm Trinh giống như đã cứu nàng.

Thời điểm kia, nàng đầu óc cũng đã hồ đồ rồi, trong lòng rõ ràng không có khả năng sẽ đáp ứng, nhưng lại tồn tại một tia hy vọng, vạn nhất đáp ứng thì sao?

Quả nhiên là bị cự tuyệt, không những vậy còn bị phạt quỹ hai canh giờ. Sau đó lại cùng đại biểu ti nổi lên tranh chấp, nàng nóng nảy tức giận, hình như là đem người ném vào trong hồ.

Ngô, cuối cùng chính mình cũng không còn cách nào mà nhảy xuống.

Trầm Hàm Chương chợt dạ sờ sờ lỗ tai, đầu óc của nàng dường như không ở cùng một chỗ. May mắn còn có Phi Thúy a Phi Thúy, nghĩ đến tiểu Thúy của nàng, Trầm Hàm Chương tâm can liền đau.

Nghĩ đến! Một ngày không gặp như cách ba thu a!

Nhất là còn cùng hai tên thái giám phía sau này đối lập, Trầm Hàm Chương cảm thấy, Phi Thúy cùng Minh Châu thật là thông minh lanh lợi động lòng người. Tiến có thể giúp nàng đưa ăn uống, lui giúp nàng giết người cướp của, quả thực là người một lòng cần thiết trong nhà.

Ánh mắt ghét bỏ của nàng thập phần rõ ràng, Tiểu Đẳng Tử chớp chớp ánh mắt, ôm mặt ủy khuất hề hề nhìn nàng, một bộ đáng gầy tiếp theo sẽ khóc ngay lập tức.

Trầm Hàm Chương nhần nhin, mới không có trực tiếp ném hấn xuống hồ. Aiz, không biết có phải hay không vì nàng chết hụt, cho nên mới biến thành quỹ nhập vào trên người tiểu hoàng đế này.

Chính là nàng đã chết trong lời nói, Phi Thúy cùng Minh Châu nên lo liệu a? Không bằng nàng đem hai nàng tiến cung đi.

Liền sáng khoái như vậy mà quyết định.

Nhưng hiện tại nếu muốn chính là, nên dùng biện pháp gì? Nhất là Trầm Hàm Trinh, cũng không biết hấn hiện tại rốt cuộc thể nào?

Mặc kệ như thế nào, chuyện này tốt nhất không nên trì hoãn, có lẽ ngày mai thời điểm nàng tỉnh lại, lại trở lại trên người chính mình đâu!

Nghĩ như vậy Trầm Hàm Chương xoay người quay về tấm cung, nàng phải cân nhắc một chút, nên viết thánh chỉ như thế nào!

Đang đi, liền nhìn thấy phía trước phiêu tới một cung trang mỹ nhân, Trầm Hàm Chương chăm chú nhìn, nháy mắt bị dọa tới mức tiểu ra quần.

Nàng mạnh mẽ lôi Tiểu Đẳng tử ở phía sau chắn trước người, giờ ngón tay to như củ cải, run rẩy chỉ vào nữ nhân hai chân không chạm đất, lập cập hỏi : "Nàng, nàng, nàng, nàng.... .."

Nàng sợ tới mức hồng luôn rồi!

Tiểu Đẳng Tử nhìn theo tay nàng chỉ không hiểu chuyện gì, : Bệ hạ, người nói cái gì a?"

Nàng còn chưa xong, cung trang mỹ nhân đã muốn bay tới trước mắt, nàng cách mặt đất chừng nửa thước, tay chống nạnh từ trên cao liếc Trầm Hàm Chương, hé ra môi đỏ mọng, phát ra âm thanh mờ ảo lại chói tai, "thằng nhãi con thô đế, ngươi mấy ngày nay lại không thèm nhìn tới lão nương có phải hay không? Ngày hôm qua lão nương như vậy liều mạng nhắc nhở ngươi, cung nữ thị tẩm kia có vấn đề, ngươi không nghe a không nghe, mặc cho nàng thiếu chút nữa giết chết ngươi.Nếu không phải lão nương liều cái mạng quý này ngăn cản nàng, ngươi hiện tại sớm giống như lão nương, đi đường trực tiếp phiêu lãng được rồi.

Trầm Hàm Chương biểu tình đại ra, nàng cũng không muốn đại ra, nhưng là nàng không có cách nào, trừ bỏ đại ra, nàng làm không ra biểu tình thứ hai.

Cung trang mỹ nhân mắng xong, phát hiện tên tiểu mập mập đối diện đang ngửa đầu ngốc hồ hồ, nghĩ đến hấn hay là không nhìn thấy mình, tức giận lại mắng một trận. Thô tục kia, căn bản cùng khí chất diện mạo của nàng không phù hợp.

Trầm Hàm Chương chính là không hiểu được, một nữ quý xinh đẹp như vậy, thế nào liền thô bỉ như vậy đâu?

Cho nên.... ..

Mẹ ơi, quý a !

Trầm Hàm Chương đẩy Tiểu Trác Từ ra, trở mắt nhìn cung trang mỹ nhân xuyên qua người Tiểu Trác Từ, "bình bịch" một tiếng ngã trên mặt đất, sau khi hôn hên thờ ra một tiếng, lại nhanh chóng đứng lên, chính là kia sắc mặt càng thêm ủy khuất.

Thế nhưng, về mặt ủy khuất của hắn không tới được mắt Trầm Hàm Chương, bởi vì nàng đã sớm co cẳng chạy rồi.

Tuy rằng chạy không nhanh, nhưng là nàng chạy thực cố gắng.

Cúi đầu nhắm mắt, hùng hục chạy, giống như con ruồi mất đầu, liền một mạch đâm đầu vào bụi hoa.

Nháy mắt ngã xuống như chó ăn phân.

Tiểu Đăng Từ muốn cười, nhưng hắn lại không dám, chỉ có thể gắt gao cắn môi, cứng rắn đem tiếng cười nghẹn trở lại, mỗi đều bị cắn đến chảy máu.

Hắn không dám, nhưng là cung trang mỹ nhân kia dám a, nàng ha ha cười rộ lên, ôm bụng khom lưng, trâm cài trên đầu thiếu chút nữa rơi hết xuống.

Trầm Hàm Chương oán hận nện mặt đất.

Nàng hận cái thân toàn thịt này!

Một nữ nhân, bị một nữ nhân khác, toàn bộ quá trình vậy xem trò hề như thế, nhất là nữ nhân kia lại là một đại mỹ nhân, này đối với Trầm Hàm Chương mà nói, quả thực là vô cùng nhục nhã.

Nàng muốn từ trên mặt đất nhảy dựng lên, vén vén tay áo, bắt kẻ nàng là người hay quý, người chứng kiến mọi chuyện đen tối đều không nên tồn tại.

Nhưng mà, thật không may, nàng không đứng dậy nổi.

Trầm Hàm Chương từ bên mặt đất bò dậy, phui phui hoa cùng bùn đất trên mặt đi, hai chân run rẩy trụi thành trung bình tấn, hai tay hung hăng bám vào một chỗ, lập tức một trước một sau bày ra bộ dáng muốn đánh nhau.

"hây, yêu ma quý quái kia, chịu chết đi!"

Ngô, bước tiếp theo là làm cái gì? Trầm Hàm Chương nghĩ nghĩ từng xem cuốn thoại bản tào lao, quyết định thay đổi thủ thế, nàng đem hai tay thu trước ngực, đầu tiên là hợp thành chữ thập, sau đó vẽ hai hình bát quái, trong miệng lầm bầm : "Lâm bình đầu giả đều đứng ở trước trận"

Theo những lời này, nàng hai tay hợp thành hình vòi nước, hung hăng hướng cung trang mỹ nhân giáng tới.

"Trừ tà!"

Bạn đang đọc truyện *Trăm Đầu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trầm Hàm Chương Khai Hóa Năng Lực Mới

Đến sau cùng, Trầm Hàm Chương cũng không biết chính mình như thế nào trở lại tâm cung, nàng nằm sấp trên giường, về mặt không tiếc sinh mạng.

Truy điệu một chút đầu óc đã mất đi của ta!

"Được rồi được rồi, khóc cái gì, một đại nam nhân, có gì hay mà khóc." Cung trang mỹ nhân ngồi trên mép giường, vừa cười vừa không có thành ý an ủi hắn. "Dù sao đầu óc người không bình thường cũng không phải ngày một ngày hia, mọi người tập mãi thành thói quen rồi."

Trầm Hàm Chương quay đầu trừng nàng, âm mũi thật mạnh, "Đều tại ngươi."

Kỳ thật, người sợ quý, một là vì tâm lý e ngại, hai là bởi vì quá nhiều truyền thuyết về quý hại người, mưa rầm thấm đất, sách đều viết tất cả quý trên thế giới đều mặt mũi hung tợn, âm u khủng bố.

Này cũng bởi vì tuyệt đại đa số mọi người chưa từng gặp qua quý, tất cả hình tượng quý quái toàn bộ là do bộ não tưởng tượng ra. Hiện tại, Trầm Hàm Chương từ trong đại đa số người kia biến thành một số ít nhìn thấy quý, mới phát hiện, kỳ thật bọn họ cùng con người khác biệt cũng không lớn lắm.

Ví dụ như vị trước mắt này, cho dù đã chết, cũng vẫn như cũ để ý đến dung nhan của mình, vẫn như cũ mỗi ngày thoa son đỏ mọng, trát phấn lên mặt, không lúc nào là không cho bản thân bị vây quanh thời khắc kiêu diễm động lòng người nhất.

Đương nhiên, có lẽ bởi vì đã chết lâu lắm rồi, không người trời buộc lại lấy nhiễm tật khác của quý, mỹ nhân trở nên hơi thô tục một chút.

Thời điểm chống nạnh mắng người, cùng hương thôn dã phụ, cũng không khác nhau là mấy.

Gặp một con quý, Trầm Hàm Chương thiếu chút nữa bị hù chết rồi, chờ nhìn thấy người thứ hai, thứ ba, thứ tư..... cũng đã trở nên tê liệt.

Nhất là những con quý như này, còn một bộ dáng đang nhìn kẻ ngốc, đối với nàng chỉ trở đủ thứ đứng nhìn. Làm cho Trầm Hàm Chương tức giận liền khóc ngay tại chỗ.

Quả thực là so với bị Tôn thị đón đầu răn dạy còn muốn mất mặt hơn.

Trầm Hàm Chương ồm ồm lên án lại khiến mỹ nhân cung trang lần nữa che miệng cười to, đưa tay trong suốt vỗ vỗ đầu nàng, vui vẻ nói : "Tiểu trắng trắng, người thật sự là càng ngày càng đáng yêu rồi."

Tiểu trắng trắng....

Trầm Hàm Chương xấu hổ giận dữ muốn chết, đây là cái tên quý gì? Cái tên thô tục như vậy mà nàng cũng nói ra được.

Nàng cực lực kháng nghị, thế nhưng giống như lời nói không có quyền lực gì, cung trang mỹ nhân vẫn như cũ làm theo ý mình, ở bên tai nàng lầm bầm. Cũng may nhờ nàng lầm bầm không ngừng, Trầm Hàm Chương mới biết được thân phận của thân thể này.

Hạ Thục phi đẹp nhất hậu cung thời Thành Đế, đếm trên đầu ngón tay cũng coi như là bà nội của tiểu hoàng đế. Trầm Hàm Chương tuổi còn nhỏ, đối với đoạn hậu cung tranh đấu bí ẩn thời Thành đế kia cũng không hiểu được, nhưng danh hào của Hạ Thục phi thế nhưng cũng là nghe qua.

Không có biện pháp, nàng quá đẹp, đẹp đến nỗi không chỉ có Thành hoàng đế yêu thích, mà ngay cả quốc chủ của mấy tiểu vương quốc láng giềng cũng thích. Vì thế còn xảy ra một hồi chiến tranh, nghe nói ngay lúc Thành đế ngự giá thân chinh, Hạ Thục phi đi theo, hai người trên chiến trường soạn một khúc tình ca xúc động lòng người có một không hai.

Trong thoại bản còn nói, Hạ Thục phi chỉ cần xuất hiện trên chiến trường, binh lính hai bên đều sẽ vì sắc đẹp của nàng không tự giác buông binh khí trong tay xuống.

Vì thế, Trầm Hàm Chương thầm nghĩ nói....

Thoại bản quả nhiên đều là gạt người.

Đẹp thì đương nhiên là đẹp, nhưng chính là nàng đẹp như vậy thì cũng là đã qua rồi mà thôi., hừ! Trầm Hàm Chương mới không thừa nhận, chính mình như vậy có một chút ghen tị với dung mạo của nàng. Nhất là mình lại biến thành một kẻ mập mạp, còn có một cái nhũ danh làm người ta cảm thấy nhục nhã.

Thậm chí cuối cùng, Trầm Hàm Chương ngay cả tiểu hoàng đế 7 tuổi vẫn còn đái dầm cũng biết.

Thử hỏi, trước mắt có một người biết hết mọi chuyện xấu hổ từ nhỏ đến lớn của người, hơn nữa còn thường đem người khác ra dạy dỗ, người phải làm cái gì bây giờ!

Nhưng đây là con quý nhi? Vậy hứng mũi nhận mệnh đi! Cùng thời điểm đó tại địa phương khác nhau, Sài Thiệu cùng Trầm Hàm Chương đều đối với lẫn nhau sinh ra đồng tình thật sâu.

Sài Thiệu là bởi vì Trần lão thái thái, Trầm Hàm Chương là vì Hạ Thục phi.

Cái gọi là gừng càng già càng cay, đại khái chính là như này đi!

Ban đêm, Trầm Hàm Chương ngồi trên giường xoa đùi, trợn mắt chống lại con buồn ngủ đang đánh úp lại. Cả một ngày, nàng đều nghe Hạ Thục phi răn dạy, từ truyện hậu cung đấu đá đến tình cảnh của nàng hiện tại.

Đừng nói viết thánh chỉ, nàng ngay cả đi vệ sinh còn không có thời gian. Không có biện pháp, nàng đi chỗ nào, Hạ Thục phi đi chỗ đó, tuy rằng đều là nữ nhân, kỳ thật không có gì mà phải e thẹn, nhưng không chịu nổi việc nàng hiện tại nhiều hơn cái gì a?

Thật sự là.....

Xấu hổ muốn chết!

Trầm Hàm Chương cũng là mới hậu tri hậu giác phát hiện, nam nữ lúc trong lúc đó rốt cuộc có cái gì khác nhau?

Điều này làm cho nàng nháy mắt mở ra một thế giới mới, nhân sinh mười lăm năm trong sáng liền như vậy một đi không trở lại.

Ai nha, quả thực là không thể nghĩ mà.

Nàng che hai má nòng bồng, "đông" một tiếng nện xuống giường. Động tình này, động tới Tiểu Đẳng Tử Tiểu Trác Tử, "Bệ hạ, người muốn nghỉ ngơi

sao?"

"Không muốn." Trầm Hàm Chương khoát tay, chuẩn bị tổng cổ hai người ra ngoài, nghĩ đến cái gì lại ngoắc ngoắc tay, "Trầm gần đây đang đọc sách gì, lấy đến cho trẫm xem một cái."

"Thưa vâng." Hai người vội vàng đáp ứng, một người đi thư phòng, một người đem đèn trong điện chính sáng thêm.

Trầm Hàm Chương tiếp nhận, lại đem hai người đuổi ra.

Một quyển sách thật dày, vốn tưởng rằng là thượng sách trị nước, không nghĩ tới thế nhưng lại là sách địa lý, thật sự là kém cỏi a kém cỏi.

Tiểu hoàng đế đọc sách phòng chừng cũng là đơn giản xem, liền chỉ mở vài trang, trên mặt một chút ghi chú cũng không có.

Trầm Hàm Chương lại cảm thán một câu, vì tương lai của quốc gia cảm thấy vận phần ưu sầu. Sầu còn có chút buồn ngủ, nàng ngáp một cái, mắt có chút díp lại.

Sách vở quả nhiên là liều thuốc ngủ tốt nhất, cô nhân không có lừa người a!

Cảm khái còn chưa xong liền đã ngủ.

Chờ lại lần nữa mở mắt ra, là do bị người đánh thức mà tỉnh.

Vẫn như cũ là cái giường lớn mười mấy người có thể ngủ, màn che màu phân vàng chói lọi cùng với thân hình nặng nề.

Nàng thở phào một hơi, đúng là có chút may mắn.

Xác định nàng đã tỉnh, Tiểu Đẳng Tử cùng Tiểu Trác Tử dẫn một đám cung nữ thái giám đến hầu hạ, mọi người vừa mới vào cửa, Trầm Hàm Chương muốn nổ tung luôn rồi!

Ai, người nào ở bên tai nàng nói chuyện?

"Ai nha, khéo mắt hoàng đế có gì kia!"

"Khôn kiếp a, đều do Thái Hà ngáy ngủ, thật đáng ghét. Nhưng ngàn vạn lần không được ở trước mặt bệ hạ ngáp a, sẽ bị đánh chết đó."

Lưu ra lưu rít, thanh sắc khác nhau.

Đương nhiên còn có một giọng quen thuộc, ngày hôm qua còn nghe không ít, thanh âm thuộc về một mình Tiểu Đẳng Tử, "Lại phải hầu hạ tên mập chết tiệt này rồi giường, ngẫm lại thật là mệt mỏi. Thái Hậu nương nương khi nào mới có thể đem một người trung thành như ta điều đi đây? Lại tiếp tục đợi, thông minh như ta đều phải biến thành kẻ ngốc!"

Trầm Hàm Chương bình tĩnh nhìn đám người đang chậm rãi đến gần này, trừ bỏ Tiểu Đẳng Tử Tiểu Trác Tử, còn lại mỗi người trong tay đều nâng khay, mâm, hơi cúi đầu, bộ dáng cung kính, khéo léo.

Mà Tiểu Đẳng Tử cùng Tiểu Trác Tử khéo miệng đang cười, ánh mắt chân thành, nhất là tiểu Đẳng Tử, đôi mắt hàm chứa ba phần tôn kính bốn phần vui mừng hai phần tình cảm....

Trầm Hàm Chương đột nhiên nở nụ cười.

Này so với nhìn thấy quý còn hữu dụng hơn nhiều rồi!

Nàng chỉ Tiểu Đẳng Tử, ý cười bên môi càng lúc càng đậm, cuối cùng trực tiếp đập giường, mọi người cả kinh không biết làm sao.

"Ai yêu a, thế nhưng lại là tiểu tử hai mặt!"

Bạn đang đọc truyện *Trầm Đâu Để Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Trầm Hàm Chương Thượng Triều

Chuyện tình sáng sớm coi như là nhạc đệm, nhưng không ai biết Trầm Hàm Chương trong lòng kia một đóa hoa đào nở.

Giữa ban ngày ban mặt, lạnh lạnh càn khôn, nàng có thể không kiêng dè gì quang minh chính đại nhòm ngó người khác trong lòng chân chính đắm chìm

suy nghĩ, không cần phải căn cứ biểu tình cùng ánh mắt của bọn họ mà phán đoán lời nói thật giả.

Quả thực là trung gian (trung thần,gian thần) phân biệt, thẳng thắn xiêu vẹo.

Tuy rằng nói, thời điểm có chút ồn ào nhiều người, cái lỗ tai bên cạnh hình như có thật nhiều vệt ở đây cạc cạc kêu bậy kêu bạ, nhưng này tính là chuyện gì?

Nhất định không tính!

Tuyên chính cửa đại điện, Trầm Hàm Chương chính thức gặp được nữ nhân đương kim tôn quý nhất trên đời kia----Vương Thái hậu.

Vương Thái hậu mặc quần phục trăm điều hướng phượng màu đỏ đen, trên đầu mang ngọc quan rèm châu, tay trái khoát lê tay thái giám bên cạnh, đi lại thông thả lại vang vang hữu lực.

Dung mạo lớn lên, lông mày dài nhỏ, môi đỏ khê mím, ánh mắt thâm thúy âm trầm, không giận mà uy! Ánh mắt Trầm Hàm Chương không cẩn thận chống lại nàng, sợ tới mức trái tim bé nhỏ đập run lên, thiếu chút nữa một bước dẫm lên khoảng không ngã sấp xuống.

Trầm Hàm Chương từ trước tới giờ chưa thấy ở trên người khác loại khí chất này, loại khí chất làm cho người khác không tự giác quý xuống, thuần phục, quỳ bái.

Trần lão thái thái, Tôn thị,... cho dù là Hạ Thục phi mờ ảo quý khí, ở trước mặt Vương thái hậu, đều là đom đóm gặp nhật nguyệt như nhau.

Bỗng nhiên trong lúc đó, Trầm Hàm Chương chỉ cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình "bình bịch, bình bịch" đập không ngừng, đây là một loại hướng tới, nếu có một ngày như này, nàng cũng trở thành một nữ nhân "nhìn thấy liền quý xuống" thì tốt rồi!

Vương thái hậu hơi nhíu mày,"Buổi tối hôm trước, người đem cung nữ thị tẩm đuổi ra ngoài?"

Thanh âm của nàng cũng không thanh thúy, ngược lại trầm khàn như tiếng cát ma xát, nhưng cũng không khó nghe, cùng với hình tượng của nàng thật cân xứng.

Nếu như, Vương Thái Hậu phát ra một phen thanh âm ni non như trẻ con, Trầm Hàm Chương ngược lại còn cảm thấy thực kinh khủng!

Nàng từ trong hoảng hốt sùng bái phục hồi lại tinh thần, cúi đầu không dám nhìn Vương hậu một cái, sợ nàng nhìn ra chỗ nào dị thường.

"Ân."

"Tại sao?Không thích?" Hai người song song, Vương hậu mắt nhìn vào đôi mắt lạnh lợi của Trầm Hàm Chương, ánh mắt không hề gợn sóng.

Nhưng Trầm Hàm Chương vẫn là nhận được rồi, ý nghĩ trong lòng thái hậu. Việc này.... ..

Tiểu hoàng đế thăm mỹ sao có thể vắn vẹo như thế?

Đại khái cái gọi là cung nữ quá mức gầy yếu ngày ấy, có lẽ cho hắn đổi một người hơi chút đầy đặn dường như được nhỉ?

Loại thăm mỹ vắn vẹo này, sẽ không phải dung túng đúng không?

"Uh, không thích." Vì thế, Trầm Hàm Chương cũng chỉ có thể thuận theo mà nói không thích. Khó có thể nào nói cho Vương hậu biết, không phải đứa con của ngài chướng mắt cung nữ kia, mà là cung nữ kia căn bản không phải đến thị tẩm, mà là tới giết người a!"

Nói đến đây.... ..

Trầm Hàm Chương động tác ngừng trệ, khôn khéo như Vương thái hậu, thật sự nhìn không ra cung nữ kia có điều dị thường sao? Hạ Thục phi chính là nói, cung nữ kia hiện tại đã muốn biến mất không còn dấu vết!

Loại sự tình vi khủng bố này, làm cho Trầm Hàm Chương sau lưng nhất thời chảy mồ hôi lạnh.

Nhất là, Vương thái hậu đang đi cùng nàng, yên lặng an ổn như thế.

Thẳng đến khi ngồi trên long ý, Trầm Hàm Chương rốt cuộc không nghe thấy ý nghĩ trong lòng Vương Hậu. Nàng nắm nắm tay, ngồi ở trên cao, khăn trương nhìn đến phía dưới đông nghịt đầu người, trong khoảng thời gian ngắn đứng là ngay cả mở miệng cũng không thể.

Không tự giác, nàng nghiêng đầu nhìn lại phía sau, cách một tấm màn, Vương thái hậu đoan chính ngồi tại đấy. Dường như cảm nhận được ánh mắt của nàng, Vương thái hậu hướng nàng khẽ gật đầu.

Trầm Hàm Chương nuốt nuốt nước miếng, quay đầu lại.

Nàng có thể, ta cũng có thể!

Theo một tiếng "Thượng triều" lạnh lạnh lại cao vút, đủ loại quan lại quỳ xuống đồng thời hô to "Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế vạn tuế, thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế", Trầm Hàm Chương lần này thực sự là mở ra một thế giới mới.

Tuy rằng.... ..

Toàn bộ quá trình như trong mộng!

Hoàn toàn nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì a!

Hộ bộ là nơi chương quản tiền bạc đi? Nhưng vì sao một mực than khóc, lão nhân đám ngực khóc lóc kia, thật là đại quan triều đình sao?

Lại bộ là nơi chuyên lo chuyện khảo hạch đi? Cái gì gọi là năm nay mọi việc bất lợi, không hợp thì cử, vẫn là chờ sang năm rồi nói sau? Đây chẳng phải là đường sống của khâm thiên giám sao? Cướp bát com của người ta là muốn thiên lôi đánh xuống a !

Còn có người kia.....

Lễ bộ, vì sao muốn đem "lễ trưởng thành" của tiểu hoàng đế ra nói trong triều, vị bá bá này, chẳng lẽ thời điểm "lễ trưởng thành" của ngài, cả nhà huynh đệ còn vậy xem?

Các người miệng nói cùng suy nghĩ trong lòng căn bản không giống nhau được không?

Còn có người kia.....

Ai ai ai?

Di, là cữu cữu của nhà ta! Trầm Hàm Chương đem ánh mắt nhắm ngay Mục Thanh cố gắng từ trong đám ồn ào hỗn tạp, tìm được giọng kia của cữu cữu.

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc, nghe được thanh âm quen thuộc, Trầm Hàm Chương trong lòng kích động, còn kém nước từ trên long ý lăn xuống.

Nàng hơi nheo mắt lại, âm thầm xoa xoa tay nghe trộm Mục Thanh đang nghĩ cái gì? Dù sao bình thường gặp người cậu này, hẳn đều ra vẻ đạo mạo, bộ bộ dáng quân tử. Cũng không biết nội tâm có phải chân chính như thế hay không.... ..

Hắc hắc hắc!

Mục Thanh đang nghĩ cái gì đây?

Mục Thanh đang nghĩ đến Trầm Hàm Chương!

Hắn cái kia thật sâu a! Từ sau khi đưa cháu gái này đến đây, trong nhà liền không có một ngày bình yên.

Hai huynh đệ bọn họ chỉ có một muội muội, từ nhỏ cũng là thương như châu như ngọc. Cho dù Mục Anh đi làm đường, Mục Thanh cũng không nỡ trách mắng nàng. Thậm chí lúc trước, Mục Anh có thể thuận lợi bỏ trốn, vẫn là Mục Thanh giúp nàng mở cửa.

Vì thế, Mục Thanh hỏi hận mười mấy năm.

Bởi vậy, đối với Trầm Hàm Chương có bộ dáng cùng Mục Anh không sai biệt lắm, Mục Thanh trong lòng vẫn thực yêu quý. Chẳng qua tiểu nha đầu khi vào kinh đã mười lăm tuổi, nam nữ bảy tuổi bất đồng, Mục Thanh cho dù trong lòng yêu quý, cũng không giỏi lôi kéo cháu gái bởi đường tình cảm đi.

Xa cách là chuyện không tránh được.

Nhưng tất cả chi tiêu của Trầm Hàm Chương, Mục Thanh đều hy vọng cấp nàng thứ tốt nhất. Chỉ là hắn trăm ngàn lần không nghĩ tới, mẹ mình cùng vợ cả thế nhưng dung không được nha đầu này. Khí lực lớn thì đã làm sao? Ít nhất khi ra ngoài không thể bị khi dễ!

Aiz, trong nhà nhiều nữ nhân, luôn dễ dàng sinh sự. Đây không, hôm qua mẫu thân vừa muốn phạt tiểu nha đầu quỳ, thế nhưng cố tình tiểu nha đầu giọng điệu không tốt, thái độ lại hung hăng ngang ngược, một câu so với một câu lại càng khó nghe, đem lão thái thái tức giận đến nổi hôn mê bất tỉnh.

Lão thái thái cả đêm đều khóc, đầu tiên là khóc phụ thân đã qua đời, lại khóc đại ca cùng tiểu muội, Mục Thanh bồi nàng cả đêm, cảm thấy tóc đều bạc đi vài phần.

Thật vất vả đến lúc vào triều, sợ tiểu nha đầu trong lòng không thoải mái, sai người đến hỏi mới biết được, nàng hôm qua một ngày ăn sau bữa cơm, có thể nói ăn đến ngon miệng, thần thể bội phần khỏe mạnh!

Có Trương thị giật dây, cũng không biết lão thái thái lại muốn làm chuyện gì? Thật sự là ưu sầu a!

Trầm hàm Chương lúc đầu còn cảm động nước mắt lưng tròng, chờ sau khi nghe được phần sau, người liền nổi giận!

Đây là muốn đem nàng cũng ăn thành mập mập a! Trầm Hàm Chương bỗng nhiên cảm thấy có điểm thờ không nổi, nàng ôm ngực, cảm thấy tim thật

đau.

Chỉ cần nghĩ có người dùng thân thể của nàng, một ngày ăn sáu bữa cơm, đem dạ dày của nàng no đến vô cùng lớn, làm cho nàng dần dần biến thành cái hình dạng mập mạp hoạt động gian nan, nàng liền cảm thấy ruột đau như cắt.

Tên!Cầu!Hoàng!Đế!Béo!Chết!Tiệt!

Người chết chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trăm Đầu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Trăm Nhất Định Phải Giết Chết Nàng

Sài Thiệu thực nhân nhả, thực bình tĩnh, chẳng sợ Minh Châu Phi Thúy hai nha đầu sốt ruột như ngồi trên đồng lửa, hấn cũng chỉ là lạnh lùng liếc mắt một cái.

Lập tức liền tiếp tục cao quý lãnh diễm!

Hấn đang cảm quyền thoải bản khuê phòng, thoáng giờ hai trang, sau khi nhẹ nhnú mày, còn đang bên cạnh, lập tức lại lấy một quyển sách khác.

Vẫn như cũ là quyền thoải bản không hề ăn khớp đáng nói.

Thường thức của nữ nhân này cũng cứ như vậy. Quả nhiên cũng không phải mỗi người đều mang trong lòng ý chí trị thiên hạ thường thức cao quý như trăm.

Một người quyết định tương lai của nàng, vị Trăm Hàm Chương miễn cưỡng mà chết cũng chính là tại hậu trạch phung phí nhân sinh. Nếu không phải trăm đến đây, ánh mắt này của nàng, căn bản sẽ không nhìn đến thế giới hỗn loạn này.

Sài Thiệu bỏ qua quyển thoải bản, rút cuộc cầm lấy quyển sách địa lý tìm được trong phòng của Mục Thanh, tỉnh tể thường đọc.

Mỗi một chữ hấn đều ghi nhớ trong đầu, thêm vào đó là phân tích đánh dấu hoặc phân loại, qua nửa buổi sáng, tuy rằng mặt sách dị thường sạch sẽ, nhưng nửa bức bản đầu đã bày ra trong đầu hấn.

Trùng huyện, thuộc Tí Châu, nhờ vào nhiều núi nhiều đá mà nổi danh, trong núi có chuông nhũ ngọc, có mỏ quặng.....

Nếu có cơ hội, trăm thật ra muốn nhanh chân đến xem, chuông nhũ rốt cuộc là cái gì?

Chờ Sài Thiệu buông quyển sách trên tay xuống, năm đĩa điểm tâm trước mặt đã bị ăn đến sạch sẽ. Minh Châu đứng ở một bên, vẻ mặt phiền muộn, mà Phi Thúy, lại là vẻ mặt không chút thay đổi.

Hấn nhnú mày, gõ gõ bàn : "Lại đi bụng đến đây cho trăm mấy đĩa nữa."

Minh Châu nghe vậy, khiếp sợ nhìn về phía bụng hấn, thanh âm đều là run rẩy, "Tiểu thư, người cũng không thể lại ăn, sẽ béo đó."

"Tiểu nha đầu biết cái gì, kia không gọi là béo, gọi là cao lớn, gọi là khỏe đẹp, người xem thân thể này của trăm bây giờ giống như cái mâm đậu vậy, trăm mỗi lần soi gương, đều bị vẻ xấu xí của mình dọa đến phát khóc." Quả nhiên đúng là phàm phu tục tử, không thể bì được với ánh mắt của trăm.

Minh Châu : " "

Loạn thất bát tao cái gì a! Nhưng những thứ này không phải trọng yếu a, nàng sợ hãi nhìn vẻ mặt vẫn như cũ của không chút thay đổi, sợ tới mức Minh Châu ghen một hơi ở ngực, thiếu chút nữa không chịu nổi.

Nàng hoảng sợ nhìn hấn.

Chỉ thấy sắc mặt Sài Thiệu xanh mét, "Trăm kính lão thái thái lớn tuổi, nhưng cũng không đại biểu có thể bị nàng tùy ý khi dễ. Trăm lạy trời lạy đất lạy tiên đế, ngay cả mẫu hậu cũng chưa quỳ quá vài lần. Nàng có tài đức gì mà có thể, bắt trăm mỗi ngày đều phải quỳ."

Trong lúc bỗng nhiên biến thành một nữ nhân đã đủ thâm rồi, còn động một tí liền bắt trăm quỳ, quả thực là khinh người quá đáng!

Sài Thiệu thập phần vạn phần bất mãn, rút cuộc bắt đầu tưởng niệm về hoàng cung xinh đẹp. Tuy rằng không được tự do, nơi nơi đều có nguy hiểm,

nhưng là chỉ cần mỗi ngày soi gương, nhìn dung nhan tuấn mỹ, thân hình cao lớn kia của mình, hẳn liền cảm thấy được an ủi.

Mà không phải giống hiện tại, hơi ăn một chút điểm tâm tiểu nha đầu kia lại cần nhằn lăm bằm ngay bên tai! Nói đến cần nhằn, Sài Thiệu nhưng thật ra nghĩ tới một chỗ tốt, chính là không cần phải nghe bà già Hạ phi mỗi ngày đều hỏi tường lại chuyện xưa.

Minh Châu khuyên không được, Phi Thúy nghiêm mặt không quản, không có biện pháp, nàng từng nghĩ muốn quản, nhưng là quản không được. Vị trước mặt này, căn bản sẽ không đem lời nói của các nàng chân chính nghe vào.

Hắn căn bản không phải không sợ hãi, mà căn bản là không thèm quan tâm. Không quan tâm tình cảnh của tiểu thư sau khi trở về, cũng không để ý chính mình sẽ gặp phải chuyện gì.

Hắn chính là muốn tùy tâm sở dục làm chuyện mình muốn.

Trong phòng trừ bỏ chủ tớ ba người, nha hoàn khác đều không dám vào, có một kẻ cũng muốn ở cửa thò đầu nhìn xem, chờ sau khi gặp phải ánh mắt của Sài Thiệu, lại rất nhanh lui ra.

Mãi đến giữa trưa, Mục Thanh mới hồi phủ.

Mang theo thánh chỉ!

Đại thái giám bên người hoàng thượng Tiểu Đẳng Từ tự mình cầm thánh chỉ đến, mang theo một đội thị vệ, chậm rãi đi thẳng đến Mục phủ. Tư thế kia, không giống như là Mục Thanh dẫn tới, thực như là bị hắn kèm hai bên mà về.

Hắn đương nhiên là bị kèm hai bên.

Mục Thanh sắc mặt đen thui kia kêu một cái thẳng thẩn, hắn không tình nguyện để người ta thông báo tới tất cả mọi người, đương nhiên quan trọng nhất là Trầm Hàm Chương.

"Thánh chỉ?"

Mỗi người trong lòng đều có một dấu hỏi chấm, không phải thực hiểu được không năm không lẽ, hoàng đế ban ra cái thánh chỉ gì?

Sài Thiệu trái lại nở nụ cười.

Xem ra Trầm Hàm Chương này cũng không phải quá ngốc, ít nhất biết được trước phải đem chính mình tiến cung, mới sớm nghĩ ra biện pháp giải quyết sự tình.

Chính là.... ..

Đội nghe rõ nội dung của thánh chỉ, Sài Thiệu liền nổi giận.

Nữ nhân vô liêm sỉ này lấy việc công làm việc riêng, trắng trợn đem trẫm tiến cung còn chưa tính, đồng thời còn đem đệ đệ nàng cũng tiến vào là cái ý gì?

Cái gì gọi là nghe nói hai ti đệ Trầm gia dung mạo như tuyết, nhạy bén hơn người? Chẳng lẽ không phải là cái quái nữ mồm dẻo miệng mạnh mẽ, kéo ra ngoài có thể xấu dọa chết người sao?

Khoe chính mình như vậy, không cần mặt mũi có phải không?

Tẩu chương có tính ám chỉ cực điểm như vậy, rốt cuộc là kẻ hỗn đản nào viết cho nàng!

Sài Thiệu sắc mặt đen thui, đường dưới chân bị hắn đạp cho thành hai cái lỗ. Cố tình Tiểu Đẳng Từ sau khi đưa thánh chỉ cho Mục Thanh còn lăm mồm nói: "Tạp gia (Người có kiến thức rộng) trước đi Hoàn Nam đón tiểu công tử, Mục đại nhân nhớ rõ ngày mai đem Trầm cô nương đi vào cung trước.

Nói xong liền cười hắc hắc, bước chân chữ bát mà đi. Tiểu Đẳng Từ trong lòng cười ha ha, không nghĩ tới tên hoàng đế béo chết tiết khẩu vị thật tốt a.

Nhìn bộ dáng này của hắn, cho dù không nghe được ý nghĩ trong lòng, Sài Thiệu cũng biết hắn suy nghĩ cái gì.

Hắn nắm chặt tay, cân nhắc xem muốn hay không một quyền đánh chết tên Tiểu Đẳng Từ ngu xuẩn này.

Mục Thanh không tình nguyện nhận lấy thánh chỉ, thở dài thật mạnh. Hắn lau mặt một phen, đi đến trước mặt Trầm Hàm Chương, muốn nói lại thôi đến nửa ngày sau, lại kiên giữ nói: "Là cậu thực có lỗi với con a."

Sài Thiệu: "... .."

Cho cháu gái ngơ ngác vào cung, liền ủy khuất như vậy a ?

Trương Thị hai ba bước tiến lên, cũng không quan Trầm Hàm Chương còn ở trước mặt, thập phân không hài lòng lôi kéo Mục Thanh hỏi: "Bệ hạ có ý tứ gì, cho dù là muốn tiến cung, cũng nên là..... .."

Không đợi Trương thị nói xong, Mục Thanh liền hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái, "Ngươi câm miệng, nơi này không phải chỗ ngươi nói chuyện."

Nói xong, hắn đối Sài Thiệu mở miệng, thanh âm trong nháy mắt ôn nhu rất nhiều, "Hàm Chương đi theo ta, cậu có chuyện muốn nói cùng ngươi."

Trầm nhất định phải giết chết nàng!

Sài Thiệu đi theo phía sau Mục Thanh, trong lòng chỉ có một ý nghĩ như vậy. Cái đồ mằm đậu ngu xuẩn này, thành công làm cho người trong thiên hạ nghĩ trầm là kẻ biến thái nam nữ đều ăn.

Nhưng lần đầu tiên của trầm còn chưa có dâng ra nữa! Nghĩ đến ngọc thể thuần khiết cùng thanh danh cao quý của chính mình, đều bị cái mằm đậu làm bẩn, Sài Thiệu tim liền đau như cắt.

Hai người còn chưa có gặp mặt, liền đối với thân thể lẫn nhau khác sau nhận thức, đương nhiên cũng đối lẫn nhau sinh ra cừ hận thật lớn.

Thiên lôi câu địa hỏa, đại thể là như thế!

Sao chửi độn địa cầu, chính là như vậy!

Lúc đó, hoàn thành một việc đại sự, Trầm Hàm Chương thanh thoi nằm trên giường, bị Vương thái hậu triệu kiến.

Nàng tim run rẩy, ở trong Văn Hiến điện, dùng cách thức cao quý nhất, bái kiến thái hậu.

Nàng cũng không muốn, nhưng là không còn cách nào, ai bảo nàng thấy Vương Thái Hậu liền nhũn hết chân đầu.

Nhất là, Vương thái hậu còn ném đến một đồng tấu chương, đập thẳng vào khoeo mắt của nàng, dùng sức hít hít cái mũi, mới không khiến cho nước mắt chảy ra.

"Chuyện tốt mà ngươi làm."

Vương thái hậu thanh âm là nổi giận dưng dưng.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Đầu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Trầm Hàm Chương Dững Cầm Tự Mãn.

Trầm Hàm Chương cúi đầu quỳ gối ở đó, có chút không biết làm sao.

Trước kia ở Trầm gia, Tôn thị lúc nào cũng nhắm vào nàng, có đôi khi nàng nhịn, nhưng đôi khi cũng là muốn nghĩ đáp trả. Tôn thị đối với nàng mà nói, cố nhiên được tính là hơn cả đáng sợ. Nhưng mà trong thời gian dài, mình chưa hẳn đâu không lại nàng ta.

Nhưng Vương thái hậu, người này cùng Tôn thị tuổi không sai biệt lắm, cũng bắt quá là hơn ba mươi tuổi, Trầm Hàm Chương ngay cả mở miệng cũng không dám.

Đáng tiếc nàng càng thông minh như vậy, thái độ mềm dẻo, Vương thái hậu lại càng sinh khí, đại diện rộng rãi, vọng lại tiếng của nàng bởi vì tức giận mà thêm phần hỗn hển.

"Ai gia thực sự là xem thường ngươi." Bởi vì tức giận, vốn là thanh âm trầm thấp càng trở nên âm trầm, Vương thái hậu sắc mặt nặng nề, mắt lạnh như băng nhìn đang quỳ Trầm Hàm Chương quỳ.

Hận không thể giơ tay tát hẳn hai cái.

Trầm Hàm Chương thập phần vô tội, tuy rằng không biết sai cái gì, nhưng thấy thái độ nhận sai tốt như vậy, thế nào cũng phải trước cho nàng đứng lên, ban thưởng ghé cho nàng ngồi đã chứ.

Cứ quỳ sấp như vậy, đỡ hai cái đùi quá nặng rồi, sẽ gãy mất thôi. Trầm Hàm Chương cẩn thận lau mồ hôi trên trán, ngẩng đầu sợ hãi nhìn Vương thái hậu một cái.

Kết quả lại bị ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của nàng nhìn, cả người co rụt lại.

Nàng cố gắng đem chính mình co thành một rúm, nhưng cho dù co thành một rúm cũng là một cái rúm thật to, "Nhi thân không rõ ý tứ của mẫu hậu."

Trầm Hàm Chương thực sự là không rõ.

Còn dám giả bộ hồ đồ! Vương thái hậu lại đập bàn, lập tức lại ném đồ vật này nọ, loảng xoảng rơi xuống bên chân Trầm Hàm Chương, thế nhưng là một nghiền mực.

Trầm Hàm Chương tuy không bị ném trúng, nhưng là bị dính tung tóe một thân đầy mực. Nàng đáy lòng lắc đầu, Vương thái hậu này tức giận này liền có thói quen ném đồ vật, rất không tốt rồi.

Rất lãng phí rồi.

"Chính mình nhất lên xem đi." dĩ nhiên Vương thái hậu đâu để nàng giả ngu mà lừa bịp qua mặt.

Được rồi, Trầm Hàm Chương cũng mới nhớ tới thì ra nàng còn có thể xem tấu chương. Tùy tiện nhất một quyển lên xem. Cơ hồ là quỳ rạp ra mặt đất mà xem.

Còn chưa xem xong một quyển, ngoài điện liền vang lên âm thanh bẩm tấu : "Khởi bẩm thái hậu, thừa tướng đại nhân có việc cầu kiến."

Sắc mặt Vương thái hậu dịu đi vài phần, tựa lưng vào ghế nhẹ nhàng nhu nhu thái dương, nói : "Thỉnh thừa tướng vào."

Thừa tướng?

Trầm Hàm Chương phân tâm, lạng lẽ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một nam nhân mặc áo màu nâu, đi lại vững vàng mà phong dung vừa nhìn liền biết là người có địa vị cao.

Còn chưa kịp nhìn lên, Vương thái hậu hừ lạnh một tiếng, Trầm Hàm Chương vội lấy lại tinh thần, giả bộ tập trung tinh thần xem tấu chương, kỳ thật hai lỗ tai đã sớm dựng thẳng.

Suy nghĩ của thừa tướng đại nhân, nhanh nhanh vào tai ta đi.

Thế nhưng, vang ở bên tai, là thanh âm thình an của thừa tướng đại nhân, "Thần bái kiến thái hậu nương nương, bái kiến bệ hạ."

Phía sau chữ bệ hạ mơ hồ mang theo ý cười.

Tuy rằng hắn đang chê cười chính mình, nhưng Trầm Hàm Chương vẫn như cũ cảm thấy âm thanh của hắn rất êm tai, thuận hậu động lòng người.

Tiêu Quyền Tăng buồn cười nhìn Trầm Hàm Chương trên mặt đất, nói với Vương thái hậu : "Người hà có gì lại làm vậy."

Vương thái hậu thuận theo ánh mắt hắn, nhìn đến Trầm Hàm Chương cúi đầu cong lưng quỳ rạp trên mặt đất, tư thế kia

Không khỏi cảm thấy thực hại mắt.

Quả thật là một chút bộ dáng hoàng đế cũng không có, Vương thái hậu phát tay, giọng cấm hận nói : "Quý cũng không đứng đấy, đứng lên nói đi."

Trầm Hàm Chương vụng về đứng lên, phun ra một hơi thật lớn, hướng về phía Vương thái hậu thật thà cười, đôi mắt hí thành một đường.

Vương thái hậu quay mặt đi, không nỡ nhìn kỹ.

Tiêu Quyền Tăng cười cười, nói : "Thần nghe nói hôm nay bệ hạ hạ chỉ khiến cho hai cháu ngoại của Mục đại nhân vào cung bầu bạn?"

Nói đến điều này, Vương thái hậu vốn đang sắc mặt thư thả, lại trầm xuống.

"A?" Trầm Hàm Chương quay đầu chống lại Tiêu Quyền Tăng, nghiêng đầu chớp chớp mắt nói : "Không thể sao?"

Có lẽ là ánh mắt nàng quá thuần khiết thiện lương, Tiêu Quyền Tăng hơi ngây người, lập tức cười yếu ớt nói : "Tự nhiên là có thể."

Thời điểm hắn cười lộ lên, khoe mắt khoe môi hiện lên vài nếp nhăn, loại dấu vết của năm tháng này, không những không làm cho hắn có vẻ già đi, ngược lại tăng thêm sức quyến rũ không nói ra lời.

Nam nhân trước mắt này, thoát nhìn bất quá hơn ba mươi tuổi, nhưng ánh mắt giấu đằng sau lông mi thật dài kia, lại rõ ràng biểu hiện hắn nhất định đã xem hết mọi chuyện trên thế gian, thâm sâu như biển lại thanh khiết như ngọc, làm cho người ta đoán không ra.

Liền ví dụ như hiện tại, hắn cười nhìn chính mình, nhưng cũng chỉ là cười nhìn thấy mà thôi, trong đầu một chút tạp niệm cũng không có.

Trầm Hàm Chương trong đầu rõ ràng hiện ra ba chữ : cáo già.

Nàng nhìn chằm chằm Tiêu Quyền Tăng cũng quá lâu, ngay cả Vương thái hậu đều nhận thấy có điểm quái dị, nghĩ đến nàng hôm nay ban bố thánh chỉ, Vương thái hậu không kìm được ho khan một tiếng.

Ai cũng đều không ngờ tới, hoàng đế lần đầu tiên trong cuộc đời chính mình ban thánh chỉ, cư nhiên là tuyên một đôi tỷ đệ vào cung. Nghĩ đến triều trước, cũng từng có một vị hoàng đế như vậy, ngay tại hậu cung của mình để một đôi tỷ đệ thời thời bầu bạn, ánh mắt Vương thái hậu liền có chút thay đổi.

"Người làm sao biết biểu tiểu thư cùng biểu công tử Mục gia?" Vương thái hậu nhíu mày hỏi.

Trầm Hàm Chương thành thật đáp : "Nghe người khác nói a, trước không phải có cung nhân tuyên truyền, Mục đại nhân có cô nương khí lực cực lớn sao?, Trầm rất hiếu kỳ, một cô nương khí lực có thể lớn đến đâu? Trầm muốn nhìn nàng có thể tay không đem cây liễu bên hồ nhỏ lên hay không."

"Về phần Trầm Hàm Trinh sao, tỉ ti có chỗ khác thường, đệ đệ khẳng định cũng có chỗ hơn người, không bằng cùng gọi đến xem xem."

Vương thái hậu : "..."

Đây là đem người coi như ca hát tạp kỹ sao?

Chẳng qua là thật như vậy sao? Tiêu QUYỀN TĂNG nhìn ánh mắt Trầm Hàm Chương, mang theo một chút thăm dò. Tổng cảm thấy có chỗ nào đó rất không bình thường.

Trầm Hàm Chương rất thông minh, không sợ bọn họ hoài nghi, dù sao hiện tại nàng là một hoàng đế, hơn nữa hoàng đế này đáng người quá mức đặc biệt, cho dù có người muốn giả mạo, cũng rất khó bắt trước được.

Mà người bình thường, là sẽ không nghĩ đến, đường đường là long thiên tử đích thực, thế nhưng lại mơ hồ huấn đổi được..

Bất quá, lời tuy là nói vậy, bị hai người kia đánh giá, Trầm Hàm Chương chân vẫn như cũ nhũn ra. Nếu hai người đồng thời tức giận nói, phỏng chừng nàng trực tiếp dị dạng chết rồi.

Nói đến, Vương thái hậu giống như quên đi chuyện lúc trước rồi, nàng có phải hay không nên vui mừng không có thay tên béo kia chịu tiếng xấu?

Đang nghĩ ngợi, Vương thái hậu hất cằm chỉ chỉ vào tấu chương trong tay nàng, trầm giọng nói : " Nói thử xem, sạo lại thế này?"

Tiêu QUYỀN TĂNG đương nhiên biết trong tay Trầm Hàm Chương là thứ gì, lúc này hắn đến tìm Vương thái hậu, cũng là vì chuyện này.

Bởi vậy hắn rất có hứng thú, muốn biết tiểu hoàng đế sẽ giải thích như thế nào.

Hắn nhướn mày nhìn thoáng qua khuôn mặt đều nhíu lại của Trầm Hàm Chương, lập tức liền đem ánh mắt hướng về phía Vương thái hậu.

Y tứ hàm xúc trong mắt tuy không hoàn toàn giống nhau, nhưng cũng là trăm xong đổ về một biển.

Đương nhiên, Vương thái hậu trong lòng là tức giận, dù sao bắt luận một nữ nhân, bị bao nhiêu đám thư sinh châm chọc thành " gà mái gáy bình minh", đều sẽ tức giận.

Gà mái gáy bình minh.... ..

Không ai bày mưu đặt kế, mấy tên thư sinh vất mũi chưa sạch ở Quốc Tử Giám, dám viết ra những câu từ như vậy, mà người này.....

Có lẽ chính là đứa con, ngốc nghếch bảo sao nghe vậy này của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Đâu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nơi Đây Trầm Quen Thuộc A

Trầm Hàm Chương ngất mất rồi.

Ở chỗ Vương thái hậu âm âm pháo nổ, thành công ngay tức khắc ngã quỵ trên đất, đừng nói là Tiêu QUYỀN TĂNG gần ngay trước mặt, ngay cả Vương thái hậu, đều cảm nhận được chấn động từ mặt đất.

Hai người : "..."

Sau một trận rối loạn, tám thái giám thân thể cường tráng, đem Trầm Hàm Chương khênh về cung điện. Truyền đến năm vị thái y hợp lại cùng nhau hội chẩn, cho ra kết luận là.....

"Hồi bẩm thái hậu, bệ hạ là do đói quá mà ngất đi." Mặt Lâm thái y nén đến mức có điểm đen lại.

Vương thái hậu lạnh lùng liếc hắt một cái, sau khi thành công làm cho Lâm thái y mặt cắt không còn chút máu, mới nói : "Mặc kệ thế nào, các người ở trong này trông coi, đợi bệ hạ tỉnh lại xác định lần nữa."

Liên sau đó, chính mình một lần nữa hỏi Văn Hiến điện, Tiêu Quyền Tăng tự nhiên là đi cùng nàng. Vương thái hậu cũng không ngồi kiệu, mà là cùng Tiêu Quyền Tăng...song song mà đi.

Đám tùy thị phía sau, đều là rút lại đằng sau hai bước.

Vương thái hậu nâng mắt nhìn không trung xanh thẳm, bật hơi nói : "Đứa nhỏ này trưởng thành rồi."

Tiêu Quyền Tăng trầm mặc, cũng không đưa ra ý kiến gì.

Vương thái hậu vốn cũng không nghĩ khiến hần nói cái gì, mà là tiếp tục nói : "Mười hai năm, ai gia thay hần chương quân thiên hạ suốt mười hai năm, không nói quốc thái dân an, nhưng ít nhất dân chúng có thể ấm no, ngoại tộc không dám xâm phạm. Nhưng không nghĩ đến cuối cùng lại được cái danh hiệu gà mái gáy bình minh."

Thanh âm của nàng trong nháy mắt lạnh lùng, sắc mặt cũng trầm xuống, "Hần càng giả bộ bất tỉnh lảng tránh, ai gia liền càng muốn cho hần thấy rõ. Cai trị một quốc gia không phải đơn giản như vậy, không phải chỉ dựa vào mấy tên thư sinh mỡm mép là liền có thể."

Đại lý tự viết dấu chương trình lên, đám học tử này là bị người khác kích động, mà đầu sỏ là kẻ tên Chu Thành từng là đệ tử của Đỗ Như Hối, Đỗ Như Hối lại là thầy giáo của hoàng thượng.

Không nói đến Chu Thành còn cùng gia tộc chính tự tông Sài Kinh có điều tiếp xúc.

Thậm chí, Sài Thiệu không ngại thừa dịp lúc chính mình không có mặt dám lấy trộm ngọc tỷ, khăn cấp ban thánh chỉ triệu cháu gái Mục Thanh vào cung.

Để xem ảo thuật, lừa ai đây?

"Người sai người tiếp tục điều tra, ai gia muốn xem một chút, trừ bỏ Mục Thanh cùng Sài Kinh, hần còn có lung lạc người khác hay không." Vương thái hậu thanh âm lạnh lùng nói.

Tiêu Quyền Tăng khom lưng hành lễ, "Thần tuân chỉ."

Rất nhanh đã tới Văn Hiến điện, Tiêu Quyền Tăng thỉnh cáo biệt, Vương thái hậu nhìn hần một cái muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không nói gì.

Đợi Vương thái hậu cùng Tiêu Quyền Tăng đi rồi, Trầm Hàm Chương liền lặng lẽ mở mắt. Nhưng là không để lộ ra mà tiếp tục nằm trên giường giả chết.

Thật là làm cho người ta sợ muốn chết.

Để cho nàng giải thích? Nàng ngay cả trên tấu chương viết ai là ai cũng không rõ, lấy cái gì giải thích? Huống chi, Vương thái hậu đều đã cho rằng là tiểu hoàng đế làm, nàng nói gì cũng đều vô ích.

Nếu không đi, cái lỗi tai của nàng sẽ bị ý nghĩ trong đầu Vương thái hậu kia một câu lại một câu tàn nhẫn làm cho điếc mất thôi.

Vì thế lúc câu kia, thời điểm ai gia làm cho cảm đảm quý rạp xuống cùng xướng lên chinh phục, Trầm Hàm Chương quả quyết ngất xỉu.

Tuy rằng kết cục là cả người đau như bị cái gì nghiền qua? Chỗ nào cũng không thoải mái.

Nhưng so với việc tâm lý tổn thương cùng áp bức, Trầm Hàm Chương tình nguyện lựa chọn thịt đau.

Ngày thứ hai làm hoàng đế, Trầm Hàm Chương lại hữu kinh vô điểm trôi qua.

Đáng tiếc làm cho người ta bị ai chính là, ban đêm nàng bị ép buộc ăn toàn đồ vật này nọ. Vừa ăn vừa lệ rơi đầy mặt.

Không còn cách nào khác, đối mặt sáu hướng như hồ rình mồi, thái y sợ nàng đói lại ngất đi, Trầm Hàm Chương căn bản không lay chuyển được bọn họ a.

Kế hoạch giảm béo lần thứ nhất, thất bại!

Lại mở mắt ra, liền chống lại ánh mắt đang giương ra của Hạ Thực Phi xinh đẹp kia, không chỉ có nàng, còn có một người khoảng tầm ba mươi tuổi, nữ quan diện mạo đoan trang bất cần ngôn ngữ, lay Hạ Thực phi ban tặng, Trầm Hàm Chương hiểu được vị này chính là cô cô hậu hạ bên mình tiên đế.

Lại phía sau còn có một hài tử cầm đầu của chính mình đã tới đá lui, một mình chơi đùa, vị này....Không biết là tiểu hoàng tử chết yểu của triều đại nào.

Còn có một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, sắc mặt tái nhợt ánh mắt bi thương, cầm trong tay mấy cánh hoa thì thảo tự nói. Vị này chính là công chúa cuối cùng của triều đại trước, trời sinh tính tình mẫn cảm chết trong đa sầu đa cảm.

Bốn vị này, là một đám ma quý chốn hoàng cung, thân phận đều cao quý, bởi vậy có thể đi theo Hạ Thục phi vào trong cung điện của hoàng đế, thường thức tư thế oai hùng của hoàng đế.

Không cần hoài nghi, Hạ Thục phi dùng mỹ mạo của mình, chinh phục toàn bộ đám quý trong cung.

Đối với điều này, Trầm Hàm Chương chỉ có ha ha.

Nàng đã không còn nước tiểu rồi, chỉ có thể tận lực làm cho ánh mắt của mình chỉ dính trên mặt Hạ Thục phi, tốt xấu gì âm thanh nói chuyện cũng không đến mức đều run rẩy. Nhưng mà.....

Cứu mạng a!

Có dám hay không không cần đem đầu của mình đá vào ngực ta chứ, ta một chút cũng không muốn chơi cùng ngươi a.

Chính điện kim quang lấp lánh, đám quý này không thể tiến vào, cuối cùng chỉ có thể xếp hàng đứng ở đó, ánh mắt ẩn dấu tình cảm nhìn theo nàng.

Trầm hàm Chương : "... .."

Có bao nhiêu người có thể thấy rõ nước mắt trong mắt ta? Kia không phải vì khốn đốn, mà là bởi vì ta âm thầm sợ hãi. Cảm tạ lâm triều ta yêu ngươi, có thể cho ta tạm thời rời xa thời buổi nước sôi lửa bỏng này.

Sài Thiệu chưa kịp bình minh, liền bị Minh Châu cùng Phi Thúy gọi dậy, hần phải cùng Mục Thanh vào cung.

Thời điểm trước khi đi, Minh Châu quyến luyến không rời, cho dù tiểu thư điên mất rồi, nhưng vẫn như cũ là tiểu thư nàng yêu nhất.

Phi Thúy cũng muốn nói lại thôi, một hồi lâu mới hướng Sài Thiệu quỳ xuống, Minh Châu vừa thấy cũng vội vàng đi theo quỳ rạp xuống đất.

"Xin người chiếu cố tiểu thư nhà ta nhiều hơn." Phi Thúy cầu xin nói.

Sài Thiệu quay đầu liếc nàng một cái, khoát tay từ chối cho ý kiến, cắn răng nói : "Trẫm sẽ."

Trẫm sẽ đặc biệt phi thường chiếu cố nàng ta.

Nghĩ như vậy, Sài Thiệu bẻ bẻ cổ tay, "rắc" một tiếng giòn tan, đó là lực lượng hồng hoang đang trong cơ thể gào thét ca xướng, đang không thể chờ được lao tới bừa bãi tàn sát nhân gian.

Hần ngồi xe ngựa, một tắc lại một tắc tới gần bức tường thành kia, thần sắc nguyên bản thần nhiên bỗng trở nên chăm chú.

Đây là địa phương của hần, chiến trường của hần, cho dù vô số lần hần từng muốn thoát ra, hướng tới thế giới tự do tự tại bên ngoài. Nhưng Sài Thiệu biết, hần không thể.

Thân là người họ Sài, thân là hoàng đế của mấy vạn dân chúng, hần không thể bỏ lại bọn họ càng không thể ruộng bỏ tổ tông.

Trẫm đã trở lại, cho dù hiện tại là cái hạt mầm đậu.

Cung điện quen thuộc của trẫm a, các ngươi có cảm nhận được khí chất không gì sánh kịp của trẫm không? Các ngươi khẳng định đang hoan hô cùng run rẩy đi.

Sài Thiệu hơi xốc màn xe lên, hướng tới tòa cung điện sừng sững trăm ngàn năm kia vẫy vẫy tay.

Mục Thanh tiến vào triều, mà xe ngựa của Sài Thiệu chậm rãi tiến vào hậu cung, cuối cùng dừng lại trước cổng, hần nhảy xuống, không cẩn thận đem mặt đất đập thành hai dấu chân thật sâu.

Mọi người : "... .."

Sài Thiệu lựa chọn không nhìn, dứt khoát tiếp tục đi. Uy vũ sinh phong, từng bước chói sáng.

Mỗi một con đường hần đều rất quen thuộc, mỗi một đường hần đều đi qua mấy trăm lần, đó là nhắm mắt lại hần đều có thể dễ dàng đi qua.

Trẫm từng nghĩ rằng, bầu trời bên ngoài sẽ đẹp hơn. Chờ sau khi âm kém dương sai đi ra ngoài một vòng như vậy rồi, trẫm mới biết được, đẹp nhất vẫn là nơi này.

Vài người hộ tống hần, mắt thấy Sài Thiệu càng chạy càng nhanh, cuối cùng thế nhưng vẫn tiếp tục chạy , khiến cho người ta mắt hoa mày choáng.

Người này điên rồi đi?

Bằng không thể nào lại vừa chạy vừa hướng hai bên vẫy tay?

Bạn đang đọc truyện *Trăm Đầu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lần Đầu thân Mật Gặp Mặt

Mục tiêu của Sài Thiệu trực tiếp mà rõ ràng-----Đại thánh cung, đó là tấm cung của hắn, có long sàng mà hắn nhớ nhưng nhất.

Hai ngày không ở trên đó lẫn lộn, tim của trăm đều muốn trống vắng rồi.

Nhưng mà, tưởng tượng tốt đẹp, sự thật lại là tàn khốc. Hắn ngay cả cửa của đại thánh cung còn không có đụng đến được, đã bị kèm hai bên đi tới Thánh Nguyên điện. Nơi này là thư phòng của hắn, cũng là nơi hắn "phê duyệt tấu chương".

Một vòng người vây quay hắn, như hồ rình mồi mà dõi theo.

Sài Thiệu nâng cằm, lộ ra ánh mắt bề ngễ thiên hạ khinh thường chúng sinh, ngón tên đâm một nhát ở trên bàn thành một cái lỗ, sau đó thổi thổi bụi trên ngón tay.

Phút chốc, một vòng người giải tán sạch sẽ.

Sài Thiệu lăm bầm cười hai tiếng, lúc này mới đứng dậy đi vòng quanh đại điện. Thỉnh thoảng từ vách tường hoặc kẽ hở trong học tủ lấy ra thứ gì đó, sau khi chăm chú nhìn một lúc, lại cẩn thận cất trở về.

Đây là minh chứng cho cả thanh xuân của hắn, từ khi năm tuổi đến năm mười bảy tuổi, hắn cơ hồ mỗi ngày đều phải đến đây báo cáo. Hoặc tập viết đọc sách hoặc nghe thái phó giảng bài, kể trị quốc, ngự nhân lương phương, chur từ bách gia thi từ ca phú, hắn đều từng đọc qua.

Khi đó, hắn trong miệng thái phó là hoàng đế tiến bộ cũng như có sẵn thiên phú nhất, tuy rằng tuổi nhỏ nhưng tương lai sẽ trở thành một minh quân.

Đáng tiếc a đáng tiếc.

Sài Thiệu mỉm cười hai tiếng từ chối cho ý kiến, thái phó thời điểm kia cũng không nói cho hắn, không phải ai cũng muốn hắn trở thành một minh quân.

Lúc ấy trăm vẫn là quá mức non trẻ a, Sài Thiệu nhìn nét chữ non nớt trong tay, nghĩ đến có chút cảm thán.

Năm tháng tươi trẻ của trăm a!

Thánh nguyên điện cũng là thư phòng của tiên đế, nửa đời của Mã cô cô cơ hồ đều trải qua ở đây, sau khi chết cũng quanh quẩn chưa từng rời đi, tiếp tục lấy tư thái u hồn theo đuôi tiên đế, thẳng đến khi tiên đế băng hà, nàng lại bắt đầu bảo vệ Sài Thiệu.

Sài Thiệu từng cũng không thể nhìn thấy nàng, nàng cũng không hề ảnh hưởng, chỉ có thể yên lặng đi theo hắn. Chờ sau này thấy được, Mã cô cô mới chân chính phát huy tác dụng.

Mã cô cô lơ lửng phía sau hắn, theo động tác của hắn ánh mắt càng ngày càng trở nên quái dị.

Nữ nhân này đối với nơi đây thế nào lại quen thuộc như vậy?

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Mã cô cô cuối cùng nhìn hắn một cái nhẹ nhàng ra ngoài.

Sài Thiệu hình như có cảm giác, thoáng nghiêng đầu, không tiếng động mà cười. Mã cô cô của trăm a, hãy tin tưởng cảm giác cùng phán đoán của người.

Trăm đọc nhất vô nhị như thế, há có thể bị cái đồ mầm đậu kia dễ dàng giả dạng được sao?

Sau khi Trăm Hàm Chương hạ triều, liền vội vàng vàng chuẩn bị quay về tấm cung, thế nhưng lại bị Vương thái hậu gọi đến Hiền Viên điện, chịu phê bình cùng giáo huấn, mãi đến khi Hàn Thức có lòng tốt đem tấu chương lên cho Vương thái hậu phê duyệt, lúc này nàng mới được cứu.

Thời điểm nàng rời khỏi, gian nan quay đầu nhìn thoáng qua quan chấp bút trẻ tuổi kia, không khéo vừa lúc chống lại ánh mắt của hắn, chỉ là hắn rất nhanh cúi đầu, cung kính ở bên cạnh thái hậu phê duyệt tấu chương liền điểm ngọc tì lên.

Trăm Hàm Chương trong đầu vòng vèo xoay chuyển, thời điểm bước ra khỏi đại điện không tự giác hắc hắc hắc cười rộ lên.

Trong mắt người khác hết sức là đáng khinh.

Bỏ não xong, lúc này nàng mới nhớ tới chính sự, lại vội vội vàng vàng hướng tấm cung mà chạy, chưa được vài bước lại được bám vào người đang ở Thánh Nguyên điện, lại hướng Thánh Nguyên điện mà chạy.

Chạy? Nga, thực xin lỗi, là chuyện động ?

Cuối cùng, Trầm Hàm Chương hôn hên khuất phục dục vọng của thân thể, lựa chọn ngồi kiệu.

Không cần hoài nghi, tám người nâng kiệu cho nàng, mỗi người đều là thân thể cường tráng mạnh mẽ, cho dù như vậy cũng đều mệt đến đổ hết mặt.

Trầm Hàm Chương thật hổ thẹn.

Sự hổ thẹn này trong khoảnh khắc đẩy cửa ra, nhìn thấy Sài Thiệu đang dùng bàn tay vàng ngọc của nàng, đưa con gà nướng lên miệng cắn một miếng, chuyển thành tức giận ngập trời.

"A a a a a, ta phải giết chết ngươi." Trầm Hàm Chương rít gào, quơ cánh tay trắng kiện, bỏ nhào tới hướng cái gáy của Sài Thiệu mà đập đập đập.

Kết quả bị Sài Thiệu một ngón tay đẩy ra xa nửa thước, căn bản không thể đến gần. Trầm Hàm Chương hai mắt tóe lửa, hung hăng trừng mắt, "Không cho phép lại ăn a a a a a."

Nếu nói ban đầu chỉ có thể đau lòng, thì hiện tại nhìn đến bản thân ăn uống quá độ như này, tìm Trầm Hàm Chương bắt đầu vỡ tung.

Rõ ràng nàng eo nhỏ ngực to chân dài, là một cô nương có đủ xinh đẹp phong tình. Thế nhưng chỉ có thời gian hai ngày này, vền vẹn hai ngày, thất lưng của nàng đã bị tên béo chết bầm này làm to ra hai tấc.

Trầm Hàm Chương nhìn váy bị chật cứng đến sắp bung chỉ kia, nước mắt đều muốn tuôn rơi.

Đau lòng muốn chết, đái khaki là như thế.

Nàng rất không hài lòng, Sài Thiệu cũng rất không hài lòng. Tuy rằng hiện tại hắn so với Trầm Hàm Chương thấp hơn rất nhiều, nhưng ánh mắt kia từ đầu đến cuối đều là cao cao tại thượng.

Hắn tà tà liếc Trầm Hàm Chương, rất là tức giận đáp trả : "Trầm còn muốn hỏi người này cái đồ mằm đậu nhà ngươi hai ngày nay đã làm gì với trầm? Tại sao bây giờ trầm lại trở nên gầy yếu không chịu nổi như vậy? Gương mặt anh tuấn của ta đều lồm xồm rất nhiều .

"Trầm cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám làm hư ngọc thể của trầm, trầm lập tức chu di cả nhà ngươi."

Trầm Hàm Chương đỏ mặt trả lời lại một cách mỉa mai, "Anh tuấn? Làm ơn ngươi làm cho rõ ràng, cái mặt liền giống như cái đầu heo, xách ra ngoài xắt ra đều đủ cho mấy trăm người ăn trong vòng một năm, rốt cuộc anh tuấn ở chỗ nào? Ra ngoài đừng nói tiêu hài tử, đến quý đều bị ngươi dọa đến mức không dám xuất hiện."

"Có biết hay không, thời điểm soi gương nhìn ngươi nhiều thêm một cái, ta đều phun ra một lần." Trầm Hàm Chương thanh âm lớn đến nỗi thiếu chút nữa đem nóc Thánh Nguyên điện đánh sập.

Đối với người dám bêu xấu mình, Sài Thiệu thái dương gân xanh đều nổi lên, mắt trừng đến nỗi muốn nứt ra, miệng phun ra những lời càng thêm ác độc.

"Phải phun cái kia là trầm nói mới đúng, ngươi điều dân này người không nổi hai lạng thịt, gầy đến cùng xương tỳ bà giống nhau, ôm tuyệt đối giống như người chết. Ngươi cảm thấy sẽ có nam nhân nguyện ý lấy một bộ xương sao? Trầm thấy tương lai ngươi chỉ có thể gả cho cầu. Nhất là nơi này....."

Sài Thiệu một tay nắm lấy ngực nâng lên, "Thứ đồ chơi bằng phẳng bẹp dí thế này, được xem là ngực sao?"

So về độ mềm độ mịn, trầm có khi nào bị bại bởi người khác, bình thường trầm không thể hiện mà thôi. Mất thấy cái đậu mằm mất một tấc một tấc một tấc biến hồng, lộ ra biểu cảm lập tức muốn khóc, Sài Thiệu trong mắt hiện lên một tia đắc ý.

Từ từ.....

Mằm đậu dùng thân thể của trầm mà khóc?

"Trầm sau khi năm tuổi liền không còn khóc, điều dân ngươi nếu dám dùng thân thể của trầm khóc, trầm đánh chết ngươi." Không có chuyện gì sót ruột bằng chuyện bản thân nhìn thấy chính mình rơi nước mắt

Khí phách nam tử của trầm tuyệt đối không thể bị bôi nhọ.

"Liền khóc liền khóc liền khóc." Trầm Hàm Chương vốn cũng không muốn khóc, nàng đỏ mắt là tức giận. Nhưng nghe hắn nói như vậy, tính khí thích phản pháo liền nổi dậy, đứng là bắt đầu lách tách lách tách rơi nước mắt, nàng cắn răng nói: "Ngươi đánh ta a, đến đánh ta a."

"Thực nghĩ trầm không dám đánh ngươi a." Sài Thiệu thu hồi ngón tay đang đẩy Trầm Hàm Chương, dùng sức bẻ bẻ cổ tay.

Mà Trầm Hàm Chương thừa dịp khoảng trống, rút cuộc đem khoảng cách cánh tay hai người rút ngắn lại thành không.

Nàng cao giọng hét lên lao đầu về phía trước.

Hung hăng đè trên người Sài Thiệu.

Hoặc là nói, là đè lên chính thân thể của nàng?

Di, tổng cảm thấy có chỗ nào không đúng?

Bạn đang đọc truyện *Trăm Đầu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tạm Thời Bỏ Qua Đấu Khẩu

Hai người trong điện làm âm ỉ, cung nhân bị Trầm Hàm Chương ra lệnh lưu tại bên ngoài tuy rằng mơ hồ nghe được một ít, nhưng toàn bộ đều mờ mờ mịt mịt.

Tự nhiên cũng không dám tự tiện xông vào.

Người không dám, nhưng quý dám a.

Mã cô cô lôi kéo Hạ Thực vừa xuyên tường mà vào, liền nhìn thấy hai người đang không thể chia lìa?

Nàng vừa muốn hô Sài Thiệu dừng tay, đã bị Hạ Thực Phi bịt miệng. Hạ Thực phi lặng lẽ hắc hắc cười thật gian xảo, nàng nhỏ giọng ở bên tai Mã cô cô nói: "Xem ra Tiểu Tráng Tráng của chúng ta thật sự trưởng thành rồi."

Khó trách nàng sẽ hiểu lầm, lúc này Trầm Hàm Chương cùng Sài Thiệu đều quần áo lộn xộn, càng xét thấy Sài Thiệu lúc này khí lực cường đại, Trầm Hàm Chương lại quá mức công kênh, nàng là bị hấn đè ở dưới thân.

Mà một màn này ở trong mắt Hạ Thực phi, cũng là một nữ lang xinh đẹp vô cùng đang cười ở trên người Tiểu Tráng Tráng của các nàng, hai tay chặn hai tay của Tiểu Tráng Tráng, cơ thể hai người cơ hồ là gắt gao dính chặt vào nhau.

Ai ôi, thật là xấu hổ.

Hạ Thực Phi giờ nắm ngón tay che mắt, đồng thời cũng che kín mắt của Mã cô cô.

Mã cô cô: "....." Che với không che có gì khác nhau?

Nàng gạt tay Hạ Thực phi xuống, vẻ mặt nghiêm túc, quát: "Hồ nháo, cũng không xem đây là nơi nào."

Trầm Hàm Chương thân thể chấn động, gãy dựa càng kịch liệt. Không may chính là, nàng không cần phải đem lịch sử đen tối ghi lại trong đầu Hạ Thực phi, kia thật là đáng sợ.

Từ từ? Nói đến, này hình như là lịch sử đen tối của Sài Thiệu? Nói cách khác.....

Trầm Hàm Chương nhìn khuôn mặt như hoa như ngọc trước mặt kia, gương mặt bị cào vài đường làm cho chấn kinh rồi.

Nàng đem mặt của chính mình cào rách?

Nàng lại hủy dung chính mình rồi?

Chuyện gì thế này? Thực hiển nhiên, tạm dừng như vậy, Sài Thiệu cũng chú ý đến điểm ấy, hấn rồi rầm cực độ nhìn gương mặt quen thuộc kia, trên mặt điểm hai vành mắt đen thui.

Trầm đây là đánh chính mình?

Hai người mắt nhìn nhau, đều từ bên trong mà thấy được hối hận cùng kiêng dè, 'Loại chuyện ngu xuẩn này tuyệt đối sẽ không phải là ta (trầm) làm'.

Ngay lập tức, hai người nhất trí hành động tách ra, nhanh chóng sửa sang lại vạt áo, đoạn chính mà ngồi đối diện.

Nhưng lại đều quái dị tự nhìn thân thể của mình bị người khác dùng mắt một chút, nhất là người kia vẫn là người khác giới. Xét thấy nhắm mắt làm ngơ, Trầm Hàm Chương cùng Sài Thiệu lại cùng lúc lựa chọn gánh vác thân thể.

Lưng tựa lưng ngồi cùng nhau.

Chứng kiến toàn bộ quá trình hai người động kinh Mã cô cô cùng Hạ Thục phi đều là vẻ mặt như trong mộng.

Thẳng đến khi Sài Thiệu mở miệng, " Là Mã cô cô đi?"

Trầm Hàm Chương gật gật đầu, thanh âm bởi vì ồ ồ thở dốc mà còn đang phát run. Không có biện pháp, vừa rồi vận động quá sức, nàng còn chưa có khôi phục lại. "Còn có Hạ Thục phi."

"Nga, Hạ phi bà bà a."

Nghe hai người này đối thoại, Mã cô cô cùng Hạ Thục phi đầu tiên là nghi hoặc khó hiểu, dần dần trở nên ngưng trọng.

Hạ phi bà bà, cũng chỉ có Sài Thiệu sẽ gọi nàng như vậy? Nhưng là danh hiệu này cũng là chưa từng gặp qua trong miệng nữ nhân nói ra.

Hạ Thục phi do dự tiến lên phía trước, Mã cô cô đi theo phía sau.

"Là Tiểu Tráng Tráng?" Hạ Thục phi là nói với Trầm Hàm Chương.

Trầm Hàm Chương gật gật đầu.

Nếu như bây giờ Sài Thiệu đã ở bên cạnh rồi, sẽ không dấu giếm gì hai nữ quý này. Dù sao, cho dù bọn họ biết, cũng không có biện pháp nói cho những người khác biết.

Người quý khác biệt mà.

"Đúng vậy a, không biết chỗ nào có vấn đề. Hai chúng ta biến thành thế này."

Mã cô cô cùng Hạ Thục phi đều lộ ra một bộ dáng giật mình, trách không được tiểu cô nương này đối với Thánh Nguyên điện quen thuộc như vậy. Trách không được luôn cảm thấy hai ngày nay Tiểu Tráng Tráng có gì là lạ.

Hóa ra còn có thể như vậy?

Bất quá, ai nói không thể? Nếu con người chết đi không siêu thoát có thể biến thành u hồn, như vậy hai hồn phách có thể đồng thời rời thân hoá đổi, cũng không phải là không có khả năng?

Liền ngay cả trên sách, cũng không phải có ghi chép lại về hoá đổi linh hồn sao? Nói là ở chỗ nào đó từng có thiếu nữ họ Lưu cùng một thư sinh yêu nhau, nhưng gia đình thiếu nữ không đồng ý, màn đêm buông xuống thiếu nữ liền cùng thư sinh bỏ trốn. Sau lại thư sinh đỗ đạt, mang theo thiếu nữ trở về Lưu gia, mới biết được thiếu nữ vẫn ở Lưu gia. Sau lại mới biết, là nửa hồn phách của thiếu nữ đi theo hắn. Mà kết cục chính là thiếu nữ trở về bản thể, cùng thư sinh ân ái đến già.

Mã cô cô chẳng những nhớ tới chuyện xưa này, nàng còn từ giá sách tìm được quyển sách này.

Sách tên là Liêu Trai, bên trong đều nói về chuyện xưa của quỷ quái hồ yêu.

Nàng nhíu mày nói với Sài Thiệu: "Bệ hạ người tổng không thể như vậy, tổng nên nghĩ biện pháp đối trở về."

Trầm Hàm Chương nghe xong phết môi phiên dịch cho Sài Thiệu nghe.

Sài Thiệu gật đầu, " Trẫm biết, trẫm sẽ nghĩ biện pháp."

Ánh mắt Hạ Thục phi trong lúc đó hướng tới hai người, một hồi lâu mới che miệng cười nói: "Tiểu Tráng Tráng người đã muốn đem thân thể của cô nương nhà người ta nhìn nhìn sờ mó rồi đi? Không bằng tranh thủ thu vào cung, người nhìn xem người đã mười bảy tuổi, bên người một người vừa ý cũng chưa có đâu."

Trầm Hàm Chương tái mặt, nàng hô to, " Ta mới không cần làm phi tử của tên béo chết tiệt."

Sài Thiệu tuy rằng không nhìn thấy Hạ Thục phi, cũng không nghe nàng nói cái gì. Nhưng là nghe được lời của Trầm Hàm Chương, hắn đại khái cũng đoán được một phần, bởi vậy cười lạnh một tiếng nói: " Yên tâm đi, trẫm mới thật là chú ý mất người, trẫm cũng không muốn làm chó gác xương "

Mã cô cô vốn định răn dạy Trầm Hàm Chương không nên cùng bệ hạ nói những lời như thế một phen, chỉ là đối với bộ dáng này của nàng, thủy chung là nói không nên lời. Cuối cùng lời kéo Hạ Thục phi nói: " Chúng ta đi trước, để cho hai người bọn họ thương lượng đi."

Dù sao người đầu đã vào cung, quả thật nên có một danh phận.

Nếu nàng không muốn làm phi tử, vậy chỉ có thể làm cung nữ hoặc nữ quan. Trái lại ừ khuất hoàng đế bệ hạ rồi.

Hạ Thục phi còn muốn xem náo nhiệt, làm sao cam lòng bỏ đi, cuối cùng vẫn là bị Mã cô cô cứng rắn lôi ra ngoài.

Hai nữ quý đi rồi, Trầm Hàm Chương thở phì phì quay đầu nói: "Người thế đi thế không có.....không có nhìn ta sờ ta."

"Trầm mới không thèm thế cho người đâu." Sài Thiệu cũng quay đầu, mặt hai người liền chỉ cách hai nắm tay." Người có hay không nhúng chàm ngọc thể của trầm."

"Ta phì, một đồng thịt ai thèm hiểm lạ."

"Trầm cũng phì, một đồng xương ai thèm hiểm lạ."

Không vừa ý nửa câu, hai người đồng thời hừ một tiếng lại đồng thời thật mạnh quay đầu đi.

Cuối cùng vẫn là Trầm Hàm Chương phá vỡ trầm mặc, "Chúng ta hẳn là có thể đổi trở về đi."

"Sẽ được." Sài Thiệu mở miệng, thanh âm thấp phần kiên định.

Nhất định sẽ được.

"Nếu đổi trở lại không được, thì làm sao bây giờ?" Trầm Hàm Chương thấp phần ưu sầu.

Giống như nghe được chuyện gì đó buồn cười, Sài Thiệu cười nhạo một tiếng, hần nhìn chăm chăm vách tường một hồi, mới lạnh lùng nói: "Đổi trở lại không được, trầm với người đời này đều phải cột lại một chỗ."

Này thật là một tin tức bất hạnh.

Trầm Hàm Chương phết phết môi, sau khi sờ sờ thịt trên bụng, cả người đều trở nên kiên định. "Chúng ta nhất định phải đổi trở về."

Nhất định!

Muốn nàng đời này đều mang trên người một thân thịt như vậy, nàng thà rằng đi chết ngay bây giờ cho rồi.

Sài Thiệu cũng đồng dạng nghĩ như thế.

Muốn trầm cả đời này đều làm một kẻ gãy trơ xương, trầm cũng thà rằng đi chết ngay lập tức?

Hai người đồng thời nắm đầm tay, vì trở lại thân thể mà phấn đấu!

Bạn đang đọc truyện *Trầm Đâu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Trầm Cô Cô Đi Nhậm Chức

"Hoàng thượng từ lúc vào Thánh Nguyên điện, vẫn chưa thấy đi ra?" Vương thái hậu nhíu mày, thanh âm mang theo nghi vấn.

Thái giám cúi đầu quý trên đất, lần nữa hồi báo: "Hồi bẩm thái hậu, đúng vậy. Bệ hạ ra lệnh cho đám nô tỳ lưu lại bên ngoài, sau khi một mình đi vào không bao lâu sau liền truyền đến âm thanh cãi vã, đại khái sau nửa nén nhang, chính là cái gì cũng không nghe được nữa."

Vương thái hậu trầm ngâm một hồi, khoát tay cho người lui ra. Nàng cong ngón tay gõ gõ bàn, đứa nhỏ này rốt cuộc đang làm những gì?

Tổng cảm thấy được chỉ qua một đêm, nàng đúng là trở nên không nhìn thấu hần.

Nhưng mặc kệ thế nào, Trầm Hàm Chương này, nàng vẫn là muốn nhìn xem. Vương thái hậu khoé mắt hiện lên ý cười yếu ớt nghiền ngẫm, nàng cũng muốn biết, vị Trầm cô nương này rốt cuộc có thể hay không nhờ được cây liễu bên hồ.

Nếu hai người không đi ra, kia ai gia tự mình đi xem xem.

Vì thế, Vương thái hậu bãi giá Đại Thánh cung, tin tức dục đồng hoàng đế bệ hạ cùng nhau dùng bữa tối, rất nhanh truyền đến Thánh Nguyên điện.

Trầm Hàm Chương nghe xong Tiểu Trác Từ bẩm báo, âm thầm nói với Sài Thiệu: "Thái hậu đại nhân hào khí phách, người thế nào một chút cũng không giống nàng a."

Kỳ thật nàng muốn hỏi, thật là con ruột của nàng sao?

"Mầm đồ sùng bái bà." Lời này cũng không phải nghi vấn, mà là giọng điệu thập phần khẳng định.

Sài Thiệu mãn mê khoe miệng, ánh mắt nhiễm vài phần phức tạp, một hồi lâu mới nở nụ cười. Hắn cũng từng sùng bái mẫu hậu của mình, có thể nói nếu như không có mẫu hậu, với thân phận và tuổi tác của hắn, căn bản sẽ không thể đi lên ngôi vị hoàng đế. Dù sao lúc phụ hoàng băng hà, người trước mắt còn có hai người ca ca lớn tuổi hơn hắn.

Nhưng là.....

Trầm Hàm Chương chậm chạp không chờ đến câu nói kế tiếp của hắn, vô vị thờ dài một hơi.

Sài Thiệu khó có lúc không cùng nàng chấp nhặt, phát tay tiên phong đi ra. Trầm Hàm Chương vừa nhìn, ai ôi còn thế này nữa, rõ ràng là vẽ mặt tiểu nhân đắc ý.

Bây giờ không nghiêm khắc chèn ép hắn, tháng ngày hợp tác sau này chẳng phải là đều bị hắn quản chế.

Trầm Hàm Chương vội vàng giậm chân theo sau, vờ tay thâm tình giữ lại: "Người trẻ tuổi, xin dừng bước."

Sài Thiệu ngừng đầu ưỡn ngực cước bộ chưa dừng, vạt áo theo gió phiêu lãng. Trầm là người ngơ ngác nói lưu là có thể lưu sao?

"Ngăn hắn lại cho trẫm." Trầm Hàm Chương hừ lạnh, hiện tại cho người xem xem, hoàng cung này rốt cuộc là ai làm chủ.

"Tuân mệnh, bệ hạ."

Tiếng tuân mệnh vang lên, lập tức mấy chục cung nữ thái giám vây quanh Sài Thiệu. Trừ phi liều mạng mà đi ra, bằng không dù cho hắn đôi cánh, hắn cũng bay không thoát.

Sài Thiệu chỉ có thể dừng lại, mặt đen thui quay lại trừng Trầm Hàm Chương. Điều dân đắc ý liền càn rỡ! Lần này trẫm nhìn.

Lần này đổi thành Trầm Hàm Chương ngừng đầu ưỡn ngực, tay chấp sau lưng chân đi chữ bát, thông thả chậm rãi đến bên cạnh Sài Thiệu, có chút đắc ý nói: "Không muốn bị đuổi khỏi cung, liền ngoan ngoãn đi theo phía sau trẫm."

"Trẫm cô cô....."

"Dạ" Sài Thiệu nghiêng răng ken két, "Đồ mầm đồ nhà người nếu dám tìm đường chết, chúng ta liền nhất phách lưỡng tán *(chỉ sự chia rẽ, tan rã, kiểu tan đàn xẻ nghé ấy)."

Ta sợ người sao! Trầm Hàm Chương liếc mắt xem thường, vô cùng mạnh miệng: "Nhất phách lưỡng tán liền nhất phách lưỡng tán, trẫm cảm thấy làm hoàng đế vẫn là chơi rất vui a."

"Chơi rất vui?" Sài Thiệu ở bên tai nàng cười khế, thanh âm thấp đến không thể nghe thấy. "Trẫm với người đánh cược, nếu như không có trẫm giúp người điều dân này, người sống không quá nửa tháng."

"Ai ôi, người hù ai a." Thực nghĩ rằng ta bị hù?

"Lại nói người có vẻ rất có bản lĩnh? Người có bản lĩnh đừng cùng ta tráo đổi thân thể a." Trầm Hàm Chương từ trên cao nhìn xuống, thập phần khinh miệt nhìn Sài Thiệu.

Sài Thiệu: "... ..."

Nữ nhân một khi độc mồm độc miệng, thật là đáng sợ! Trẫm làm sao dẻo dai hướng chỗ nào đâm, tiểu đao vèo vèo, đâm vào thật đau.

Sài Thiệu ngậm miệng, kết cục đại bại!

Trầm Hàm Chương thắng lợi đi phía trước, cảm thấy cả người đều nhẹ nhàng thoải mái, một hơi đi hắn hai trăm mét, ngay cả thở dốc cũng không.

Lão bái tính chúng ta hôm nay thật cao hứng, vùng lên làm chủ người xướng ca.

Cuối cùng nàng là rên rỉ một điệu hát dân gian, bị người nâng trở về Thánh Nguyên điện. Mà Sài Thiệu còn lại là cuộc bộ, nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau.

Trẫm nếu báo thù, mười năm cũng chưa muộn, đợi khi trẫm trở về thân thể, trẫm không tru di tám đời nhà người, trẫm liền mang họ Trẫm giống người!

Tục ngữ nói, đắc ý không nên sớm như vậy, mất mặt sẽ rất đau.

Sau khi Sài Thiệu mười ba tuổi, thiếp thân hầu hạ bên người liền đều đổi thành thái giám, cung nữ bên trong Đại Thánh cung chỉ dùng để bưng trà rót nước, quét tước dọn dẹp một chút chuyện vặt vãnh. Nói về nguyên nhân cũng bất quá là bởi vì, so với thái giám, cung nữ luôn sẽ có chút tâm tư không

thể nói.

Hắn cũng sẽ không để ý, nhưng cũng không muốn phát sinh nhiều chuyện. Bởi vậy, lần này, Trầm Hàm Chương mượn danh nghĩa đưa hân tiến cung làm cung nữ bên mình, cơ hồ khiến tất cả mọi người đều tìm không rõ ý nghĩ.

Dù sao khiến gia quyến của đại quan tam phẩm làm cung nữ, này cũng là từ xưa đến nay chưa từng gặp. Kỳ thực, nguyên bản Sài Thiệu là muốn cho Trầm Hàm Chương làm chiêu nghi, hiện tại chẳng những nói dễ nghe, đợi hai người đổi trở về, cũng dễ khống chế nàng ta.

Chẳng qua..... Thời điểm cãi nhau ấy, cơ hồ không có dùng não, buột miệng đem lời nói mà văng ra rồi.

Hơn nữa, Trầm Hàm Chương cũng là lấy từ cùng bức tuyệt vào cung. Buồn cười, nàng ta vẫn muốn ra ngoài trời cao biển rộng tự do bay lượn có phải không?

Cái gọi là đại cung nữ hầu hạ bên thân, cũng chính là ăn uống ngủ của hoàng đế, nàng đều muốn xen vào. Bởi vậy, thời điểm đợi Vương thái hậu, Trầm Hàm Chương âm thầm lặng lẽ sử dụng quyền lực của chính mình.

Nàng nằm trên giường nhỏ, khó khăn vắt chéo hai chân, hướng Sài Thiệu ngoắc ngoắc tay, "Trầm cô cô, chân của trẫm đau quá đi."

Sài Thiệu trừng mắt liếc nàng một cái, nghiêng răng tiến lên âm thầm đè nén đám bốp cho nàng.

"Ai nha, Trầm cô cô, ngươi không phải là muốn bốp chết trẫm à." Trầm Hàm Chương chịu đau nhú mày, vuốt ve tay của hắn, khiển trách: "Một cô nương khí lực lớn như vậy, phạt ngươi buổi tối không được ăn cơm."

"Lại tìm đường chết, tin hay không bẻ gãy chân ngươi." Sài Thiệu rít qua kẽ răng.

Trầm Hàm Chương không biết xấu hổ gơ chân thô ra trước mặt hắn, không biết xấu hổ nói: "Ngươi bẻ ngươi bẻ, trẫm ngược lại nhìn cái chân thô kệch này không thuận mắt."

"Thảm nỡ dị thường." Sài Thiệu hừ lạnh.

"Người dị thường kia là ngươi phải không?" Trầm Hàm Chương cũng là hiểu rõ người này rồi, này rốt cuộc là đầu óc nhiều chỗ không bình thường, mới nhìn thân hình như ngọn núi là đẹp mắt?

Hai người tiến vào hiệp đấu võ mồm thứ tư. cuối cùng vẫn như cũ Trầm Hàm Chương thắng lợi.

Nàng đắc ý ngửa đầu cười to, tiện nhân, không tức chết ngươi.

"Trầm cô cô, trẫm khát nước, đi rót nước cho trẫm."

"Trầm cô cô, nước lạnh quá, trẫm muốn uống nước nóng."

Trầm Hàm Chương nhìn Sài Thiệu bị mình sai khiến, trong lòng vì sự cơ trí lanh lợi của mình mà tự tán dương.

Không tin liền như vậy, thân thể của nàng còn có thể béo lên được.

Vương thái hậu còn chưa tiến vào Đại Thánh cung, liền nghe thấy âm thanh của hoàng đế rồi. Nàng ra hiệu người phía sau chớ thông báo, yên lặng đứng trên bậc thềm lắng nghe.

Đắc ý, lỗ mũi, càn rỡ.....

Ngược lại cùng với dáng vẻ bảo sao nghe vậy lúc trước khác biệt rất lớn.

Nàng tâm tư vừa chuyển, biểu tình trên mặt thể nhưng lại bình tĩnh trước sau như một, nghe khoảng thời gian nửa ly trà, nàng mới phát tay, ra hiệu cho cung nhân xướng thanh.

"Thái hậu giá đáo."

Bạn đang đọc truyện *Trầm Đầu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tên Béo Chết Tiệt Tâm Tư Ngươi Thật Phức Tạp

Trong điện, Trầm Hàm Chương cung kính đứng ở đó, vài cung nữ thái giám quỳ dưới đất.

"Nhi thần cung nghênh mẫu hậu." Nàng hiện tại hành lễ đã có khuôn có khổ rồi.

"Nô tỳ thỉnh an Thái hậu, thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế." Trầm Hàm Chương cũng quỳ dưới đất, trán cũng gất gao dính chặt ở một chỗ cùng hai tay. Dứt khoát, quỳ lạy chính là mẫu thân của hắn, hắn cũng không hề kháng cự.

Trầm Hàm Chương lặng lẽ liếc hắn một cái, hầy hắn không có chỗ nào khác thường, trong lòng thở ra một hơi.

Vương thái hậu gật đầu, nói : "Không cần đa lễ, các người cũng đứng lên đi."

"Tạ thái hậu thiên tuế."

Trầm Hàm Chương cười đứng lên, đỡ lấy tay Vương thái hậu, hai người chậm rãi hướng trước bàn mà đi, "Mẫu hậu muốn cùng nhi thần dùng bữa, trực tiếp phái người báo cho nhi thần liền được rồi, hà tất phải tự mình qua đây. Người đều đã vất vả cả ngày, nhi thần nhìn mà đau lòng."

Một bên vừa nói, một bên đỡ Vương thái hậu ngồi xuống, ân cần vì nàng mà đắp bóp vai.

Chiều hôm nay, Sài Thiệu đem tính tình của hắn nói cho Trầm Hàm Chương biết. Hắn trước mặt Vương thái hậu, mặc dù cực kỳ khúm núm nghe lời, nhưng miệng lưỡi lại rất ngọt cũng rất ân cần.

Ở trước mặt Tiểu Đương Tử, Tiểu Trác Tử cùng đám cung nữ thái giám, còn lại là vô công rồi nghề vui đùa bừa bãi.

Ở trước mặt thái phó hắn lại bình thường không cầu tiến không có chí tiến thủ.

Trầm Hàm Chương nghe mà như lọt vào trong sương mù, người này.... ..

Nghe ý tứ của hắn, cũng chỉ có ở trước mặt Mã cô cô Hạ Thục phi một đám cô hồn dã quỷ, hắn mới thật sự là chính mình.

Kìa đẹp trai độc nhất vô nhị, hoàng đế bệ hạ thông minh không ai sánh bằng.

Lúc đó khi Trầm Hàm Chương nghe được câu này suýt chút nữa phun ra.

Nàng thứ nhất nhìn không ra hắn suất chỗ nào, thứ hai cũng nhìn không ra hắn chỗ nào thông minh. Đối với nhân sinh đa tài này của hắn, Trầm Hàm Chương chỉ có hai chữ KHINH BÍ.

Đối với việc này, Sài Thiệu hiếm khi lại cười, không hề phản bác.

Nàng thấy Vương thái hậu cũng rất tốt mà, nàng là thật tâm tôn sùng mà bị ảnh hưởng. Bởi vậy, nàng thực ra từ dưới đáy lòng lặng lẽ ghi nhớ thần sắc của Vương thái hậu, nghĩ muốn chờ sau khi quay lại thân thể, nàng cũng có thể học được khí phách này.

Thời thời khắc khắc đem Tôn Thị hù dọa đến tiểu ra quần.

Sự ân cần của nàng lúc này cũng là thật, Trầm Hàm Chương mắt sáng long lanh nhìn Vương thái hậu, chỉ còn kém nước trực tiếp nhảy bỏ lên người nàng.

Vương thái hậu cười đậm nhìn nàng, tuy rằng miệng không nói gì, nhưng trong lòng thế nhưng lại không ngừng suy nghĩ.

Các loại ngờ vực không căn cứ cùng kinh ngạc, khiến cho lòng vương thái hậu có chút không bình tĩnh. Nàng thậm chí còn cảm thấy có phần kinh sợ, suy cho cùng từ sau khi tiểu hoàng đế dần lớn lên, chưa bao giờ dùng loại ánh mắt cùng bái này mà nhìn nàng.

Đây là loại ánh mắt trong quá khứ, làm cho Vương thái hậu trong nháy mắt, nghĩ đến Sài Thiệu khi mới chỉ sáu bảy tuổi.

Nhưng nghĩ đến đây, nàng biến sắc, cường ngạnh đẩy tay Trầm Hàm Chương ra.

Trầm Hàm Chương không bình thường bóp cổ tay, nàng thật muốn biết lúc sáu bảy tuổi đã xảy ra chuyện gì? Mới vừa rồi Sài Thiệu cũng nghĩ đến đây, liền phi thường đứng lúc dừng lại.

Trong lòng tò mò thật là ngứa ngáy!

Chẳng qua, ngẫm lại Sài Thiệu còn có điểm đáng thương! Không biết từ lúc nào hắn bắt đầu có thể thấy Hạ Thục phi bọn họ, có thể nghe thấy loại tiếng nói từ đáy lòng này. Nhưng có thể tưởng tượng, hắn lúc đó khẳng định rất hoảng hốt rất sợ hãi.

Nếu như hắn đi tìm kiếm sự che chở của Vương thái hậu, thế nhưng không may nghe thấy trong lòng Vương thái hậu đối với hắn là lấy lệ cùng không kiên nhẫn, nói vậy trong lòng hắn sẽ càng thêm khó chịu.

Thế là, Trầm Hàm Chương yên lặng đưa tới một ánh mắt đồng tình.

Sài Thiệu biết, khẳng định là Vương thái hậu nghĩ cái gì, bị nàng nghe được, nàng ta mới lộ ra loại biểu tình này, không biết vì sao có chút tức giận.

Cái đồ mằm đồ hèn mạt này thế nhưng lại dám đồng tình trẫm, còn không nhìn xem chính mình đàn độn thành cái đức hạnh gì.

Hắn trừng mắt nàng một cái, quay mặt đi chỗ khác.

Vương thái hậu dư quang vừa liếc, nhận thấy được hành động của hai người, sau khi đem tâm tư thu lại, đối với Sài Thiệu vẫy vẫy tay, nói : " Ngươi là cháu gái của Mục đại nhân?"

Sài Thiệu tiến lên, mắt rũ xuống thân sắc cung kính, "Nô tì bái kiến thái hậu."

"Không cần đa lễ, ngẩng đầu lên cho ai gia xem." Sài Thiệu theo lời ngẩng đầu, lộ ra khí chất phù dung nổi bật kia của Trầm Hàm Chương. Chỉ tiếc, trên mặt có vài vạch đỏ, vừa nhìn liền biết là bị cào.

"Đây làm sao." Vương thái hậu mắt hàm chứa thương tiếc. "Mặt của tiểu cô nương không thể có thương tích."

Sài Thiệu yên lặng nhìn thoáng qua Trầm Hàm Chương, lộ ra biểu tình sợ hãi.

Trầm Hàm Chương tròn mắt há mồm.

Ai ôi này, nàng hiện tại hoàn toàn tin tưởng này hoàn toàn có thể phó vãi gương mặt nữa. Ngươi xem biểu tình này, lại nhìn một cái ánh mắt này, xấu hổ ừ ừ thâm thương hề hề so với nàng còn giống nữ nhân hơn.

Thật là coi thường hắn rồi.

Bởi vậy nàng đột nhiên nghĩ đến, tên béo chết tiệt này ở Mục gia sẽ không cùng lão thái thái cãi nhau, mục đích chính là đem Mục Thanh lo lắng mà lao lực quá độ đi?

Hắn khẳng định là đoán được hai người hoán đổi thân thể, theo sau biết năng lực của từng người các nàng đều tự để tạm đó, mà chính mình đi thay hắn thượng triều, khẳng định sẽ trước tiên chú ý tới Mục Thanh.

Suy nghĩ như vậy, thân sắc của Trầm Hàm Chương có chút phức tạp.

Tên béo chết tiệt ngươi thật là tâm tư phức tạp a!

Từ trong ánh mắt của nàng, Vương thái hậu suy nghĩ một phen, trong trong ngoài ngoài đều đem "Sài Thiệu" nghĩ thành biến thái, một đường nghe Trầm Hàm Chương kia gọi một cái nữ hút.

Nàng ngồi một bên, nhếch môi xem hai mẹ con ngằm đầu đá, hoàn toàn bị xem như vật cảnh.

Ý nghĩ vừa chuyển, Vương thái hậu cười nói: " Trầm cô nương năng lực rất lớn, đúng là thế thật?"

Nàng hơi chút quay đầu nhìn nhìn Trầm Hàm Chương nói: "Bệ hạ cũng là người ưa náo nhiệt, chính là vì chuyện này, không nên đem ngươi tuyên tiến cung. Chỉ làm một nữ lại nhỏ bé như vậy, ngươi có cảm thấy ủy khuất? Ngươi nếu cảm thấy ủy khuất, ai gia liền vì ngươi làm chủ, khiến bệ hạ cho ngươi một thân phận. Trong hậu cung nhiều năm lạnh lùng yên tĩnh như vậy, cũng đến lúc thêm người rồi. Ngươi và lại trước lưu lại chiếu cố bệ hạ, đợi năm tới tuyên tử, lại tìm vài người tới làm bạn cùng ngươi."

Sài Thiệu nhìn Trầm Hàm Chương, Trầm Hàm Chương trừng mắt hắn, yên lặng ở trên cổ vạch một đường, uy hiếp hắn ăn nói cẩn thận.

Hơn nữa, khoe miệng của nàng hướng Vương thái hậu nỗ lực, thái hậu lời nói xinh đẹp, nhưng trong lòng đều không phải thật tâm.

So với việc đem cô nương nhà họ Trầm đưa vào hậu cung, Vương thái hậu thả rằng nàng liền làm một cung nữ không minh bạch, Mục Thanh nếu có bất mãn, lúc đó cùng hoàng đế nhất định sinh hiềm khích.

Sài Thiệu lại quỳ xuống, hắn dập đầu, âm thanh nhẹ nhàng lại kiên định:"Nô tì bạc liễu chi tợ, không xứng với hoàng thượng anh vĩ phi phạm, đừng nói là tiến cung làm phi, ngay cả làm cung nữ cho bệ hạ, là muốn làm nhục thân phận của bệ hạ. Có thể hầu hạ bệ hạ, nô tỳ đời này liền đủ rồi."

Dừng một chút, trên mặt hắn hiện lên vài tia phiền não, bộ dáng ưu ưu sầu sầu, ngay cả Vương thái hậu nhìn, đều muốn tán thưởng một câu đau khổ động lòng người.

Chẳng qua, bộ dáng ưu sầu này cùng vẻ mặt mỹ mạo có chút không hợp.

Sài Thiệu ngưng mi, khép lại tia khinh sảo,"Nô tỳ khí lực cũng quả thật khác hẳn với người thường giống như ngưu thô bạo."

Những lời này nện vào tai Trầm Hàm Chương, nàng chỉ có một cảm giác.

Người này.....

Rất mẹ nó không biết xấu hổ!

Bạn đang đọc truyện *Trăm Đầu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Liền Như Vậy Thất Tình Rồi!

Sau bữa tối, trước ánh mắt tha thiết của Vương thái hậu cùng Trầm Hàm Chương, Sài Thiệu một hơi nhả ba cây liễu to đã được một trăm năm bên hồ lên

Khi hắn không tốn chút sức lực nhỏ lên, đá Thái Hồ trọng lượng so với hắn nặng gấp trăm lần, trong mắt mọi người chỉ có hai chữ viết hoa BỘI PHỤC.

Từ đó về sau, bất luận là cung nữ hay thái giám, hay là cấm vệ quân trong cung, toàn bộ đều lưu truyền một câu, chộc ai cũng ngàn vạn lần không được chọc Trầm cô cô của Đại Thánh cung, bằng không sẽ bị nghiền thành thịt vụn ngay lập tức.

Loại e ngại này thực rõ ràng tiện lợi cho cuộc sống của Sài Thiệu, điều này làm cho hắn vô cùng vừa lòng.

Nhưng Trầm Hàm Chương thì không vui vẻ được như vậy, nàng tuy rằng tự mãn mình khí lực lớn, nhưng nàng từ trước đến nay luôn cho rằng bản thân là một cô nương có giáo dục đầy nhẹ một cái là ngã. Chỉ là đem nhả mấy cây liễu mà thôi, cần gì người người đều đem nàng thành Mẫu dạ xoa mà đối đãi vậy.

Có một cảm giác là bản thân sẽ không gãi đi được.

Lại thấy một cung nữ nữa, bị ánh mắt của Sài Thiệu dọa cho chạy té khói. Trầm Hàm Chương cực kỳ ưu sầu đưa ra kháng nghị.

"Thời điểm người đi đường, bước chân không cần sai rộng như thế này có được không?"

"Thời điểm người ăn, người dám hay không ăn ít một chút, người mà cứ thế này ta thật sự cùng người đồng quy vu tận."

Thế nhưng, vô luận nàng nói cái gì, Sài Thiệu đáp lại toàn bộ đều là không được. Sau ba ngày hợp tác đầy đau khổ, Trầm Hàm Chương đơn phương đưa ra quyết định, quan hệ hợp tác giữa hai người chính thức chấm dứt.

Lúc đó Sài Thiệu đang nằm trên giường nhỏ đọc sách, nghe nàng nói xong, ánh mắt cũng keo kiệt nhìn nàng một cái, "Nếu trăm nhớ không nhầm, những lời này người nói đã là lần thứ tám rồi."

"Nếu như có khả năng, trăm cũng thật không muốn cùng cái đồ mồm đồ nhà người có quan hệ gì, đầu óc người thật là sự là không tốt, quả thực là hạ thấp cấp bậc của trăm. Nhưng đây không phải là không có biện pháp sao? Trăm chỉ có thể lòng mang từ bi nhìn người một chút, coi như là phổ độ chúng sinh đi."

Hắn nói xong những lời này, bỏ quyển sách trong tay xuống, biểu tình cao quý lại lãnh đạm: "Cho nên, người còn không mau quỳ xuống dập đầu tạ ơn."

Trầm Hàm Chương hung hăng nắm tay phải, mới ngăn lại không cùng khuôn mặt như hoa như ngọc kia của mình tiếp xúc thân mật. Nàng dùng sức liếc một ánh mắt xem thường, hít sâu hai hơi cố gắng làm cho chính mình không cần cùng kẻ đầu óc có bệnh kia chấp nhặt, "Người như vậy, chúng ta liền thật sự không có gì hay mà nói."

"Người xem chúng ta âm kém dương sai ở cùng một chỗ, không phải là vì có thể đem thân thể đổi trả lại hay sao? Nếu sớm muộn gì cũng phải đổi lại, chúng ta liền phải nghĩ cách, không thể cứ ngồi chờ thế này. Hơn nữa, chúng ta dùng thân thể của nhau, xét thấy nên tôn trọng đối phương, người ít nhất không nên đem hình tượng của ta hủy hoại nghiêm trọng được."

Trầm Hàm Chương cứ một mực cười, mặc dù ý cười bên khóe miệng đã cứng ngắc.

Nói đến đây, Sài Thiệu thập phần không vừa ý. Hắn hướng Trầm Hàm Chương ngoác ngoác tay.

Trầm Hàm Chương không tình nguyện tiến lên, "Làm gì?"

Vừa dứt lời, liền bị hắn véo mặt, Sài Thiệu trái véo phải véo, cuối cùng véo mặt ghét bỏ nhàu nhàu, "Người một bên đem trăm càng ngày càng xấu xí, một bên lại cùng trăm nói mấy lời quang minh chính đại này, có thấy mặt mặt không?"

"Ta là vì tốt cho người, người xem người béo thể này.... .."

Sài Thiệu chặn lời nàng, "Trăm cũng là vì tốt cho người."

Người bất đồng thẩm mỹ, hoàn toàn không cách nào làm bạn.

Trầm Hàm Chương nổi giận, trong lòng đem tên béo chết bầm này ra hung hăng nguyên rủa một nghìn lần.

"Tuy rằng trầm không nghe thấy, nhưng trầm vẫn muốn nhắc nhở ngươi, ngươi còn dám mắng trầm một lần nữa, trầm liền không khách khí với điều dân nhà ngươi." Sào Thiệu thanh âm lạnh lạnh.

"Thôi đi, người chửi ngươi chẳng lẽ còn ít sao? Liền ngay cả tên Tiểu Đẳng Tử, cũng dám chửi ngươi vô dụng chửi ngươi là tên béo chết bầm, không phải ngươi đã tự mình nghe qua rồi sao, cũng không thấy ngươi xử hấn cái gì?"

Trầm Hàm Chương thở dài một tiếng, đối với Sài Thiệu tỏ vẻ khinh bỉ. Một hoàng đế hồ đồ đến thăm như vậy, Sài Thiệu cũng coi như là độc nhất vô nhị từ xưa đến nay.

Hai người như thường lệ quay ra đấu võ mồm, mỗi người có thắng có thua, đem gộp lại, cũng coi như là ngang sức ngang tài.

Sau khi cãi xong, chính là không phản ứng gì với nhau.

Trầm Hàm Chương không có gì làm ngồi ở đấy, trong lòng tràn đầy ưu sầu. Cũng không biết Trầm Hàm Chinh may mắn đến đâu? Thân thể rốt cuộc thế nào rồi?

Hơn nữa hai người rốt cuộc đến khi nào mới có thể đổi trở về a ?

Loại chuyện mỗi sáng đều thượng triều này, nghe một đồng chuyện hoàn toàn không hiểu rõ, còn phải ra sức học thuộc để thuật lại cho Sài Thiệu mỗi ngày, thật sự là quá thống khổ rồi.

Nàng quả nhiên không thích hợp làm nữ cường nhân!

"Ngày mai chúng ta thử xem đi." Mỗi lần đều là Trầm Hàm Chương chủ động mở miệng cầu hòa.

Sài Thiệu trầm ngâm một phen, "Chờ một chút."

"Chờ cái gì a? Liền thử một chút đi chứ, không được thì thôi a." Mỗi lần đều là chờ một chút, chờ đến nổi tóc đều bạc trắng hết rồi.

Bất quá, bạc giống như tóc của Sài Thiệu.

"Chờ đến khi trăng tròn đi, suy cho cùng lúc chúng ta hoán đổi cũng là đêm trăng tròn, thế này thành công có lẽ sẽ lớn hơn một chút."

Được rồi, chờ thì chờ.

Trầm Hàm Chương cào cào tóc, tiếp tục trim trong vô vị cực độ.

Đang ưu sầu, bên ngoài bỗng vang lên tiếng Tiểu Trắc Tử bẩm báo, " Khởi bẩm bệ hạ, Đồng An công chúa tới rồi."

Đồng An công chúa?

Là người nào?

Vừa muốn đi hỏi Sài Thiệu, chỉ thấy hần động tác nhanh nhẹn từ trên giường đứng dậy, chớp mắt đã cung kính ngồi chồm hổm phía sau nàng bắt đầu mài mực.

Trầm Hàm Chương:"... .." Hãy cảm tạ thân thể mềm mại linh hoạt của nàng đi.

Từ từ? Đồng An công chúa.....Sáng nay hình như sáng nay trên triều nghe thấy cái tên này.

Còn chưa nhớ ra, liền thấy một nam nhân đi đến.

Nam nhân?

Công chúa đâu? Trên nàng à!

Trầm Hàm Chương mờ to mắt, gất gao nhìn chăm chăm nam nhân đang càng ngày càng gần, đầu óc giống như ngừng hoạt động.

Sài Hi nhẹ nhàng liếc nàng một cái, sau đó mở vạt áo, ngồi lên giường, động tác nước chảy mây bay thập phần khí phách.

Kìa chỉ có một chữ suất!

Ánh mắt của Trầm Hàm Chương lập tức biến thành hình trái tim, đã bao nhiêu năm rồi, tình nhân trong mộng trong thời kỳ thiếu nữ của nàng, không phải chính là như vậy sao.

Đôi mắt thâm thúy sâu thẳm mê người, bạc thàn hơi nhếch không thoa mà đỏ, gò má như gọt anh tuấn mê người, còn có tóc mai tà ngiêng, sống mũi cao thẳng. Đây chính là miêu tả về nam chủ hoàn mỹ nhất nàng từng xem trên thoại bản.

Nàng che mặt, cảm thấy mình mũi tên tình yêu bắn trúng, hận không thể ngay lập tức bỏ nhào về phía trước.

Trầm Hàm Chương ánh mắt then thùng, thanh họng ho nhẹ một tiếng, phát ra lại chính là thanh âm của nam nhân.

Hồng rồi!

Nàng hiện tại là nam nhân a? Chẳng lẽ cứ như vậy cùng tình nhân trong mộng lỡ mất dịp tốt sao?

Trong lúc đang thương tâm muốn chết, Sài Thiệu mở miệng nói chuyện.

Giọng nói nàng vô cùng quen thuộc kia lúc này lại lạnh lạnh, giống như hắc ám chi kiếm, đem mũi tên tình yêu từ trên ngực nàng đảo ra.

"Nô tỳ bái kiến Đồng An công chúa, công chúa vạn phúc kim an."

Sài Hi nhú nhú mi, càng có vẻ phong lưu phóng khoáng mê người, "Không cần đa lễ."

"Choang."

Trầm Hàm Chương thấy được âm thanh tan nát cõi lòng.

Chuyện đau khổ nhất trên thế giới là gì?

Đó chính là ta lần đầu thích một người, nhưng người này lại cùng ta giới tính giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Đâu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

"Nửa năm không gặp, làm sao càng ngày càng ngốc rồi?" Sài Hi gõ gõ bàn, ra hiệu Trầm Hàm Chương hoàn hồn.

Trầm Hàm Chương đau lòng muốn chết, đầu gục xuống bàn sống chết không chịu nhìn nàng một cái.

Sài Hi buồn cười, nàng đứng dậy tiến lên phía trước nhẹ nhàng xoa đầu Trầm Hàm Chương, nhẹ giọng dỗ dành: "Lại làm sao nữa rồi? Hay là có chỗ nào không thoải mái?"

Vừa nói, nàng vừa từ trong lòng lấy ra một hộp nhỏ, đưa tới trước mặt Trầm Hàm Chương, nhếch miệng nói: "Đây là trân châu ta đem từ Tây Hải về cho đệ, đệ xem xem có thích không?"

Trầm Hàm Chương bị âm thanh mềm mại này mê hoặc, nàng ngẩng đầu chớp chớp mắt, thương tâm nhìn Sài Hi.

Sài Hi liền đem hộp mở ra, đổ ra trước mặt nàng.

Đây là hai viên ngọc minh châu màu hồng phấn giống hệt nhau.

Đây đối với hoàng thân quốc thích mà nói đều tính là đồ vật thượng hảo, càng không cần nói đến là Trầm Hàm Chương chưa từng thấy qua việc đòi. Nàng hét lên một tiếng, bỏ nhào về phía trước đem chiếc hộp ôm vào lòng, ánh mắt nhìn hạt trân châu không rời.

Ở trước mặt trâu bầu, thất tình thì tính là cái gì, ** cũng không thành vấn đề.

Nàng mặt mày cười hớn hở như hoa, cầm hai viên trân châu vui mừng hết sức. Làm cho Sài Hi vẫn nhìn nàng cũng cười ra tiếng, nàng lại sờ sờ đầu Trầm Hàm Chương nói: "Đệ thích là tốt rồi."

Nữ nhân ngu xuẩn này.

Trầm làm sao mà sẽ thích loại đồ này chứ? Trầm lại làm sao mà sẽ phát ra âm thanh vừa ngu vừa não tàn này?

Trầm chính là cao quý như thế, cao lãnh như thế, hình tượng cao lớn như thế, ngay tại lúc này đã hoàn toàn sụp đổ rồi.

Sài Thiệu mắt thấy một màn này, hận không thể trực tiếp bóp chết Trần Hàm Chương.

Nàng cũng không giấu lại, nữ nhân bình thường nhà ai, sẽ tặng nam nhân đồ vật mà nữ nhân mới thích này? Còn có tiếng cười rõ ràng chính là của sủng vật này.....

Thế gian nhiều điều kỳ lạ, nhưng vì sao hết thầy đều quay quanh bên cạnh trẫm? Không thể để lại cho trẫm một mảnh thanh tịnh sao?

Lực lượng hồng hoang đang rít gào trong cơ thể, trẫm thật muốn đem hai con mắt đang nhìn vừa ngốc vừa nảo tàn kia trực tiếp chọc mù.

Nội tâm không ổn định của hắn, Trần Hàm Chương hoàn toàn không thêm đề ý.

Nàng mong đợi nhìn Sài Hi, nghe nàng nói về Tây Hải, vừa nghe vừa vỗ tay tăng tốc, "Hoàng ti thật tuyệt a."

Sài Hi bật cười, "A Thiệu cũng rất tuyệt rất nhu thuận."

"Trẫm từ trước đến nay đều nhu thuận như vậy a." Trần Hàm Chương thanh âm đều đều mềm đi ba phần. Người đối diện cười rộ lên, khiến nàng hoàn toàn không còn sức chống cự nữa rồi.

Cho dù là một nữ nhân, nàng cũng chịu.

Trần Hàm Chương nâng má, lộ ra một bộ dáng thiếu nữ hoài xuân. Nếu lúc này là thân thể của nàng, không cần phải nói tất nhiên là hình ảnh động lòng người.

Nhưng mà cô tỉnh....

Sài Thiệu nhìn khuôn mặt quen thuộc kia của mình, lộ ra bộ mặt sa vào si mê, rốt cục không nhịn được, trực tiếp đem gót bàn đập vụn.

Động tĩnh không nhỏ, làm Trần Hàm Chương bừng tỉnh.

Nàng lau lau khóe miệng không tồn tại nước miếng, xấu hổ thanh thanh giọng, lập tức tính che đậy khiển trách, "Trẫm cô cô, trẫm để ngựoi mài mực, ngựoi đang làm cái gì?"

Sài Hi cũng đem lực chú ý đặt lên người Sài Thiệu, đem người đánh giá cao thấp một phen, cười hỏi: "Đây chính là Trẫm cô nương tay không nhỏ ba cây Liễu to bên hồ Thái Dịch lên?"

Quả nhiên là chuyện tốt không đến cửa tiếng dữ đồn xa, Trần Hàm Chương thật hỏi hận a. Sớm biết lúc trước đã không tự mãn rồi, hồng rồi, để lại trong lòng mỗi tình đầu hình tượng buồn hân như thế.

Nàng không tình nguyện gật đầu, "Là nàng là nàng chính là nàng."

"Nghe nói sơ qua, còn tưởng rằng là hình dáng khác hẳn với người thường, không nghĩ tới lại là một tiểu cô nương yếu điệu thế này." Sài Hi gõ gõ bàn, "Chính là một tiểu mỹ nhân, Mực Thanh thật ra lại có một cô cháu gái rất được."

Những lời này từ miệng nàng nói ra mang theo vài phần ý vị thâm trường, thế nhưng Trần Hàm Chương hoàn toàn nghe không hiểu.

Nàng ra sức gật đầu, "Kia còn không phải sao, Trẫm cô cô quả thật lớn lên xinh đẹp động lòng người, thời điểm trẫm vừa gặp, thiếu chút nữa kinh động thiên nhân."

Sài Thiệu: "... .."

Có cần mặt mũi nữa không?

"Nô tỳ không dám nhận lời khen ngợi của bệ hạ, dung mạo xấu xí này không làm bản đôi mắt cơ trí của bệ hạ, nô tì cũng đã tạ ới trời xanh rồi."

Trần Hàm Chương nghiêng rằng: "Thế nào lại thế được? Trẫm cô cô không cần khiêm tốn, nếu Trẫm cô cô lớn lên xấu xí, thì trên đời này không có ai đẹp nữa rồi."

Sài Hi hết sức vui mừng, nàng duỗi tay điểm điểm trán Trần Hàm Chương, nói: "Không nghĩ tới mới có vài ngày không gặp, tiểu tử ngựoi đã biết lấy lòng con gái nhà người ta rồi."

Trần Hàm Chương che trán, hai gò má lập tức trở lên đỏ bừng, trong lòng sắp hạnh phúc đến chết rồi.

Sài Hi vừa cười vừa trêu ghẹo vài câu, liền cáo từ rồi đi, "Được rồi, sau khi ta về còn chưa đi bái kiến mẫu hậu. Để trước chơi một mình đi, chờ ta rảnh lại đến thăm đệ."

Dứt lời, nàng liền sửa sang y bào rồi đi.

Trần Hàm Chương thâm tình giữ lại, mãi đến khi Sài Hi đã đi rất xa rồi, tay của nàng vẫn còn chưa thu lại.

Cuối cùng là bị Sài Thiệu đánh cho trở về.

Nàng nước mắt lưng tròng vuốt mu bàn tay sưng đỏ, tức giận gào lên : " Ngươi có bệnh hả, làm cái gì mà tự tiện đánh người."

"Trẫm còn muốn hỏi ngươi." Sài Thiệu mặt xanh mét, "Ngươi có bệnh chính là ngươi đó, một nữ nhân đối với một nữ nhân khác, lộ ra bộ dáng thêm nhỏ dãi, ngươi có thấy ghê tởm hay không."

"Ngươi mới ghê tởm được không?" Trầm Hàm Chương cao giọng phản bác, nhưng rõ ràng khí lực không đủ. "Ta đây là đang đóng vai ngươi, ngươi chẳng lẽ lại đối với hoàng tử của mình trừng mắt lạnh lùng sao? Nếu như ngươi thật là như vậy, nàng vẫn còn tìm mọi cách dỗ dành ngươi?"

Nói đến đây, Trầm Hàm Chương lại ngay lập tức mặt mày rạng rỡ, nàng vui tươi hơn hờ cầm lấy trần châu," Thật là đẹp quá đi."

Nhưng ngay sau đó, trần châu liền bị Sài Thiệu đoạt lấy, chỉ thấy hần hướng nàng cười lạnh một tiếng, Trầm Hàm Chương cản lại không kịp, trong chớp mắt, đồ đã bị hần ném lên xà nhà.

Khảm thật sau trên đó.

"A a a a a, đó là của ta, ngươi lấy xuống cho ta." Trầm Hàm Chương đau đớn khôn nguôi hét lên bỏ nhào về phía trước.

Kết quả cuối cùng vẫn như cũ bị Sài Thiệu đè dưới thân.

Nàng đỏ mặt trừng hần,"Ngươi tên biến thái chết tiệt này."

Sài Thiệu cũng cúi đầu nhìn nàng, hần cũng không mở miệng, nhưng ý nghĩ của hần truyền đến tai Trầm Hàm Chương rất rõ ràng.

"Hiện tại trẫm có thể bóp chết ngươi, ngươi tin hay không?"

Không tin.

Trầm Hàm Chương khiêu khích trừng hần.

Cuối cùng Sài Thiệu cười mím một cái, từ trên người nàng đi xuống, cùng Trầm Hàm Chương song song nằm cùng một chỗ.

Trầm Hàm Chương tuy rằng nặng nề thờ dốc, nhưng nàng rất là đặc ý,"Ai ya, có người chính là như vậy, lúc nào cũng chỉ được cái mạnh miệng."

Nhưng rất nhanh nàng liền cứng người lại.

Run rẩy quay mặt về phía Sài Thiệu, lúc này hần cũng đang quay mặt qua, nàng từ trong mắt của hần thấy được sự nghiêm túc.

Vừa rồi hần chính là nghĩ:" Không cần phải vội, chờ ngày chúng ta đổi trở lại, trẫm sẽ thỏa mãn yêu cầu của ngươi."

Thật hiển nhiên, suy nghĩ này của hần chính là cố ý để cho nàng nghe thấy.

Trầm Hàm Chương đồng tử hơi giãn ra.

Phải rất lâu sau, nàng xoay người đi chỗ khác, đưa lưng về phía Sài Thiệu, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Hần ngay từ lúc bắt đầu liền có ý nghĩ như này rồi đi? Nàng biết nhiều bí mật của hần như vậy, hần đã sớm tính toán chờ đổi trở về liền trực tiếp giết chết nàng đi?

Nàng phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Trẫm Đâu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nam Tử, Nên Mềm Mại Đáng Yêu Như Đây A

Sài Hi báii kiến Vương thái hậu.

Wương thái hậu nhìn cách ăn mặc này của nàng, nhúu nhúu mảy, hiển nhiên là thực không thích.

Sài Hi cúi đầu cười cười, từ chối cho ý kiến. Nàng cũng không phải là không muốn mặc y phục của nữ tử, nhưng y phục của nữ tử ở đây quá mức phiền

phức, trong lúc hành động không được tự do, bởi vậy từ sau khi có phủ của riêng mình, về cơ bản cũng chỉ mặc nam trang.

"Việc ở Tây Hải, nhi thần đã điều tra, mọi chuyện đã được viết trên sổ, thỉnh mẫu hậu xem qua." Sài Hi rút sổ từ ống tay áo ra, nâng lên ngang mày.

Bỏ công công bên người Vương thái hậu tiến đến tiếp nhận, cung kính đưa lên tay Vương Thái hậu.

Vương thái hậu nhíu mi xem xong, lập tức hung hăng vút lên bàn, giọng oán hận nói: "Chỉ là một đất nước nhỏ hèn mọn, dám vượt biển mà lừa gạt đại quốc ta, ai cho bọn chúng cái gan đấy."

Sài Hi lắc đầu, "Nhi thần tra đến thái thú Lạc Châu, toàn bộ manh mối đều biến mất không dấu vết."

"Trương Hưng đâu, ai gia tự hỏi đối với hắn không tệ, hắn thế nào lại làm ra chuyện ruồng bỏ cơ nghiệp tổ tông này?" Đông Lâm quốc lâm loạn cũng không sợ, đáng sợ chính là thế nhưng có người dám cả gan mạo hiểm việc bị tru di cửu tộc mà đi thông đồng, hơn nữa kẻ này vẫn đường đường là đại quan tam phẩm, một đại quan biên giới.

Vương thái hậu sắc mặt xanh mét ánh mắt thâm trầm, ngực càng phập phồng không ngừng, hiển nhiên là tức giận.

Nói đến việc này, Sài Hi thở dài một tiếng, quỳ xuống thỉnh tội. "Nhi thần hộ tống bất lực, trên đường tới, Trương Hưng một nhà ba mươi bảy người bị giết người diệt khẩu, người nhi thần mang theo cũng thiệt hại gần một nửa."

Nghe xong lời này, Vương thái hậu hấp một ngụm khí lạnh, không khống chế được mà lùi hai bước, lão đảo ngời lên ghê.

Nàng nhu nhu thái dương, hỏi: "Ai gia nhớ rõ là người mang đi một ngàn cấm vệ quân."

Sài Hi gục đầu, "Nhi thần vô năng."

Một ngàn cấm vệ quân hoàn toàn có thể chống lại được ba ngàn binh sĩ bình thường, nhưng người tới thì vẫn như cũ dưới tình huống như vậy, giết hại cả nhà Trương Hưng, người đứng phía sau này thân phận nhất định không thấp, mà Trương Hưng cũng chắc chắn là biết nội tình trong đó.

Các loại ý niệm trong đầu, người được chọn trong lòng Vương thái hậu quanh quẩn không định, một hồi lâu sau nàng mới lần nữa ngẩng đầu, nói: "Người viết thư gửi đi, để Mạc Thành ở Tây Hải giám sát việc chế tạo phong hỏa đài và đại bác xong rồi trở về."

"Vô luận thế nào, Nhạc Châu bên kia không thể lại để cho có bất cứ sơ suất gì." Vương thái hậu thanh âm ngưng trọng.

"Nhi thần đã hiểu." Sài Hi ôm quyền nói.

Vương thái hậu thở hắt ra, ý bảo nàng đứng dậy, lại hỏi: "Người vừa đi liền đi nửa năm, thân thể có chỗ nào không khỏe không? Nếu có, chớ có chịu đựng, tuyên mấy thái y đến xem xem."

"Nhi thần không sao." Sài Hi cười đứng dậy, ánh mắt sáng ngời mà hữu thần. "Nhi thần có việc để làm, thân thể liền hoàn toàn không có vấn đề. Ngược lại ngày thường trong kinh không có việc gì làm, mới luôn cảm thấy không thoải mái."

"Người nha." Vương thái hậu bắt đầu dĩ cười rộ lên, coi như dụi đi sự sắc bén lúc này. "Cũng không biết tính tình của người là giống ai? Nếu đệ đệ của người cũng như vậy, ai gia sẽ không phải lo lắng như này."

Sài Hi hơi cong môi, "Nhi thần cảm thấy bệ hạ như vậy cũng tốt lắm."

Vương thái hậu cũng nhếch nhếch môi, lời nói vừa rồi vài phần thật lòng vài phần giả ý, hai người đều biết rõ trong lòng. "Sau khi người trở về có phải còn chưa quay về phủ công chúa đúng không? Mau trở về đi thôi, nửa năm không ở nhà, cũng không biết phò mã có phải hay không đang sinh khí."

"Nhi thần cáo lui." Sài Hi xoay người chấp tay, một điệu bộ của nam tử.

Vương thái hậu dở khóc dở cười, dặn dò: "Đi làm thì thôi đi, sau khi quay về nhanh nhanh thay y phục lại cho ai gia, bộ dáng hiện tại còn ra cái gì nữa."

Sài Hi cúi đầu nhìn nhìn chính mình, chỉ có thể bắt đầu dĩ nhún nhún vai nói: "Đã hiểu rồi."

Ra khỏi Hiên Viên điện, Sài Hi đứng trên bậc thềm im lặng một lúc, sau đó liền giương mày, từng bước từng bước tiêu sái đi xuống.

Từ đầu đến cuối, nàng vẫn thích chính là đứng ở chỗ cao nhất nhìn xuống chúng sinh. Đã từng là, xuyên qua một đời công việc lại càng nặng nhọc. Chẳng qua nơi này cùng quê hương của nàng thực sự là không giống nhau.

Nếu là ở quê hương của nàng, Sài Thiệu loại nam tử này làm sao mà kẻ vạ được. Nam tử có thể dùng để lôi kéo triều thần, có thể lấy được sủng nịch, nhưng sẽ không xuất đầu lộ diện.

Nam nữ điên đảo, thế giới âm dương nghịch chuyển, thật sự là làm cho nàng đau đầu không thôi. Bất quá cũng không quan hệ, so với việc kiếp trước thoải mái ngồi lên ngôi vị hoàng đế, nàng ngược lại thực thích loại thách thức gian nan này.

Tự mình thành lập một thế giới mới có trật tự, thật sự là hết sức tuyệt vời.

Ánh mắt Sài Hi toàn bộ đều là khinh sơ cuồng quyền, khiến cho dung mạo vốn là nam nữ không phân biệt, lại tăng thêm vài phần sức quyến rũ. Khiến cho vài cung nữ đi ngang qua thỉnh an đồ bưng hai má.

Nàng một cái nhếch mày cũng không.

Mọi người bên trong phủ công chúa, đã sớm biết chủ tử nhà mình hôm nay sẽ quay lại, bởi vậy khi trời còn chưa sáng đã vội vàng quét tước thu thập.

Phủ môn mở rộng, một đoàn gia bộc đứng thẳng ở cửa, chờ đợi đến mòn con mắt. Mà đứng ở phía trước là ba thiếu niên mười ba tuổi diện mạo giống hệt nhau, toàn bộ đều môi hồng răng trắng diện mạo như hoa.

Ba người hai má đều hồng nhuận, thần sắc lại vui sướng hân hoan. Trái lại nam tử ước chừng bốn mươi tuổi diện mạo sáng sủa đứng phía sau bọn họ, trong lúc nhìn quanh có chút sốt ruột.

Giây lát sau, có người kẻ tai khế nói nhỏ hai câu, hẩn trừng mắt mặt đều đen thui, nhỏ giọng trách cứ: "Cho dù là khiêng cũng phải khiêng trở về, công chúa sắp quay về rồi, không nhìn thấy bóng phò mã thì tính thế nào?"

Người nọ vội vàng khom thắt lưng chịu tội, lại lập tức vội vàng rời đi.

Chờ hẩn rời đi không bao lâu, liền có một đội nhân mã cười ngựa mà đến, dẫn đầu đương nhiên là Sài Hi công chúa.

Nàng lưu loát thu cương xuống ngựa, đem dây cương đưa cho Mạc Ly phía sau.

Ba thiếu niên nhìn thấy nàng, trước mắt toàn bộ đều sáng ngời, cao hứng chạy qua, "Công chúa tỷ tỷ, người đã về rồi."

Mở miệng trước chính là lão đại Hoan Hoan, thanh âm giòn tan giống như chim sơn ca.

"Quả tỷ tỷ hứa mua cho chúng ta tỷ có mua không?" Đây là lão nhị Hi Hi, thanh âm thoảng có chút ngốc nghếch. Hẩn cùng Hoan Hoan bộ dáng cơ hồ hoàn toàn giống nhau, người ngoài rất khó nhận ra.

"Công chúa tỷ tỷ, Đoàn Đoàn rất nhớ người." Đây là lão tam Đoàn Đoàn, so với hai vị ca ca, thân hình hẩn hơi gầy yếu, khỏe môi cũng có một nốt ruồi chu sa.

Nhưng hẩn cũng là người thông minh nhất trong ba huynh đệ.

Ba người là Sài Hi mua về năm năm trước, thời điểm đó bọn họ mới tám tuổi, nguyên bản tên họ không có. Sài Hi liền đặt cho bọn họ tên khác, còn họ là theo Mạc Ly.

Mạc Ly là võ sĩ bên cạnh Sài Hi, cũng là người nàng tin nhiệm nhất hiện nay.

Mọi người đều biết trong phủ công chúa có ba huynh đệ, công chúa đối với bọn hẩn như châu như ngọc, nhưng muốn nói thật ra là ngu ru lang đi, ba người này tuổi lại hơi nhỏ một chút.

Bởi vậy các loại suy đoán không ngừng, thậm chí còn có cuộc đánh cược trên phố, cuộc trưởng công chúa khi nào thì đem ba người thu vào trong trướng.

Đối với việc này, Sài Hi cũng có nghe nói, chính là nàng cũng không để ý.

Nàng cười sờ đầu ba người, giọng ôn hòa mềm mại nói: "Ba người các người có ngoan hay không."

Ba người đồng thời gật đầu, mềm mại đáng yêu thật là giống như ba viên thịt.

Tâm tình Sài Hi nháy mắt liền trở nên tốt hơn hẩn.

Nam tử, nên mềm mại như vậy đáng yêu như vậy mới đúng có phải không?

Nếu đều như Phó Đông Anh lạnh nhạt cường ngạnh, nàng có hứng thú gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trăm Đầu Dê Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: công Chúa Lân Đầu Lâm Triều

Sài Hi ánh mắt vừa chuyển, mâu quan dừng trên người Bạch Phù.

Bạch Phù chính là nam tử bốn mươi mấy tuổi vừa nãy, hiện tại chính là đại quân gia của phủ công chúa. Bị Sài Hi nhìn, hắn chỉ cảm thấy toàn thân chợt cảm thấy một cỗ áp lực cực lớn, đầu gối nhũn ra, bước lên phía trước từng bước nói: "Lão nô bái kiến công chúa, công chúa đi đường đã mệt rồi."

Sài Hi khoát tay, nhìn xung quanh tựa tiểu phi tiểu hoi: "Phò mã đâu?"

Bạch Phù trong lòng thở dài, xong rồi! Lần này lại loạn lên rồi

Hắn cũng không dám bao che Phó Đông Anh, chỉ có thể cúi đầu cung kính nói: "Phò mã gia ở Tiểu Bao Hiên, lão nô đã phái người đi thỉnh rồi ạ."

"Tiểu Bao Hiên?" Sài Hi mỉm cười, "Bản cung nếu nhớ không lầm, Tiểu Bao Hiên là thanh lâu đi?"

Nàng nhếch khóe môi, lộ ra độ cong lạnh nhạt, "Năm không gặp, lá gan của phò mã thế nhưng càng lúc càng lớn rồi."

Sắc mặt nàng đột ngột thay đổi, mọi người sợ tới mức quỳ rạp xuống đất.

Tam sinh bào (Ba huynh đệ sinh ba ấy :3) ngơ ngác xem ta, ta xem ngơ ngác, lập tức đồng thời đưa tay kéo góc áo Sài Hi, ngửa đầu tội nghiệp nhìn nàng, "Công chúa tỷ tỷ đừng tức giận, chúng ta sợ mà."

Sài Hi khẽ cười ra tiếng, nàng rũ mắt nhìn nhìn tam sinh bào, cúi người nhẹ nhàng chạm vào khóe mắt Hoan Hoan, dọa hắn tới mức lông mi run rẩy nhắm chặt hai mắt lại.

Nàng thanh âm vẫn như cũ là nhẹ nhàng mang theo sùng nịch, "Đứa nhỏ này, sao lại quỳ xuống như thế, đứng lên đi, bản cung cũng không có tức giận."

Nói xong, nàng đứng dậy thuận tiện kéo Hoan Hoan lên.

Còn Hoan Hoan cùng Đoàn Đoàn, cũng có mắt nhìn đứng hết lên.

Người khác không nhận được lệnh của Sài Hi, vẫn như cũ cung cung kính kính mà quỳ, ngay cả thờ mệnh cũng không dám. Dù sao thân phận của bọn họ cùng với ba người kia không giống nhau.

Sài Hi đi qua mọi người, vừa hời phũ vừa nói: "Đều đứng dậy đi."

Tam sinh bào vây quanh nàng, líu ríu nói về thời gian nửa năm ly biệt này, bọn họ đã làm những chuyện gì.

Còn chưa tiến vào đại môn, liền nghe âm thanh bình hoa bị vỡ. Sài Hi quay đầu, liền thấy Phó Đông Anh bị hai người kèm hai bên, trong tay cầm bình rượu, mà trên mặt đất là mảnh vụn của bình khác.

Nàng chân mày nhẹ giương lên.

Phó Đông Anh hiển nhiên là say rượu rồi, hắn cúi đầu lầm bầm, Bạch Phù mắt thấy như vậy, vội vàng đến bên người hắn lay lay cánh tay hắn, "Phò mã, công chúa điện hạ đã trở lại rồi."

Nghe được hai chữ công chúa, đôi mắt Phó Đông Anh sáng lên, nhưng rất nhanh lại biến thành vô tri vô giác. Hắn cúi đầu lau bầu hai câu, không thoát mái vung vậy thoát khỏi hai người, nghiêng ngả lão đảo tự mình đứng thẳng ở đó.

Hắn giơ tay lên, đem một cái bình khác ném xuống đất, "Công chúa cái gì, tránh ra, đừng trở ngại bản công tử uống rượu."

Sài Hi khẽ cười, đối với Bạch Phù nói: "Đưa phò mã tới Bách Xuân Viện, cho hắn uống đủ. Khi nào muốn tỉnh, thì lúc ấy tới gặp ta."

Nói xong liền không phản ứng, dẫn tam sinh bào đi vào.

Phó Đông Anh vốn đang cúi đầu, lại càng buông thõng xuống, hắn cúi đầu cười hai tiếng, không rõ ý tứ.

Bạch Phù than nhẹ, "Người cần gì tự làm khổ mình?"

Nói xong liền đỡ người, cũng đi vào trong phủ.

Trầm Hàm Chương không nghĩ tới ngày hôm sau sẽ được gặp tình nhân trong mộng mà bản thân tâm tâm niệm niệm, nàng nhìn Sài Hi một thân y phục đồ tươi đứng đầu bách quan, chỉ cảm thấy cả người đều thanh tỉnh rất nhiều.

Nàng chớp chớp mắt, lại dùng sức dụi dụi, không có nhìn lầm, quả thật là Sài Hi.

Nhưng.....

Nữ tử cũng có thể vào triều sao?

Thực hiển nhiên, Sài Hi hẳn là lần đầu tiên quang minh chính đại đứng trong triều, bởi vì toàn bộ quan viên phía dưới đều giống như nàng, các loại ý niệm trong đầu đều trôi nổi không ngừng.

Âm thanh bên tai nàng cũng vang lên không ngừng.

Người này nghĩ:" Sài Hi công chúa quả nhiên là bắt đầu vào triều, xem ra hôm qua chúng ta phân tích rất đúng."

Người kia cũng nói:" Không biết trong những người này rốt cuộc người nào sẽ hỗ trợ công chúa. Chỉ cần bọn hắn mở miệng, ta phải ghi lại, đến lúc đó bẩm báo cho chủ tử."

Cũng có âm thanh vô cùng đau đớn đến nứt ra trong đầu:" Gà mái gáy bình minh a gà mái gáy bình minh, một Vương thái hậu còn chưa đủ, thế nào lại có thêm một công chúa rồi."

"Vua của chúng ta quá yếu đuối vô năng rồi a."

"Quốc chi bị phá, tất có dị tượng a. Gà mái gáy bình minh, điềm xấu xuất hiện a."

Trầm Hàm Chương liú lười, hai lão nhân này cũng quá cực đoan rồi, nàng cũng phải ghi nhớ lại, trở về còn nói cho Sài Thiệu có người ở trong lòng mắng hắn.

Nàng đặc ý nhếch miệng cười cười, nhưng rất nhanh lại cứng nhắc hạ xuống.

Hắn muốn giết nàng, nàng bị lừa đá vào đầu mới muốn đi nói cho hắn. Loại người thâm hiểm độc ác này, tên cầu hoàng đế không biết đến tình nghĩa đó, xứng đáng bị chửi.

Càng mắng nàng lại càng cao hứng.

Trầm Hàm Chương liền đặc biệt chọn những người mắng đó, dưới đáy lòng lạnh lẽo giờ ngón tay cái với những người này.

Chửi hay lắm.

Không đúng không đúng, nàng hiện tại quan trọng nhất là nhìn tình nhân trong mộng, những thứ khác hết thảy đều là mây bay.

Ánh mắt Trầm Hàm Chương liền dừng lại trên người Sài Hi, hơn nữa còn hướng nàng cười.

Sài Thiệu cúi đầu đứng ở đó nhận được nụ cười của nàng, cũng nhẹ nhàng mỉm cười lại, làm cho Trầm Hàm Chương trong lòng phút chốc giống như vạn hoa nở rộ.

Nàng lạnh lẽo che ngực, hạnh phúc tới thiếu chút nữa ngất xỉu.

Thật là anh tuấn, thật là mê người, thật là khi suất, thật muốn ôm một cái.....

Ánh mắt Trầm Hàm Chương lại biến thành hình trái tim, hận không thể trực tiếp từ long ý bỏ nhào lên người Sài Hi.

Sài Hi hơi rử mắt, không tiếng động mà cười. Mới chỉ có nửa năm không gặp, đệ đệ này của nàng trở nên đáng yêu rất nhiều.

Nàng thực ra thích hắn như bây giờ. Tuy rằng béo một chút, nhưng là đệ đệ của nàng, cho dù có béo, ngũ quan của hắn cũng rất xinh đẹp, chỉ là bị nhiều thịt vây quanh như vậy, không rõ ràng mà thôi. Nhưng nếu hắn có thể gầy đi, trình độ anh tuấn chắc chắn sẽ không kém Phó Đông Anh.

Phó Đông Anh a?

Sài Hi nhếch môi, cũng không biết hôm nay hắn tỉnh lại lúc nào? Bất quá so với việc bộ dáng vừa cứng vừa thối lúc hắn thanh tỉnh, còn không bằng say. Lúc trước rõ ràng là bộ dáng công tử ôn thuận, bây giờ thế nào liền biến thành bộ dáng đấm mình trong trụ lạc này?

Phó Đông Anh? Là người nào người nào? Trầm Hàm Chương chớp chớp mắt, trên mặt mang theo vẻ tò mò.

Ồm, trở về có thể hỏi Sài Thiệu.

Nhưng rất nhanh Trầm Hàm Chương lại phản ứng, hỏi cái gì mà hỏi, nàng tuyệt đối phải cùng tên hỗn đản này tuyệt giao.

Tuy rằng nàng cực kỳ chán ghét cái thân thể béo trong này, nhưng là bởi vì không bị giết người diệt khẩu, nàng quyết định không trả cho hắn. Hoặc là trực tiếp đem hắn giết chết là được rồi, gây ông đập lưng ông, không phải sao?

Nhưng là.....

Đó là thân thể của nàng a!

Trầm Hàm Chương trong lòng rĩ máu a.

Hơn nữa, nàng cũng không làm được đi, nếu nàng dám gây bất lợi với Sài Thiệu, lấy Hạ Thục Phi làm đại biểu của cả một phòng quý kia, người thứ nhất liền không bỏ qua cho nàng.

Càng thê thảm hơn.

Không có đường sống nữa rồi!

Trầm Hàm Chương nhìn quần thần loạn thành một đoàn phía dưới, chỉ muốn im lặng tìm một chỗ mà khóc.

Nữ tử vào triều, tự nhiên có người không muốn.

Bởi vì điều này không chỉ khiêu chiến quyền lực của nam nhân, sự gia nhập của Sài HI, sẽ làm cho triều đình phát sinh biến hóa khôn lường.

Người đầu tiên đứng ra phản đối, tự nhiên là Ngự sử đài.

Tiếp theo chính là lễ bộ.

Trầm Hàm Chương nước mắt lưng tròng nhìn cậu mình kịch liệt công kích nữ tử cầm quyền, trong lòng chỉ có một ý nghĩ.

Chết yếu rồi!

A cứ à, người là chuẩn bị mang theo cả nhà cùng ta tìm chết sao?

Bạn đang đọc truyện *Trẫm Đâu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Mấy Cái Chuyện Lâm Triều Đây

Mục Thanh đứng ở giữa trung tâm, hai gối quý dưới đất ánh mắt cố chấp nhìn chằm chằm Trầm Hàm Chương, thanh âm âm vang hữu lực mạnh mẽ nói: "Từ xưa đến nay âm dương hòa hợp chính là nói âm chủ nội dương chủ ngoại, thế mới có thể vạn vật sinh trưởng quy về làm một, con cháu lại kéo dài trường cửu."

"Tiên đế sớm không còn nữa, thái hậu người buông rèm chấp chính, đã là rối loạn luân thường đạo lý. Nhưng khi đó nhà vua còn nhỏ tuổi, chuyện còn có thể được. Nhưng giờ khắc này, bệ hạ tuổi đã mười bảy, đã sớm tới tuổi tự mình chấp chính, thái hậu người vẫn như cũ thao túng triều chính, vì thần cả gan thay mặt trăm triệu bách tính hỏi người một câu, người suy nghĩ ra sao?"

Hắn lời này vừa nói ra, triều thần một mảnh xôn xao.

Mặc dù hai năm gần đây tấu chương thỉnh cầu hoàng thượng tự mình chấp chính trình lên một quyền lại một quyền, nhưng trên cơ bản đều bị Vương thái hậu giữ lại không truyền ra. Mọi người tuy rằng trong lòng đều biết rõ ràng chuyện này sớm muộn gì sẽ ầm ĩ. Nhưng ngàn vạn không thể ngờ, Mục Thanh sẽ vào ngay thời khắc này làm khó dễ.

Lời nói của Mục Thanh quả thực là đại nghịch bất đạo, Vương thái hậu đột nhiên từ trên ghế đứng dậy, "Mục Thanh gan người thật lớn."

Dọa Trầm Hàm Chương sợ tới mức run lên bần bật, nàng cười gượng hai tiếng, khoát khoát tay ý bảo Mục Thanh: "Cái kia, ái khanh a, có chút chuyện chúng ta lát nữa nói riêng, lát nữa nói đi."

Cậu của ta ơi, người không vì ta mà suy nghĩ, cũng phải nghĩ đến mấy biểu tỷ như hoa như ngọc kia của chúng ta chứ.

Nếu như người bị Vương thái hậu kéo ra ngoài xử trảm, về sau các nàng thế nào mà vênh váo tự đắc cùng người ta cãi nha a!

Thế nhưng, Mục Thanh hôm nay phòng chừng là không đếm xỉa gì đến rồi.

Hắn đứng đây, mạnh mẽ tiến lên từng bước. Gắt gao đi theo động tác của hắn, còn có vài Ngự sử của Ngự sử đài, đều đã là ngoài năm mươi tuổi trở lên.

"Thần thỉnh cầu thái hậu ủy quyền, thỉnh cầu bệ hạ tự mình chấp chính."

Vương thái hậu cười lạnh một tiếng, từ phía sau rèm che đi ra. Nàng liền đứng như vậy ở bên cạnh chỗ ngồi, thần nhiên nhìn thoáng qua Trầm Hàm Chương.

Trầm Hàm Chương mặt tái mét.

Thiệt tình không phải là ta bày mưu tính kế à? Cái gì gọi là cháu gái chân trước vào cung, sau lưng liền vội vã làm loạn ?

"Cái kia....."

Lời còn chưa nói ra, Tiêu Quyền Tăng liền cười khê hai tiếng, chẳng những đánh gãy lời nói của Trầm Hàm Chương, mà còn đem âm thanh của Mục Thanh đánh gãy, hần nhẹ nhàng bước ra khỏi hàng, đứng ở phía trước Mục Thanh, cao giọng mở miệng : "Vi thần có tấu muốn trình."

Thừa tướng đại nhân à, Trầm Hàm Chương tai giật giật, muốn thám thính chút tin tức, thế nhưng cái gì cũng đều không nghe được.

Nàng rói rắm nhìn cậu mình cùng Tiêu Quyền Tăng, ánh mắt trên hai người qua lại vài lần, không thể không thừa nhận. Tuy rằng Mục Thanh được coi như là một mỹ đại thúc, nhưng là đứng bên cạnh Tiêu Quyền Tăng vẫn như cũ thua hoàn toàn.

Người này ấy, quả nhiên vẫn là phải xem khí chất.

Trầm Hàm Chương vội vàng cười cười, khẩn thiết nói: "Trình lên, trình lên."

Tiểu Trác Tử vẫn đảm đương làm vật trang trí, ngay lập tức sống lại, hần bịch bịch chạy xuống đón lấy tấu chương, chẳng qua là thời điểm chạy đến trước ghế ngự có điểm rối rắm.

Đây là đưa cho bộ hạ hay là đưa cho thái hậu ?

Kỳ thật quá khứ đều là Bô công công bên người thái hậu đến nhận, nhưng mà.....Tiểu Trác Tử hồi hận đến xanh cả ruột, hần không nên nghe thấy âm thanh của bộ hạ, liền có phản xạ lao ngoài.

Trầm Hàm Chương không nghĩ nhiều như vậy, nàng nàng vồ lấy tấu chương trong tay Tiểu Trác Tử, qua tay liền đưa cho Vương thái hậu. "Mẫu hậu, người xem."

Thái hậu dừng một chút, đưa tay tiếp nhận.

Động tác này, là cho đồng hồ độn bên tai Trầm Hàm Chương lại càng nhiều lên, làm cho nàng nhức hết óc.

"Bộ hạ căn bản là yếu thế a."

"Phù không nổi kẻ bắt tài a, bắt kham đại nhậm a."

"Ai ôi, tình hình này, Người bên ngự sử đài này gặp nguy rồi."

"Xong rồi, chúng ta ở dưới dốc nhiều tâm tư như vậy có ích gì a, hoàng đế bộ hạ căn bản chính là kẻ vô dụng a."

Kẻ nói ta vô dụng kia, lúc bãi triều lưu lại cho trầm, chúng ta đến nói chuyện nhân sinh đàm đạo lý tưởng! Trầm Hàm Chương mắt nhỏ vèo vèo bắn xuyên qua, đâm vào người nọ chột dạ cúi đầu.

Mục Thanh cùng Ngự sử đài chờ, bị lạnh nhạt ở một bên đứng lên cũng không được, mà tiếp tục quỳ cũng không xong. Khí thế khi này, bỗng nhiên liền phiêu phiêu dang dang tản đi không còn một mảnh vụn.

Hần trong lòng bóp cổ tay, đem tên cáo già Tiêu Quyền Tăng này mắng một trăm lần, cái gì mà quyền thần lộng hành, cuối cùng ngay cả mấy Nhập Mạc Chi Tân không biết xấu hổ đều mắng ra.

Nhập Mạc Chi Tân? Ai ai?

Trầm Hàm Chương trong lòng dấy lên ngọn lửa bát quái hùng hực, hai mắt sáng trưng như đèn lồng, thiếu chút nữa đâm trên người Tiêu Quyền tăng một cái lỗ.

Kỳ thật trong lòng nàng đã nảy ra một ý nghĩ, nhưng lại cảm thấy quá mức đại nghịch bất đạo, không cả dám nghĩ thêm.

Tấu Chương của Tiêu Quyền Tăng cũng thật là lạ, một là khen ngợi sự đóng góp của Sài Hi ở Tây Hải, hai là thỉnh cầu tra rõ người làm chủ sau lưng việc ở Tây Hải rốt cuộc là ai.

Đông Lâm Quốc vượt biển làm loạn, thuyền buôn bị đánh cướp dân chúng chết vô số. Khi sự việc phát sinh thì dưới sự hỗ trợ Vương thái hậu, Tiêu Quyền Tăng, Vương gia, Phó gia, phái Sài Hi tiếp nhận chủ quản.

Trong lúc lục tục, có đủ loại công báo về kinh, cũng đã đem ra bàn bạc trên triều. Nhưng mọi người chẳng hề biết, thái thú Nhạc Châu chẳng những thông đồng với địch phản quốc, mà trên đường áp giải về kinh hồi cung cũng bị giết người giết khẩu.

Việc này vừa thông báo ra, mọi người liền xôn xao.

Ngay cả Mục Thanh cũng sửng sốt, trong đầu muôn vàn ý niệm vang lên không ngừng.

Giờ khắc này, Trầm Hàm Chương chỉ muốn bịt chặt hai lỗ tai lại.

Nàng vỗ đầu mất thôi a con mẹ nó!

Quá nhiều âm thanh, khiến nàng căn bản không cách nào nhận biết được rốt cục là âm thanh của ai? Thậm chí còn không nghe rõ mọi người đang nghĩ cái gì, không có biện pháp, loạn hết lên rồi.

Mọi người náo loạn, vậy mà lại quên đi đoạn nhạc đệm ban nãy, hoàn toàn đặt hết tinh lực lên việc này.

Vương thái hậu thân nhiên nhìn thoáng qua Mục Thanh, lập tức lại quay về sau tấm màn che.

Trầm Hàm Chương nhìn cữu cữu nhà mình đang quỳ, cảm thấy đau lòng. Không biết hiện tại làm sao để người đứng lên, thích hợp hay không?

Mặc kệ đi?

Đứng lên nói tiếp.

Nàng thanh thanh giọng, nói : " Các vị ái khanh còn quỳ làm chi, có việc đứng lên nói, mọi người cùng nhau thương lượng đi."

Mục Thanh nhìn qua phía nàng, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Nói đến việc ở Tây Hải, không ai hiểu rõ hơn Sài Hi. Trong lúc mọi người đang sôi nổi bàn luận, nàng từ hàng đầu bước ra, "Khởi bẩm bệ hạ, thần có lời muốn nói."

Nàng nói là thần, trong phút chốc, não mọi người lại giật.

Mục Thanh còn muốn tiến lên, nhưng bị Sài Kính phía sau hấn kéo lại.

Dưới tình thế này, phản đối cũng vô dụng.

Không nhìn thấy Phó gia, Tuy Dương Hầu, Vương gia, Tiêu QUYền Tăng bọn bọn đều đã thông đồng với nhau rồi sao? Buoir triều hôm nay, mặc kệ người khác nói cái gì, mục đích duy nhất của mấy nhà này, chính là khiến cho Đông An công chúa từ nay về sau, đường đường chính chính đứng ở chỗ này.

Bọn hấn hôm qua cũng đã nghĩ đến, bởi vậy mới tiên phong làm khó dễ. Dù sao chỉ cần Vương thái hậu xuống đài, bệ hạ tự mình chấp chính, có hai Sài Hi công chúa cũng không sợ. Nhưng....

Lực lượng của bọn họ thật sự là quá mỏng manh.

Trừ bỏ mấy người bọn hấn, bá quan văn võ cả triều thế nhưng không có ai đứng ra tiếp ứng.

Sài Kính nhìn Trầm Hàm Chương ngây thơ. Trong lòng tràn đầy phiền muộn. Nói đi nói lại, bệ hạ vẫn là khiến cho người ta không thể an tâm.

Lần này bọn họ thất bại là tất yếu.

Nhưng, lần sau thì sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Trầm Đầu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đừng Giết Ta Có Được Không?

Mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu.

Mấy người Mục Thanh ưu sầu đến xanh cả ruột rồi, trên mặt Sài Hi thế nhưng vẫn mang theo ý cười yếu ớt, chuyện ở Tây Hải mặc dù lập được công lớn, nhưng nàng vẫn đứng ở đó, không kiêu ngạo không khiêm nhượng. Mặc dù nghe thấy mình được phong tước, cũng chỉ là quỳ xuống tạ ơn, bộ dáng hoàn toàn không có chút nào đắc ý.

Không thể không nói, nếu nàng là một nam tử, so với tất cả mọi người trong điện này đều xuất sắc hơn, thế nhưng đáng tiếc nàng lại là nữ tử a.

Một nữ tử được phong làm Phó xuong hầu, ban tặng ngọc quan được phép vào triều bàn việc triều chính, vô luận như thế nào đều khiến cho nam nhân có liên quan không được thoải mái.

Nhưng mà không có cách nào phản kháng.

Bởi vì mới vừa nãy, Đỗ ngự sử cùng Mục Thanh quỳ xuống, tại thời điểm nghe thấy thánh chỉ phong tước, người liền dựng thẳng lên, giọng điệu lời nói kịch liệt so với Mục Thanh còn muốn kích động hơn.

Hắn năm nay sáu mươi tuổi, ở Ngự sử đài đợi suốt ba năm, thời gian khuyên can nhiều vô số kể, nhưng chỉ là như muối bỏ biển vô vọng a. Lần này đi theo Mục Thanh, hắn trong nội tâm đã sớm chuẩn bị từ giã.

Võ tử chiến văn tử gián (quan võ chết vì chiến đấu quan văn chết vì can gián), hắn chỉ cần vì con đường tự mình chấp chính của bệ hạ cho dù là một chút công lao nhỏ, như vậy sau khi chết tên liền lưu lại muôn đời. Hơn nữa hắn không chỉ có được thanh danh, mà trong vài thập niên nữa còn có thể che chở cho Đỗ gia bọn hắn.

Đã tính tốt lắm, nhưng hắn không nghĩ tới sẽ bị Tiêu Quyền Tăng đơn giản thô bạo cắt đứt. Bởi vậy hắn cũng chỉ có thể tạm thời buông tha, cũng không nghĩ đến ông trời đều muốn giúp hắn, ngay sau đó Vương thái hậu vậy mà lại ban bố loại thánh chỉ này.

Tần kê ti thần (gà mái gáy bình minh ấy, kiểu nữ tử làm việc lớn thay nam nhân), quốc chi tương vong.

Thời khắc này sao có thể thiếu loại trung thành cùng tận tâm này của hắn đây?

Nhưng thời điểm người luôn nghĩ mà làm không được, hắn căn bản còn chưa nói xong, đã bị Vương thái hậu ném tấu chương lên mặt.

Phía trên điều điều trạng trạng, toàn bộ đều là tội trạng của nhi tử nhà hắn ý thế hiếp người ức hiếp người quá đáng.

Trong phút chốc, Đỗ Phương trong đầu trống rỗng.

Thế nào lại bị phát hiện?

Rõ ràng thời điểm nào loạn, hắn liền sai người đem chuyện này áp chế xuống. Hắn mờ mịt nhìn bốn phía, chẳng những không thấy được vẻ mặt tán thưởng của mọi người, ngược lại còn thấy sự khinh thường cùng hèn mọn.

Cuối cùng tại thời điểm bị lôi ra ngoài, Đỗ Phương hô to một tiếng " Tiên đế a, cừu thần thật thấy thẹn đối với người a. Ngàn dặm giang sơn này, cuối cùng lại thành của Vương gia."

"Lôi ra ngoài." Vương thái hậu hừ nhẹ một tiếng.

Bên ngoài điện Tuyên Chính, là bậc thềm cao vời vợi, Đỗ Phương bị kéo tới nơi này, hắn dùng hết khí lực giãy khỏi thị bệ, hô to " Tần kê ti thần, quốc bất cữu hĩ ! " rồi từ trên bậc thang nhảy xuống.

Máu tươi nhuộm đỏ bậc thang, nhưng không ai để ý.

Trong điện, một mảnh trầm mặc.

Mục Thanh đứng trong hàng, bộ dáng cúi đầu phục tùng, Đồng An công chúa vào triều đã là điều chắc chắn, đấu tranh cũng không có tác dụng gì. Hơn nữa, chuyện Đỗ ngự sử, nói vậy chắc cũng đã sớm bị phát hiện rồi, chỉ còn chờ đến lúc này mới chất vát mà thôi.

Là bút tích của ai đây?

Của Đồng An công chúa? Hay là Vương thái hậu? lại có thể là, hai người có thỏa thuận gì?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng bệ hạ sẽ vĩnh viễn là một hoàng đế bù nhìn.

Mục Thanh trong lòng lạnh ngắt, nhưng rất nhanh lại đem ý nghĩ này áp chế lại, sẽ không. Vì tiên đế, cho dù có phải chết, hắn cũng nhất định phải trợ giúp bệ hạ giành lại quyền lực.

Ánh mắt Mục Thanh lướt qua mọi người, dừng ở sau lưng Tiêu Quyền Tăng. Gian thần, người cô phụ tín nhiệm của tiên đế, trong lòng liệu có một chút áy náy nào không?

Hình như cảm nhận được ánh mắt của hắn, Tiêu Quyền Tăng hơi nghiêng mặt, nhíu môi hướng hắn cười cười.

Trong mắt Mục Thanh hiện lên vẻ chán ghét, quay đầu đi.

Buổi triều sau đó, vẫn làm từng bước như cũ, Trầm Hàm Chương không làm được tích sự gì.

Nói chính xác, nàng là chuyện gì cũng không cách nào mà quan tâm.

Giờ khắc này, trong tai nàng chỉ nghe thấy tiếng la hét cuối cùng của Đỗ ngự sử, trước mắt cũng chỉ có thể nhìn thấy Đỗ ngự sử mặt đầy máu tươi.

Nàng hai tay đặt trên đùi, gắt gao nắm chặt, mới có thể không làm cho chính mình thất kinh mà lăn từ trên ghế xuống.

Chưa từng có người nào liền như vậy chết trước mặt nàng, lập tức lại lấy hình dáng hồn ma một lần nữa đứng trước mặt nàng.

Đừng sợ đứng hoảng hốt được không? Đây là Tuyên Chính điện, Đỗ ngự sử không làm được cái gì đúng không?

Thế nhưng rõ ràng Hạ Thục phi các nàng căn bản không thể tiến vào, vì cái gì mà Đỗ ngự sử có thể? Trầm Hàm Chương nhìn Đỗ ngự sử nghi hoặc bay lơ lửng trên điện, gọi người này đẩy người kia, tìm đập thành thịch, đến nỗi sắp bắn ra ngoài đến nơi.

Buổi triều chấm dứt, nàng cơ hồ hoảng đến nỗi không nhìn đường co cẳng chạy ra ngoài.

Tiểu Trác Từ dẫn theo thị nhân đi theo phía sau nàng, trọn mắt nhìn nàng chạy ngược chạy xuôi, cuối cùng một đầu chui thẳng vào trong bụi hoa.

Lịch sử vài ngày trước lại tái diễn.

Đồng dạng, Hạ Thục phi ngay gần đấy cười càng thêm lớn tiếng, nàng ôm eo ngửa mặt lên trời cười to, còn kém nước lẫn lộn trên mặt đất.

Một hồi lâu, Trầm Hàm Chương vẫn như cũ nằm trong bụi hoa không ra, Hạ Thục phi lúc này mới cảm thấy kinh ngạc, bay tới trước mặt nàng.

"Thế nào mà lại run thành cái dạng này?" Nhìn thấy thân thể to lớn của Trầm Hàm Chương một mực run rẩy, thần sắc Hạ Thục phi dần trở nên nghiêm trọng.

Trầm Hàm Chương lúc này mới thoáng ngẩng đầu, trong mắt đen nhánh giống như nhiễm một tầng hơi nước, "Đỗ ngự sử chết rồi, sau đó tiến vào Tuyên Chính điện."

Hạ Thục phi sùng sốt, lập tức nói: "Ngươi chờ đã, để ta đi nhìn xem." Nói xong liền bay về phía Tuyên Chính điện.

Trầm Hàm Chương hữu khí vô lực tựa vào đó, đôi mắt hơi hơi hé.

Tiểu Trác Từ lo lắng gọi vài tiếng, mới trong lúc nàng còn mơ hồ, sai người nâng nàng về Đại Thánh cung.

"Ngươi làm sao thế?" Sài Thiệu nhíu mày, từ trên cao nhìn xuống Trầm Hàm Chương đang nằm trên giường.

Nàng quay người đi, không muốn đề ý đến hắn.

Sài Thiệu cười nhạo một tiếng, trầm đã không tính toán tội đại nghịch bất đạo của đồ nằm đầu nhà ngươi, còn không mau mau đứng dậy tạ chủ long ân."

Vừa nói, hắn vừa dơ chân đá đá Trầm Hàm Chương.

Trầm Hàm Chương ngồi bật dậy, vành mắt hồng hồng trừng hắn, "Đừng có nói chuyện, không có tâm tình mà phản ứng lại ngươi."

Ánh mắt Sài Thiệu phát lạnh, vừa muốn mở miệng răn dạy, liền thấy nước mắt nàng chảy xuống mặt. Hắn ghét bỏ nhíu mi, nghĩ: Trầm cũng không làm gì ngươi, khóc cái gì? Một đời thanh danh lẫy lừng của trầm toàn bộ bị hủy trên tay ngươi, người nên khóc là trầm mới đúng đó."

Nhưng nghe hắn nói xong, Trầm Hàm Chương khóc càng ác liệt hơn.

Vừa khóc, vừa đem chuyện ở Tuyên Chính điện nói ra.

Sài Thiệu nghe xong, yên lặng đứng đó.

Trong tầm cung, chỉ còn lại tiếng khóc của Trầm Hàm Chương. Rất lâu sau, Sài Thiệu mới tiến lên, không tình nguyện đưa tay sờ sờ đầu nàng, không tự nhiên trấn an nói: "Được rồi, đừng khóc nữa."

Trả lời hắn vẫn như cũ là tiếng khóc của Trầm Hàm Chương.

Đầu hắn đau dữ dội.

Sau đó nửa quỳ ở trên giường, đem Trầm Hàm Chương ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của nàng, ôn nhu nói: "Đừng sợ, đã không có việc gì rồi."

"Có người chết trước mặt ta, thật đáng sợ a!" Trầm Hàm Chương gắt gao ôm lấy Sài Thiệu, hoa lê đầm mưa khóc rất thê thảm.

Lần đầu tiên, trọn mắt nhìn thấy sinh tử của một người, mà hết thấy chỉ là một con cò trong một ván cò mà thôi!

Răng nàng run lên, nhẹ giọng ní non, "Đừng giết ta có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Trầm Đầu Để Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Sáng Sớm Không Thể Nói.

"Tê....." Trầm Hàm Chương mở mắt, thật mạnh hít một ngụm khí lạnh.

Vì sao mà nửa người trên của ta đều không có cảm giác gì rồi? Có phải bị tê liệt rồi hay không? Có phải không thể đứng lên nổi nữa ? Có phải ăn uống tiểu tiện đều phải có người hầu hạ?

A! Sống như thế cùng cá muối có gì khác biệt chứ?

Trầm Hàm Chương trong lòng đau đớn chưa xót chảy nước mắt.

Nàng chớp chớp mắt, nhìn thấy bức tường màu vàng này, trong lòng khổ tâm trăm bề, nhịn không được thút thít khóc ra tiếng.

"Tê....." Bên tai vang lên âm thanh hít không khí quen thuộc, sau đó Trầm Hàm Chương nghe thấy Sài Thiệu rất không bình tĩnh quát: " Khóc mãi không dứt là thế nào? Trầm cảnh cáo ngươi, sự nhân nại của trẫm có hạn, điều dân nhà ngươi không cần tùy tiện phung phí, nếu không trẫm mà tàn ác thì đến trẫm còn sợ."

Thanh âm giống như nổ tung ở bên tai, Trầm Hàm Chương sợ đến mức quên cả khóc, người lại hung hăng run lên bần bật, bắt đầu nấc cụt không ngừng.

Mỗi lần nấc một tiếng, thân thể liền run lên một lần, khiến cho nàng từ không có cảm giác bắt đầu cảm nhận được tê dại chưa xót." Tê rồi, tê rồi, thân thể ta tê rồi."

Tư vị quá là Trầm Hàm Chương thanh âm đều là run rẩy.

Run cùng nàng còn có Sài Thiệu, Hắc mặt đen thui tiếp tục run rẩy quát : " Điều dân đáng chết nhà ngươi đề tay trẫm, còn chưa cút ra."

Hừ, không thể gọi tên nàng dù chỉ một lần thôi sao? Trầm Hàm Chương trong lòng căm giận, nhưng chỉ bủi môi không phản bác.

Chẳng qua.....

Có ý tứ gì a?

Lại nói, vì sao âm thanh của tên béo chết tiệt này lại giống như sắp nổ tung ở bên tai nàng a. Trầm Hàm Chương vừa nghĩ, vừa thử động động thân, nàng run rẩy trở mình, liền đối diện Sài Thiệu.... ..

Không, là ngực của chính mình!

Trầm Hàm Chương đồng tử giãn to, thẳng đến khi mắt đều muốn lòi ra ngoài rồi. Nàng gât gao nhìn chăm chăm bộ ngực đang lay động run rẩy trước mặt, nhìn thấy nó thỉnh thoảng chạm vào cái mặt béo hiện tại của nàng, cảm giác kia vừa mềm vừa êm lại vừa nhuyễn.

Một hồi lâu mới dần dần rời ra, đó là sau khi Sài Thiệu trải qua gian nan hiểm trở rốt cục ngồi dậy.

Hắn xoay cổ duỗi thân, sau một hồi " ùng ùng", cảm thấy chính mình chậm rãi sống lại.

Bởi vì toàn thân đều bị đè đến đau đớn, Sài Thiệu sắc mặt không được tốt cho lắm, hắn duỗi duỗi hai chân, nhẹ nhàng xoa bóp, vừa xoa vừa nói : " Ngươi, vừa ngu vừa ngốc lại còn giỏi khóc, toàn thân trên dưới tìm không ra một ưu điểm. Cũng may là trẫm, đổi lại là người thứ hai, đừng nói là an ủi, không đào cả phần mộ tổ tiên nhà ngươi lên mới là lạ đó."

Hắn cũng không nhìn Trầm Hàm Chương, tiếp tục cúi đầu lăm nhăm : "Từ bi như trẫm, luôn mềm lòng như vậy, chính là điều dân nhà ngươi chung quy không biết tạ ơn."

Nói một hồi, ngoài ý muốn không nghe thấy Trầm Hàm Chương phản bác, hắn ngẩng đầu nhìn nàng, lại phát hiện nàng mở to mắt, giống như đông cứng lại ở đó.

Sài Thiệu duỗi chân đá nàng, " Trẫm đang cùng ngươi nói chuyện đó, ngươi trái lại không kêu một tiếng a."

Trầm Hàm Chương cũng rất muốn kêu một tiếng, nhưng mà hiện tại nàng hoàn toàn không biết nên phản ứng như nào.

Môi nàng giật giật, biểu tình trên mặt đối tới đối lui, cuối cùng là biểu tình giống như nhìn thấy ma.

"A a, Trẫm hết nhìn được rồi đó." Sài Thiệu phát tay áo, nâng cằm bề ngễ nói : "Cút ra đây đáp lại cho trẫm, bằng không trẫm liền đánh chết ngươi."

Ta mới muốn đánh ngươi đây!

Thật là khinh người quá đáng mà!

Trầm Hàm Chương nội tâm khởi bạo, nhưng là nàng không dám nhúc nhích, chỉ có thể cứng người nằm, vẻ mặt như bị chó cắn.

Nhưng rất nhanh bị Sài Thiệu nhấc lên.

"Đừng a." Trầm Hàm Chương thét chói tai, bộ dạng như vậy càng kỳ quái a.

Nàng khó chịu đến nổi mặt đều tím lại, trong lúc Sài Thiệu đứng trên giường, đem nàng lật lên hai vòng, nàng the the nói : "Nơi đó...."

"Sung lên rồi."

Ban đầu, Sài Thiệu còn đang chơi thực sung sướng, đợi sau khi hắn dần dần hiểu ra nàng đang có ý tứ gì, người liền cứng ngay tại chỗ.

Cũng là một bộ dáng như bị chó cắn.

Nơi đó ?

Sung lên?

Là một nam nhân, tuy rằng là một nam nhân vừa mới trưởng thành không bao lâu, loại tình huống tình thần long mã sáng sớm hân hoan đón ngày mới này, trong khoảng thời gian này cũng thường xuyên phát sinh.

Nhưng mà....

Sài Thiệu chưa từng nghĩ tới, có một ngày, sẽ có một nữ nhân sâu sắc cảm thụ được nhiệt tình của tiểu huynh đệ của hắn.

Chuyện này! Thứ lỗi trăm không thể nhận, trăm không thể nhận, trăm.....

Hắn trong đầu giống như gió lốc thổi qua, sau đó cơn gió lốc này nhanh chóng thổi qua lỗ tai, xâm nhập vào đại não Trầm Hàm Chương.

Nàng lúc này, đã bị Sài Thiệu không tự giác buông tay ra, ngã trên mặt đất.

Vì thế, Sài Thiệu đứng trên giường, nàng vụn vụn nằm dưới đất.

Hai người người nhìn ta ta nhìn người, nhìn nhau không nói gì!

Một trận gió lạnh thổi qua, bốn con ma thân phận cao quý, đứng ngay đứng giờ đến báo tin.

Hạ Thực phi hôm nay thế nhưng lại không cần rời như vậy, nàng nâng má nhúu mày, nhìn cái này xem cái kia, hỏi tiểu hoàng tử đang chơi với đầu mình bên cạnh : "Tiểu hài nhi, tối hôm qua ngươi thực sự nhìn thấy hai người bọn họ ngủ cùng nhau?"

Tiểu Văn Bách đem cái đầu ném từ tay trái sang tay phải, miệng trên đầu khép khép mở mở, "Đúng a, tỷ tỷ kia ôm hoàng đế ca ca."

Mã cô cô đau đầu nhúu mày, nói với Hạ Thực phi : "Văn Bách cái gì cũng đều không hiểu, ngươi nghe lời nó nói, sao biết được cái gì?"

Công chúa đa sầu đa cảm bên cạnh một bên rắc hoa một bên thút thít ngâm xướng : "Từ cổ đa sầu không dư hận, rút đao đoạn thủy thủy càng lưu."

Hạ Thực phi đem nàng đẩy sang một bên, thập phần ưu sầu nhìn hai người đang chăm chú nhìn nhau, nói : "Ngươi nói hai người bọn họ, người nào ở trên, người nào ở dưới?"

Nàng bóp bóp cổ tay, "Nếu như Tiểu Bách nói với ta sớm một chút thì tốt rồi, ta sẽ đến đây nhìn xem thế nào a."

Mã cô cô liếc nàng một cái, quở trách : "Được rồi, ngươi chớ để già mà không kính."

Âm thanh náo nhiệt của bốn con ma, rốt cục thì đem Trầm Hàm Chương đang hó thạch kéo trở về, nàng cúi đầu nhìn phía dưới, lại ngẩng đầu lên nhìn Sài Thiệu.

Bỗng nhiên liền nhớ tới, vừa rồi hai người bọn họ hình như là ôm nhau đi? Là Sài Thiệu nằm bên cạnh ôm nàng đi?

Tên béo này chiếm tiện nghi của ta!

Hắn cố ý là đem thân thể tuyệt vời của nàng cùng thân thể to béo của hắn gắt gao dính chặt cả đêm.

Còn có vừa rồi, dùng ngực cọ vào cái mặt béo này khẳng định cũng là cố ý. Còn có phía dưới.....

Trầm Hàm Chương vừa xấu hổ vừa tức giận muốn chết, mặt chậm rãi đỏ lên, nàng "a" lên một tiếng thâm thiết, cơ hồ là dùng hết sức bình sinh từ hồi bú sữa mà nhảy lên, một đầu hướng tới Sài Thiệu mà lao vào.

Sài Thiệu bị tiếng kêu của nàng dọa tới mức run lên, theo sau đã bị Trầm Hàm Chương đẩy ngã lên giường, tiếp đó Trầm Hàm Chương liền cười lên.

Như vậy trong nháy mắt.

Trầm Hàm Chương chỉ cảm thấy một cổ run rẩy từ bụng dưới dâng lên, lập tức trong đầu trống rỗng, chờ sau khi phản ứng lại, nàng cúi đầu nhìn Sài Thiệu.

Mà Sài Thiệu cũng đang ngẩng đầu nhìn nàng.

Chỗ nào đó hai người cùng tiếp xúc, ẩm ướt trơn trượt, đại để là bí mật không thể nói.

Nàng.....

Vừa mới làm cái gì?

Nàng đè ngã chính mình?

Sau đó khinh bạc chính mình?

Trên đời này, còn có chuyện nào bi thảm hơn thế này?

Không có!

Trầm Hàm Chương nước mắt nhất thời liền rơi xuống, nếu nói trước kia còn không cảm nhận được, nàng tại giờ khắc này, rốt cục thì hoàn toàn cảm nhận, sự trong sạch của nàng giống như hoa tuyết mùa đông trong mùa hè kia, chưa kịp kêu rao hò hét, liền biến mất đến một mảnh vụn cũng không còn.

Mà Sài Thiệu đồng dạng trừng mắt nàng, miệng cũng một bộ dáng không có cái gì vui.

Trầm..... Trầm bị một nữ nhân dùng thân thể của chính mình khinh bạc rồi?

Nga không, này không phải trọng điểm

Trọng điểm là--

Trầm tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối không phải là nhanh như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Trầm Đâu Để Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thủ Tục Nhập Cung Của Chúng Quỳ

Tại thời điểm nàng lao lên người Sài Thiệu, Hạ Thực phi bốn quỳ cũng rất là tốt bụng thối lui.

Hoặc là nói, ba con quỳ là bị Mã cô cô kéo từng con một ra ngoài. Hôm nay vừa lúc là ngày hưu mộc (chú thích ở chương đầu rồi nha), buổi sáng tươi đẹp này nên để lại cho hai người kia đi.

Hạ Thực phi một mực gào thét, bộ dáng không thể tin được, : “Ái ái, không nghĩ tới lại là tiểu nha đầu này hạ gục Tiểu Tráng Tráng nhà chúng, thực sự là quá mức mạnh bạo rồi, thật là xấu hổ với bản quỳ a.”

“Nếu như năm đó ta mạnh bạo như thế, Thành đế hẳn không phải sẽ đối với ta quyết một lòng a.”

Mã cô cô liếc nàng một cái, “Người đã đủ mạnh bạo rồi.”

“Nào có nào có.” Hạ Thực phi một bên che miệng xinh đẹp cười một bên ngượng ngùng xua tay.

Hoàng cung là nơi phong thủy, ban đầu kiến tạo cũng đã từng phù phép qua, bởi vậy tuy nói quá khứ trăm ngàn năm trải qua mấy triều hỗn loạn, nhưng ma quỷ trong hoàng cung quả thực không nhiều. Trừ bỏ bốn con quỳ các nàng có thân phận tương đối cao quý ra, thượng vàng hạ cám thêm vào, cũng chỉ có mười hai con.

Trong đó hơn nửa là cung nữ thái giám chết trong cung, ngoài ra, còn có hai quan viên triều trước, hai tướng sĩ chết trong chiến loạn cùng ba con không rõ vì sao chết không biết từ đâu phiêu dạt đến.

Đương nhiên, bây giờ có thêm Đỗ ngự sử, là mười bảy con.

Đỗ ngự sử bởi vì chết ở cửa đại điện Tuyên Chính, chấp niệm đối với việc trước khi chết mà không được ghi danh sử sách quá sâu, bởi vậy cũng liền mơ mơ màng màng lưu lại Tuyên Chính điện.

Bởi vì linh lực quá yếu, phạm vi hoạt động của hắn, chỉ trong vòng nửa dặm Tuyên Chính điện.

Nói cách khác, trong khoảng thời gian ngắn, khi Trầm Hàm Chương vào triều, nhất định phải đối mặt với gương mặt kia của Đỗ ngự sử. Đơn giản Hạ Thục phi dùng sắc đẹp cùng thân phận của mình dọa dẫm hắn, khiến cho hắn khép mình một chút, không được để mình thâm nhập như vậy.

Đã lượn lờ một vòng, Hạ Thục phi quyết định mở một đại hội, đến tâm sự nhân sinh gần đây của quý. Xét thấy Đỗ ngự sử không rời khỏi Tuyên Chính điện được, bởi vậy địa điểm tổ chức đại hội liền đặt ở trên bậc thang trước cửa đại điện đi.

Mười bảy con quý hoặc bay hoặc ngồi, tuy rằng thân thể mờ ảo, nhưng thoát nhìn toàn bộ đều là quý hình dạng người. Không giống như Đỗ ngự sử trên đầu có một cái lỗ to đùng.

Bởi vậy, quý Đỗ Phụng mới tiến vào, theo lý thường sẽ bị phân biệt đối xử. Tuy nói hắn tóc hoa râm, khoe mắt có nếp nhăn, nhưng là quý mới tới, chỉ có thể đứng cuối hàng.

Hơn nữa còn không có quyền lên tiếng.

Bất quá, Đỗ Phụng cảm thấy thật thần kỳ. Mặc dù hắn kính quý thần, nhưng sống trên đời sáu mươi năm, chính là ngay cả sợi lông của quý cũng chưa từng thấy qua. Càng đừng nghĩ tới, chính mình sẽ biến thành một con quý.

Hắn nhìn chỗ này, lại nhìn chỗ kia, cuối cùng ánh mắt dừng trên mặt Hạ Thục phi. Bây giờ nàng vẫn còn đẹp như vậy, so với trước kia không khác chút nào.

Đỗ Phụng si ngốc nhìn, cuối cùng bị một con quý nam tát một cái bay ra ngoài. Hắn lăn lộn trong gió vài vòng, lúc sắp bay ra khỏi phạm vi Tuyên Chính điện, liền bị một cỗ lực mạnh mẽ kéo lại.

Hắn xấu hổ quá hóa khùng, tức giận đến nỗi râu đều rung lên, ngón tay run run chỉ con quý kia, “Người tên này không biết thế nào là kính già yêu trẻ sao? Người người người, người đối với lão nhân gia thô bạo như vậy, người phải bị trời phạt.”

Con quý này tên là Hàn Đại Đồng, là một hán tử trắng kiện, râu rậm đầy mặt ngăm đen, chỉ chừa ra đôi mắt to như chuông đồng lộ ra bên ngoài, hắn không chút yếu thế trừng lại, vẫn phát tay áo mắng : ”Thời điểm lão tử chết, nương người còn chưa sinh ra con nhà người đâu.”

“Tục tũ, quá tục tũ, người này.....” Đỗ Phụng còn chưa nói xong, liền bị ném văng ra lần nữa, lần này đối lại là một hán tử khác, kêu Hàn Đại Thụ, bộ dáng cũng rất là..... trù tượng.

Hai con quý này là ở nông thôn, sống không nổi nữa liền tham gia khởi nghĩa nông dân, thời điểm tấn công hoàng cung cùng chết vẫn ngẩng cao đầu. Bị ai chính là, chủ nhân bọn họ đi theo cũng không gặp may chiếm được thiên hạ, trái lại bị họ Sài giành được.

Nhưng dù sao bọn họ cũng đã không luân hồi rồi, hai con quý bọn họ liền ở trong hoàng cung ngắm mỹ nhân thưởng hoa, không hiểu được thế nào là hạnh phúc thì không rời đi.

Sau đó Hạ Thục phi vào cung, vừa mới gặp mặt, hai quý liền kinh ách thiên nhân, nhất tề quý gối dưới váy nàng, bởi vậy sau khi Hạ Thục phi chết liền kêu cha gọi mẹ trở thành tả hữu hộ pháp của nàng.

Không thể không nói, Hạ Thục phi có thể ở giữa chúng quý xưng bá, cốt hiến của bọn họ khẳng định không ít.

Bọn họ đem Hạ Thục phi trở thành thần mà cúng bái, chính mình cũng không dám khinh nhờn. Đương nhiên cũng sẽ không để người khác khinh nhờn.

Bởi vậy điều thứ nhất trong thủ tục của chúng quý chính là : Không được nhìn lên Hạ nữ thần của chúng ta quá ba giây.

Đến, chúng ta xem thử điều thứ hai : Lời nói của Hạ nữ thần của chúng ta luôn luôn đúng.

Tiếp tục, điều thứ ba : Cho dù sai cũng phải trở thành đúng.

Khẩu hiệu của chúng ta là : Tất cả vì nữ thần, vì tất cả của nữ thần.

Đỗ Phụng trợn mắt há mồm.

Này..... Thế giới sau khi chết, thật là điên cuồng.

Hàn Đại Đồng nắm chặt quyền, khẩu hiệu đồng đều nháy mắt biến mất, chúng quý tuy rằng hình thái vẫn khác nhau như cũ, nhưng ánh mắt nhìn Hạ Thục

phi lại tràn đầy thành kính.

Hạ Thục phi vừa lòng gật gật đầu, đi một vòng theo lệ thăm hỏi từng người, cũng đối với công hiến của mỗ quý mà ban thưởng. Cái gọi là ban thưởng, chính là Hạ Thục phi của chúng ta cách một khoảng hôn gió một cái.

Này, này, Đỗ Phương cảm thấy trong lòng không thoải mái. Hắn đột nhiên chết rồi, đột nhiên biến thành quỷ, đột nhiên xâm nhập vào thế giới ngu ngốc điên loạn....

Này....Cựu thần không thể tiếp nhận a!

Thái hậu à, cựu thần không phản đối người nữa, cầu xin người cứu sống thần lại đi.

Đỗ Phương thực ngay thẳng!

Nhưng lúc ánh mắt trong suốt kia của Hạ Thục phi nhìn qua, Đỗ Phương lại thần kỳ được chữa khỏi rồi.

Hạ Thục phi cho chúng quý vỗ tay, hoan nghênh vị mới gia nhập này một chút. Trong cung đã thật lâu rồi không có gương mặt mới mẻ nào, người mới nhất kia là nửa năm trước từ ngoài cung bay vào, là bà cô ở thôn nhỏ kêu Xuân Hoa, gần đây đã bị hoàng cung nguy nga lộng lẫy làm cho hoa mắt, mỗi ngày phải làm một chuyện, chính là đi dạo mỗi điện một lần, hơn nữa còn không biết mệt.

Hạ Thục phi giới thiệu cho Đỗ phương từng con quý một, hai họ Hàn kia không nói, Xuân Hoa cũng không nói, ba cung nữ hai thái giám, bệnh chết có, chết trong đầu đá hậu cung cũng có, phân bố đều đều qua ba triều đại.

Hai con quý mặc quan phục chính là ở triều trước, một con giống như Đỗ Phương, Tào Chấn Tử chết ở ngay Tuyên Chính điện, cũng là ngay từ đầu không thể rời đi, chờ thời gian trôi là được rồi.

Một người nữa là Kiều Sinh Vinh, nghe nói là cùng phi tử trong hậu cung tư thông, bị hoàng đế một kiếm chém chết. Đối với việc này, Kiều Sinh Vinh luôn miệng nói oan uổng, nói chính mình là bị hãm hại, bất quá đối với lời của hắn, Hạ Thục phi lựa chọn lưu lại.

Sau đó lại có thêm một thư sinh trẻ tuổi tên Tư Không Tín, bởi vì trên yết bảng khoa khảo không có tên mình, liền uống rượu giải sầu rơi xuống nước chết đuối, ba năm trước trôi dạt tới đây.

Người cuối cùng, là đồ thể kêu Trương Lão Đại, chết lúc cầm đao giết lợn. Đối với chuyện này, Hạ Thục phi có suy nghĩ là bị heo đâm chết.

Muôn hình muôn vẻ, quý gì cũng đều có.

Nhưng, Đỗ Phương lại cùng Tào Chấn Tử mới gặp đã thân, tái kiến ái mộ.

Hai con quý cách nhau hơn một trăm năm, liền như vậy thân quen tri kỷ.

Nhìn thấy lệ khí trên người Đỗ Phương dần tiêu tán, Hạ Thục phi vừa lòng gật đầu.

Nàng nhìn về phía Đại Thánh Cung nơi xa xa, Tiểu Tráng Tráng cổ lên, nãi nãi ta đã thu phục được con quý dọa tiểu muội nhà ngươi rồi.

Nãi nãi cũng chỉ có thể giúp ngươi đến đâu thôi. Cho nên mau sinh cho nãi nãi một tiểu tôn tử để nãi nãi chơi đùa nha!

Bạn đang đọc truyện *Trăm Đầu Dê Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Kiêu Căng Chết Tiệt, Cút Đi!

Bên trong đại thánh cung im lặng như tờ!

Tiểu Trác Tử dẫn theo đám cung nữ nội thị, đứng ngoài điện hứng gió lạnh thật lâu, rốt cuộc mới nghe được âm thanh gọi vào.

Hắn cúi đầu cong lưng, mắt nhìn mũi mũi nhìn chân đi vào.

Bệ hạ ngồi trên giường, mặt không chút thay đổi nhìn sán nhà, mà Trâm cô cô thì lại vô cùng chán đời tựa vào cột giường, mắt cũng nhìn xuống sán nhà.

Tiểu Trác Tử hơi hơi hạ mắt, sán nhà sáng bóng có thể thấy bóng người, sạch đến nỗi ngay cả sợi tóc cũng không có, cũng không biết bọn họ đang nhìn cái gì. Bên cạnh bệ hạ ba năm, hắn vẫn như cũ không hiểu đầu óc bệ hạ có bình thường hay không.

Thời điểm ngươi cho rằng bình thường hắn lại phát điên, lúc ngươi cảm thấy hắn phát điên thì hắn lại bình thường, tóm lại là một nam nhân khó đoán!

Tuy nói đủ loại một tâm, nhưng Tiểu Trác Tử đối với tình hình hiện nay vẫn thực vừa lòng. Nếu tương lai bệ hạ tự mình chấp chính, vị trí tổng quản đại nội liền không phải của hấn sao.

Về phần Tiểu Đổng Tử thoát nhìn được xem trọng hơn hấn? Tiểu Trác Tử trong lòng cười nhạo, ngu xuẩn ánh mắt thiên cận, hấn cũng không cần phải để trong lòng.

Trước mắt, Tiểu Trác Tử áp chế suy nghĩ trong lòng, nửa quỳ trên mặt đất, phía sau có một nội thị bụng chầu đồng tiến lên, hấn nhẹ nhàng nâng tay bệ hạ vào trong nước, chậm rãi nhẹ nhàng cọ rửa.

Trầm Hàm Chương nâng mày nhìn hấn một cái, lập tức lại hạ mắt xuống.

Ánh mắt nàng mơ hồ dao động không ngừng, chính là không muốn nhìn Sài Thiệu. Thật hiển nhiên, Sài Thiệu cũng không thể nào mà vui vẻ nhìn nàng.

Chuyện xảy ra lúc sáng, hai người nháo cũng đã nháo đánh cũng đã đánh, chờ sau khi tĩnh táo lại, thật phần ăn ý im miệng không nhắc tới.

Chẳng qua từ lúc đó, ánh mắt hai người liền không chạm nhau, một cổ xấu hổ không nói lên lời tràn ngập xung quanh hai người liên tục tăng lên.

Dùng đồ ăn sáng xong, Trầm Hàm Chương theo thói quen đi dạo ngự hoa viên cho tiêu thực. Nàng vẫn như cũ không thể chịu đựng được một thân thịt béo này, tâm ta không chết, giảm béo không ngừng!

Nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Ban đầu, nàng sống chết đều phải lôi kéo được Sài Thiệu đi cùng. Nhưng mà hôm nay, Trầm Hàm Chương cái gì cũng đều không nói, yên lặng đi một mình.

Tầm lưng kia hiu quạnh bi tráng không nói nên lời.

Sài Thiệu bỗng nhiên không muốn ăn uống gì, hấn buông đũa trong tay xuống, không nói gì bủ bủ môi.

Thật sự là..... Thật giống như trầm chiếm tiện nghi của nàng vậy? Rõ ràng người bị hại là trầm cơ mà? Thân thể trầm vừa kiện mỹ lại vừa cường tráng thế kia, huynh đệ long hổ của trầm tinh thần phấn chấn, mới căn bản là bị cưỡng bức có được không?

Trầm còn chưa từng, liền.....

Hừ!

Trầm tuyệt đối sẽ không khuất phục, tuyệt đối sẽ không giải thích, một chút sai cũng tuyệt đối không có!

Cho dù cái đồ màu đậu kia có cầu xin làm hòa với trầm, trầm cũng tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không tha thứ cho nàng.

Sài Thiệu lầm bầm một hồi lâu, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi, không nhin được liền chạy theo.

Nhưng mà trầm cũng không phải đi cầu hòa!

Dù sao bây giờ trầm là nữ quan trên danh nghĩa của mằm đậu có phải không? Nếu không đi theo bên người là không đúng có phải không?

Mới không phải là mềm lòng vì bộ dạng đáng thương của nàng đâu!

Trầm Hàm Chương đi chậm, hấn không bao lâu liền đuổi kịp. Người liền can chờ nhìn thấy hấn, đều ngăn nắp trật tự tránh sang một bên.

Sài Thiệu kiêu ngạo ngẩng đầu!

Cũng không phải trầm muốn đi bên cạnh đậu mằm, tất cả cung nhân này đều là tự chủ trương nhường đường cho hấn. Nếu trầm mà không đi, bọn họ nhất định sẽ rất xấu hổ.

Trầm thực sự là người thiện lương nhất trên đời.

Sài Thiệu ngẩng cao cằm, thẳng tắp hát lên trời,

Trầm Hàm Chương không nhin được, đen mặt nói : " Ngươi thiện lương như vậy, không cảm động được trời xanh đâu!"

Tên béo chết tiết đầu óc có vấn đề đi?

Không biết là nàng hoàn toàn nghe được suy nghĩ của hấn sao? Giống như hát khúc hí vậy, ai xấu hổ?

Ách, Sài Thiệu liền như vậy cứ nhắc nhắc nháy mắt, hấn quên mất chuyện này!

Này thế nhưng đều đã quên?

Nhất định là đầu óc đồ mằm đầu kia không tốt, khiến cho trầm biến thành ngu xuẩn.

"Đủ rồi." Trầm Hàm Chương quay đầu trừng hấn, trong mắt lửa giận bùng bùng "Ngươi có thấy phiền hay không a, làm ơn cách xa ta ra một chút được không?"

Lắm bầm lắm bầm lắm bầm mãi, không dứt được hả! Trầm Hàm Chương tức giận, nàng muốn một người yên lặng khó đến thế sao!

Sài Thiệu mặt tối sầm, nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng quát : " Nào hết đi, trầm cho ngươi mặt mũi đã được chưa? Lá gan ngươi lớn lắm, dám nói chuyện với trầm như vậy? Tin hay không....."

"Ta tin." Trầm Hàm Chương sâu kín tiếp nhận lời nói trong đầu hấn, thanh âm trong trẻo lạnh lùng nhìn hấn, "Ta tin lời ngươi nói, nếu ta rất nhanh liền chết rồi, thì cần gì ủy khuất chính mình."

"Cho nên....." Trầm Hàm Chương giơ tay chỉ ra xa, giọng căm hận nói : " Ngươi cút.....cút cho ta.!"

Sài Thiệu chấn động mãnh liệt, dừng lại cước bộ không thể tin nhìn Trầm Hàm Chương.

Ánh mắt hai người đốt cuộc ở không trùng trạm nhau, ngươi tới ta đi từng đôi chém giết, sát khí dần dần lan tỏa khắp ngự hoa viên, ngay cả chim sẻ bay qua cũng sợ tới mức rụng mất ba sợi lông.

Rất lâu sau.....

Ngươi bây xem không rõ chân tướng, đều nghĩ linh hồn hai người này đã hóa thành bướm bướm triền miên bay đi rồi, chỉ thấy Sài Thiệu.....

À không, là Trầm cô cô hất tóc dài, ngẩng đầu ưỡn ngực lúc lắc tiêu sái rời đi.

Ân ái, tan rã thật nhanh! Chúc cho Trầm cô cô không biết xấu hổ sớm ngày thất sủng!

Trầm Hàm Chương:"... .."

Các vị, không phải như các vị nghĩ đâu!

Nàng rất muốn mở đầu nhóm người này ra xem, rốt cuộc là cấu tạo thế nào mới nghĩ nàng cùng Sài Thiệu ân ái?

Ân ái cái đầu nhà ngươi, rõ ràng là cừu hận ước gì đối phương chết đi!

Trải qua một trận như vậy, Trầm Hàm Chương cảm thấy như được đả thông hai mạch nhâm đốc, cả người đều thần thanh khí爽.

Dù sao sớm muộn gì cũng chết, nàng còn sợ ai? Nàng chuẩn bị sắp làm mưa làm gió rồi.

Trầm Hàm Chương không hề giữ hình tượng đặt mộng ngồi xuống đất, giờ đầu ngón tay tính toán thời gian, Trầm Hàm Trinh hẳn là sẽ trở về kinh trước khi nàng cùng Sài Thiệu đối trở về.

Nhưng mà sau đó thì, khẳng định không thể ở lại trong cung nữa. Một là kẻ keo kiệt Sài Thiệu tuyệt đối sẽ làm liên lụy, hai là chuyện này đối với thanh danh đệ đệ của nàng không tốt. Được rồi, trong triều cao thấp đều cảm thấy ti muội bọn họ bị tên béo này nhìn trúng, mặc kệ cuối cùng Trầm Hàm Trinh không tiến cung, hấn cũng không còn lại bao nhiêu thanh danh.

Đây là Trầm Hàm Chương chưa có nghĩ qua, nàng quả nhiên vẫn là rất đơn thuần.

Chẳng qua, Trầm Hàm Trinh cũng không thể nào ở mãi Mục gia. Đầu tiên lão thái thái khẳng định không muốn, cửu mẫu lại càng không cần nói đến. Hơn nữa, Trầm Hàm Trinh tự tôn rất lớn, phỏng chừng cũng không vui ở Mục gia ăn nhờ ở đậu.

Thật là, khiến người ta sầu não a!

Trầm Hàm Chương cào cào tóc, rốt cuộc nên làm thế nào a a a a a ?

Hoặc là ở kinh thành mua một căn nhà? Trầm Hàm Trinh tuổi cũng không còn nhỏ, hẳn là có thể.

Đáng tiếc nàng nghèo a!

Trầm Hàm Chương tiếp tục cào tóc, tiếp tục sầu não muốn chết!

Từ từ.....

Nàng không phải nàng, bây giờ nàng là trầm! Nếu trầm không có tiền, trên đời này còn ai có tiền nữa?

Còn --- ---- có --- ----- ai!

Trầm Hàm Chương nhếch nhếch chân mày, hì hục từ trên mặt đất đứng lên, nằng nhưn mày hướng Tiểu Trác Từ ngoắc ngoắc tay.

Sau khi cùng Tiểu Trác Từ thì thầm to nhỏ một hồi, Trầm Hàm Chương nhut chí.

Thì ra tên béo kia không có tiền.

Toàn bộ chi phí đều là từ phủ nội vụ, mà phủ nội vụ lại ở trong tay thái hậu.

Ngô, Trầm Hàm Chương trước mắt sáng ngời.

Có rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trăm Đâu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Không Cần Để Ý Ánh Mắt Thế Tục!

Trầm Hàm Chương xuất cung rồi!

Tuy rằng nói quá trình có chút quanh co, nhưng kết quả cũng làm cho người ta vô cùng vừa lòng. Nàng vuốt vuốt hai viên chân châu trong hành lý, nhìn Sài Hi ngồi đối diện, cười đến ngu dại.

Sài Hi gõ gõ bàn, buồn cười hỏi: "Đệ cười cái gì?"

"Người ta được xuất cung nên cao hứng thôi mà." Trầm Hàm Chương trong lòng kim lòng không đặt cao giọng, mặt cũng xấu hổ đỏ hây hây.

"Tại sao bỗng nhiên lại muốn xuất cung?" Sài Hi gật gật đầu, chẳng qua nàng thật hiếu kỳ, Sài Thiệu thế nào lại muốn xuất cung? Dù sao mười mấy năm qua, hần chưa bao giờ rời hoàng cung một bước.

Cho dù là buổi đi săn hàng năm, cũng đều do tự mình Vương thái hậu chủ trì, mà Sài Thiệu lại lưu lại trong cung.

Nơi gần nhất hần xuất cung, chính là Tết Nguyên Tiêu hàng năm, cùng thái hậu ngồi trên lầu Nam Môn cùng dân chúng thưởng nhạc.

Không phải do thái hậu hạn chế cấm đoán hần, mà giống như hần chưa từng muốn xuất cung.

Đối với việc này, Sài Hi vẫn là không thể hiểu nổi.

Ngô, nguyên lai tên béo chết tiết chưa từng đi quá cửa cung? Trách không được lúc nàng vừa mới nói muốn ra ngoài, Vương thái hậu còn hết sức khiếp sợ, nếu không phải tình nhân trong mộng vừa vịn ở đấy, đảm bảo sẽ chiều cổ nàng. Vương thái hậu có lẽ sẽ không chấp thuận.

Vừa nghĩ như vậy, tên béo chết tiết kia còn thật là đáng thương! Không không, đáng thương cái đầu nhà hần, nàng mới đáng thương có được không?

Vì tính toán tiền làm nhà, nàng mất sức chín trâu hai hổ, mới làm cho người ta chịu nhận hai viên chân trâu nàng lấy trên sà nhà xuống, mà trong lúc đó, tên béo chết tiết kia liền thần thanh khí爽 ngồi ở bên cạnh đọc sách, ngay cả câu hỗ trợ khách sáo cũng không có.

Lương tâm quả thật đã bị chó tha đi rồi!

Hơn nữa, chỉ cần nghĩ đến việc nàng phải đem đồ tình nhân tặng bán đi mới có thể mua nhà, nàng liền tâm đau như cắt, sau đó càng thêm hận hần.

Không có biện pháp, chính là tính cách bốc đồng giận chó đánh mèo!

"A Thiệu?" Sài Hi gõ gõ bài, ôn nhu hỏi: "Ta đang hỏi đệ đó, nghĩ cái gì vậy?"

Trầm Hàm Chương bật người ngồi nghiêm chỉnh.

Sao nàng có thể ở trước tình nhân trong mộng mà thất thần được chứ, thật là ngu ngốc! Chẳng qua, nàng nào biết Sài Thiệu tên bệnh thần kinh này không thích xuất cung a?

Trầm Hàm Chương đảo mắt, trong lòng hắc hắc cười hai tiếng. Nàng bí ổi ra hiệu Sài Hi tới gần, ở bên tai nàng nói nhỏ một câu: "Bởi vì ta rất béo."

Nàng vắn vắn ngón tay: "Ta sợ người khác chê cười ta béo như trư."

Sài Hi bật cười : "Phải không?"

"Thật còn hơn cả trên châu a." Trầm Hàm Chương vẽ mặt thành thật nhìn Sài Hi, giờ bốn ngón tay lên cam đàm nói: "A tỷ nếu không tin, ta có thể thề nga, ta....."

Chưa nói xong, đã bị Sài Hi một tay che miệng.

Ánh mắt của nàng cố gắng lướt qua chóp mũi, dừng trên ngón tay thanh mượt như ngọc kia.

Không cẩn thận biến thành mắt gà chọi.

Ánh mắt Sài Hi ôn nhu, điểm điểm chóp mũi của nàng. "Có những lời không thể nói loạn, tiểu tử khả ái."

Tiểu tử khả ái.....

Tiểu tử khả ái....

Tiểu tử khả ái.... ...

Đây là bị tình nhân trong mộng trên trời ghẹo. Đùa giỡn đúng không? Không được rồi, hạnh phúc đến ngất mắt thôi.

Trầm Hàm Chương ôm ngực, tim đập "thình thịch thình thịch" thập phần quyết liệt.

Động tác điểm mũi của nàng tại sao lại suýt khí như vậy anh tuần như vậy sức quyến rũ mười phần như vậy chứ!

Điều duy nhất không đúng chính là, hiện tại nàng dùng thân thể của Sài Thiệu, không thể lao đến mà cầu xin được ôm ấp vuốt ve.

Nếu là thân thể của nàng.... ...

Ngô, thân thể của nàng, Trầm Hàm Chương bỗng nhiên nghiêm túc hỏi : "A tỷ, người cảm thấy nữ tử cùng nữ tử có thể yêu không?"

Sài Hi sững sờ, hiển nhiên là thực không ngờ nàng lại đột nhiên hỏi như vậy. Nhưng rất nhanh nàng liền khôi phục lại biểu tình lạnh nhạt, nhíu mi hỏi : "Tại sao lại không có?"

Ngao ô!

Trầm Hàm Chương thật muốn ngửa mặt lên trời má hét to! Nàng kích động nắm lấy tay Sài Hi dùng sức gật đầu nói: "Ta cũng cảm thấy là có a."

"Quả thật, không chỉ có nữ tử với nhau, dù là nam tử với nhau cũng có thể yêu." Sài Hi đổi lại nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng vỗ về trấn an : "A Thiệu, không cần để ý ánh mắt thế tục, yên tâm mạnh dạn yêu đi, tỷ ủng hộ đệ."

Trầm Hàm Chương: "... "

Uy uy, không phải người nghĩ thế sao? Ta không thích nam nhân, ách, không phải, kỳ thật ban đầu là thích đi?

Cũng không phải, tóm lại..... Nam nhân nữ nhân cái gì đều là mây bay, bây giờ người ta thích mình có được không?

Trầm Hàm Chương dùng sức gật đầu, làm bộ như mình chỉ nghe thấy nửa câu đầu..

Một bên nói nhỏ, chờ sau khi dừng xe trước phủ còn chúa, Trầm Hàm Chương vịn phần không nữ. "Di, sao mà nhanh vậy đã đến rồi?"

"Nơi này của ta cách hoàng cung quả thật rất gần." Sài Hi vén áo choàng lên, động tác lưu loát nhảy xuống xe ngựa. Trầm Hàm Chương nhìn mà hoa cả mắt.

Thế nhưng đến phiên nàng, Trầm Hàm Chương lại chưa nhìn đến động tác vụng về kia của mình.

Sài Hi mang theo nàng tiến vào phủ, nói : "A Thiệu xuất cung là vì chuyện gì vậy?"

Chuyện gì?

"Nghe Trầm cô cô nói, đường Cù Khê có một nhà quay vịt đặc biệt ngon, so với ngự phòng ngon hơn một trăm lần, không, một ngàn lần." Sài Thiệu nói lúc nào chứ, là nàng tự mình trải nghiệm đấy được không?

Nghĩ đến điều này, nàng lại ứa hết nước miếng rồi. Dừng lại dừng lại, người là đi làm chính sự đó.

Sài Hi không nói gì, "Chỉ vì ăn vịt quay?"

"Đúng rồi." Tuy rằng không muốn mình bị nghĩ trở thành kẻ ham ăn, nhưng lúc này Trầm Hàm Chương chỉ có thể nhắm mắt chịu xạo.

"Ta đây phái người đi mua." Sài Hi rất nhanh liền thiết định, dù sao Sài Thiệu thực sự có thể ăn. "Người lần đầu xuất cung, trước tiên có thể dạo quanh phủ của ta. Nơi này của ta tuy rằng không so được với trong cung, nhưng cũng có mấy chỗ tinh xảo."

Tuy rằng nàng rất muốn cùng tình nhân trong mộng tiếp xúc, nhưng là không thể a.

Trầm Hàm Chương nén đau thương cự tuyệt, "Thế nhưng ta muốn nhìn xem kinh thành rốt cuộc là cái bộ dáng gì a? Cũng muốn đi thể nghiệm cuộc sống thường ngày của bách tính Lãng quốc ta."

Nàng tội nghiệp nhìn Sài Hi, đưa tay áo của nàng làm nũng: "A tỳ người đồng ý đi, cầu xin người a."

Sài Hi đáp ứng, "Được rồi, ta đi cùng đệ."

Trầm Hàm Chương tâm càng đau.

Nàng cũng muốn a, nhưng nàng phải đi tìm tiểu Phi Thúy thân yêu của nàng a! Nàng đối với kinh thành không phải rất quen thuộc, hơn nữa cũng không thể thường xuyên xuất cung, chuyện mua phòng này chỉ có thể giao cho Phi Thúy.

Chính là..... Vừa không nỡ cự tuyệt cũng giống như không có lý do gì để cự tuyệt.

Thật là ưu sầu, bên ngoài phủ vội vàng vàng vọt vào một người, nhìn thấy Sài Hi liền quỳ rạp xuống đất.

"Cầu xin công chúa đi cứu phò mã gia của chúng ta đi."

Sài Hi nhíu mày, trầm giọng nói: "Hoảng hốt vội vàng còn ra bộ dáng gì nữa, đứng lên nói đi, Phó Đông Anh làm sao?"

Người đến là đầy tớ chuyên theo hầu Phó Đông Anh, gọi là Thất Hoành, hẩn lau nước mắt cùng mồ hôi, tuy rằng giọng điệu sốt ruột, nhưng kể lại vô cùng rõ ràng.

Không có hẩn, Phó lão gia tử đang hành gia pháp, mà đối tượng lại là phò mã Phó Đông Anh. Theo Thất Hoành miêu tả, người đầu đã bị đánh đến sắp chết rồi.

Sài Hi hừ một tiếng, trong nháy mắt khí thế đại khai, "Người của bản cung, thế mà cũng dám đánh."

Nàng quay đầu nói với Trầm Hàm Chương: "Ta đi Phó gia xem xem chuyện gì, để Mạc Ly đi theo đệ được không?"

Không được không được rất không được!

Thì ra Phó Đông Anh kia là phò mã của tình nhân trong mộng, Trầm Hàm Chương cảm thấy tim mình đều tan nát hết rồi.

Nhưng đối với tiến công của tình địch, nàng vẫn phải duy trì phong độ, bởi vậy Trầm Hàm Chương nhếch miệng cười, "Được.....a"

Trong lòng lại đem người tên là Phó Đông Anh đem ra chém một ngàn lần!

Đến đây nộp mạng đi, tình địch!

Bạn đang đọc truyện *Trầm Đầu Để Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Khí Phách Cường Đại

Sài Hi tiếp nhận giấy cương, sau khi lên ngựa từ trên cao nhìn xuống phân phó Mạc Ly: "Hầu hạ bệ hạ cho thật tốt, nếu có một chút sơ xuất nào bản cung hỏi tội người."

Mạc Ly quỳ gối, "Thuộc hạ tuân mệnh."

Trầm Hàm Chương đưa tay giữ lại, kết quả ngoài lưu lại chút gió thu hiu quạnh, cũng chỉ còn có khuôn mặt đen như than của Mạc Ly.

Nàng thu tay lại, đau đớn vô cùng.

Mạc Ly cũng mặc kệ, "Bệ hạ, chúng ta đi thôi."

Đi cái đầu nhà người!

Đối với tình địch số hai sớm chiều ở chung cùng tình nhân trong mộng này, Trầm Hàm Chương phi thường không vừa mắt.

Aizzz, cũng không biết Phó Đông Anh kia bộ dáng ra sao? So với nàng có đẹp hơn không?

Phó Đông Anh đương nhiên là đẹp.

Trầm Hàm Chương là người ngoài, tự nhiên không biết được Phó phò mã của chúng ta đứng đầu trong bảy nam thần kinh thành.

Cái gì thân cao tám thước, phong thái anh tú, tiêu tiêu tổ tổ, long chương phượng tư, cái gì tóc mai như đèo, mày như họa, lúc giận mà như cười, lúc quở trách cũng đầy phong tình, hết thấy đều là hình dung Phó lang năm đó của chúng ta đó đúng không?

Phó Đông Anh đã từng, chính là tình nhân trong mộng của tất cả thiếu nữ trong kinh, không biết đã bị bao nhiêu người ở trong mộng chà đạp rồi.

Ngày đại hôn của hắn và Sài Hi, bởi vậy mà hôn ma thiếu nữ vỡ mộng rủ nhau treo cổ trước cổng phủ công chúa ước chừng phải trên một nghìn người.

Bất quá, nếu như để cho một nghìn thiếu nữ kia nhìn thấy bộ dáng của Phó Đông Anh bây giờ, chắc chắn sẽ cảm thấy mình sao lại bị phân định đầy mắt mất rồi.

Thật vô cùng mất mặt!

Phó Đông Anh tóc dài rối tung, che khuất khuôn mặt lãnh ngạnh, cũng che đi biểu tình mơ hồ của hắn.

Ba gia đình gặt gao ấn hắn trên mặt đất, hai tên khác tay cầm gậy vừa thô vừa to, không chút lưu tình một cơn rồi lại một cơn đánh vào lưng hắn.

Thời điểm Sài Hi tới, trên lưng hắn đã là máu thịt lẫn lộn. Đuôi lông mày nàng giật giật, đi nhanh đến cười nói: "Phó đại nhân tại sao lại tức đến như này."

Nghe thấy âm thanh của nàng, Phó Đông Anh thân mình nháy mắt cứng ngắc, sau đó một gậy nện trên lưng, làm cho hắn không kịp chế được kêu rên ra tiếng.

Toàn thân đều đau, nhưng thế nào cũng không đau bằng trong lòng hiu quạnh lạnh như băng.

Phó Bác tiến lên hai bước, ôm quyền nói: "Hạ thần bái kiến công chúa điện hạ."

Sài Hi xua tay, ý bảo hắn không cần đa lễ.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng cần quy củ thì vẫn phải có. Chờ sau khi một vòng người quỳ xuống, gậy đánh Phó Đông Anh cũng coi như tạm dừng.

Thất Hoành vội vàng đi qua, muốn lấy y phục che đi lưng trần trụi của hắn. Nhưng đôi mắt với vết máu loang lổ, cũng không dám chạm vào hắn.

Phó Đông Anh nhắm chặt hai mắt tựa hồ không hề sờ giác.

Sài Hi nhìn qua, hơi hơi nhíu mày, âm thanh ẩn chứa một tia không vui: "Phó đại nhân chẳng lẽ không nên giải thích một chút với bản cung?"

Phó Bác ngưng trọng, nắm tay giấu trong áo gấu nắm chặt, một hồi lâu mới cười nói: "Là hạ thần không biết dạy con."

"Hạ thần cũng là mới biết được Phó Đông Anh luôn lưu luyến trong tư phượng, mỗi ngày đều say khướt ngay cả thân trí cũng không ở rảnh. Hắn đi xuống như vậy, thật có lỗi với ơn tri ngộ của công chúa điện hạ. Cho nên, hạ thần mới nhìn không được ra tay giáo huấn hắn một phen."

Sài Hi chậm rãi đi về phía Phó Đông Anh, khom lưng duỗi tay chọc lên miệng viết thương của hắn, không ngoài ý muốn khiến cho thân thể hắn run rẩy. Nàng cười nhẹ một tiếng, đứng lên nói: "Bản cung đúng là không biết, Phó đại nhân thì ra là đối tốt với bản cung như vậy."

Ý cười trên mặt Phó Bác cứng đờ.

Nhưng nàng không thèm quản hắn, mà tiếp tục nói: "Nhưng mà Phó đại nhân người đừng quên, Phó Đông Anh hiện tại là người của bản cung, đánh chửi đều là do bản cung, người ngoài."

"Không có quyền xen vào."

Một câu nói khí phách, làm cho bốn bề rơi vào yên tĩnh, thẳng đến khi một tiếng cười khê vang lên.

Phó Đông Anh thông thả từ trên đất ngồi dậy, hắn ngẩng đầu nhìn Sài Hi, thanh âm thản nhiên lại không có độ ấm: "Ta là nguwoif của người?"

Sài Hi quay đầu buông mắt, cười yếu ớt nói: "Đúng vậy."

Thanh âm nàng ôn ôn nhu nhu, cùng với vẻ lạnh lùng dứt khoát lúc này hoàn toàn không giống. Sài Hi duỗi tay xoa đầu hắn, bất đắc dĩ nói: "Người đó, nên gọi đầu thôi."

Sau đó nhẹ nhàng nhú mi, "Râu cũng nên cạo đi."

Phó Đông Anh dùng sức hất tay nàng ra, động tác này động đến vết thương khiến hắn đau đến khuôn mặt vặn vẹo. Nhưng hắn coi như không thèm để ý, "Đừng chạm vào ta."

Ánh mắt của hắn thực đen thực sáng, giống như hắc diệu thạch, lóng lánh trong suốt ánh sáng lạnh, tiêu sái, phong lưu, mê người....

Mặc dù không phải thực phù hợp với thẩm mỹ trước kia của nàng, nhưng chỉ bằng khuôn mặt vạn trung vô nhất này của hắn, Sài Hi vẫn như cũ quyết định đem người thu vào phủ.

Đúng vậy, tuy rằng nói dựa theo tập tục của nơi này, coi như nàng gả cho Phó Đông Anh. Nhưng ở trong lòng nàng, chờ tới bây giờ đều là Phó Đông Anh gả cho nàng.

Cho nên Phó Đông Anh là vật phẩm phụ thuộc vào nàng, nàng có thể đánh có thể mắng có thể vứt đi không để ý.

Nhưng người khác thì không được.

Nàng phi thường không thích người khác động vào đồ của nàng.

Đương nhiên, nàng cũng rất không thích người khác phản kháng nàng. Chẳng qua nếu người đó là Phó Đông Anh, miễn cưỡng vẫn có thể thương lượng.

Dù sao, nàng giống như bất tri bất giác, đem một mỹ thiếu niên trong sáng như nước đường thành một hán tử thô bạo.

Thật sự là có lỗi a có lỗi quá!

Sài Hi tiếc hận thở dài, mơ hồ không để ý thu hồi tay chấp sau lưng, cười nói: "Được rồi, đừng náo loạn nữa, theo ta trở về."

Phó Đông Anh ánh mắt càng lạnh, "Người từ trước đến nay đều cho rằng ta cố ý cùng người nào loạn."

"Cho rằng ta đang ghen, muốn đòi lấy tình yêu của người?" Nói tới đây, Phó Đông Anh cười nhạo hai tiếng. "Không phải, hẳn phải là sùng ái."

Sài Hi.... "Hắn ngứa đầu gọi tên nàng, "Chuyện ta hỏi hận nhất, chính là năm đó gặp được người."

Sau đó yêu người.

Chẳng qua hiện tại hắn nói không được chữ này nữa rồi, nói yêu với một nữ nhân trong lòng không yêu chỉ có quyền lực cùng địa vị, đó là một loại dơ bẩn.

Hắn lao đảo đứng lên, ánh mắt trở lên vô cùng kiên định.

Phó Bắc sắc mặt khế biến, hai bước thành ba đi đến đối diện hai người, đáng gờm nói của Phó Đông Anh: "Công chúa điện hạ, Đông Anh hẳn uống say rồi, người đừng cùng hắn so đo. Không bằng người trước đi nội đường nghỉ ngơi một chút, hạ thần đưa hắn đi để tỉnh rượu. Dội thanh tỉnh rồi lại tùy người đưa về phủ công chúa."

"Để cho hắn nói." Sài Hi ý cười bên khóe môi vẫn chưa dừng, ánh mắt nhìn Phó Đông Anh tràn ngập dung túng.

Nàng càng như vậy, sắc mặt Phó Đông Anh càng khó coi. Hắn không nhìn về sót ruột cùng ra hiệu của Phó Bắc, một chữ lại một chữ nói: "Ta muốn cùng người hòa ly."

"Hòa ly?" Sài Hi nhếch mày, giống như nghe được chuyện gì đáng buồn cười, "Người đũa nhỏ này, luôn ngây thơ như vậy."

"Người có tư cách gì cùng bản cung hòa ly?" Sài Hi duỗi tay nắm cầm Phó Đông Anh, cười nói: "Cho dù bản cung không cần người, thì cũng chỉ có thể là bản cung hưu người, hiểu chưa? Hơn nữa, cho dù bản cung không cần người nữa, cũng sẽ không thả người đi."

"Đồ bản cung dùng qua, cho dù bị hủy, cũng sẽ không để cho người khác."

Phó Đông Anh ánh mắt biến đổi, hắn hung hăng quay đầu giãy ra khỏi tay nàng, tức giận đến khóe môi đều run lên: "Người.... .."

Sài Hi phát tay đánh gãy hắn, ra lệnh: "Người đâu, đem phò mã trở lại cho bản cung."

Sau đó, nàng mỉm cười nhìn về phía Phó Bắc, "Phó đại nhân, bản cung có việc muốn cùng người nói chuyện."

Nhìn Phó Đông Anh rống giận không cam lòng phản kháng, Phó Bắc hơi thở dài, cúi đầu nói: "Công chúa, mời cùng hạ thần đến thư phòng."

Hắn đi theo phía sau Sài Hi, không nhịn được quay đầu, nhìn thấy đứa con hắn từng tự hào nhất bị người đặt dưới đất.

Giống như một con chó.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Đâu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Nhân Sinh Nếu Chỉ Như Lúc Ban Đầu Gặp Gỡ

Ngoài Phó Bác cùng Sài Hi ra, không ai biết bọn họ đã nói những gì. Đợi khi Sài Hi đi ra khỏi cửa lớn Phó gia, khóe mắt mang theo vẻ trào phúng nhẹ nhàng.

Nàng nhú mi nhìn về phía xe ngựa, lưu loát xoay người đi lên. Vén rèm lên nhìn thấy Phó Đông Anh bị trói lại ở nơi đó, nàng cười nhẹ hai tiếng, đôi lông mày trợn mắt nhìn lại.

Đầu tiên Sài Hi gỡ miếng vải trong miệng hắn ra, tiếp đó là cởi trói cho hắn, sau đó mới ngồi trên tháp, lặng lẽ nhìn hắn.

Phó Đông Anh thở ra một hơi dài.

Hắn toàn thân vẫn trần trụi, vết thương trên lưng mặc dù không còn chảy máu, nhưng bị trói trong thời gian dài như vậy, lúc này toàn thân như khúc gỗ, đầu óc cũng có chút hỗn loạn.

Thế nhưng dù vậy, ánh mắt của hắn vẫn như cũ sáng rực hữu thần, liền lạnh lùng giằng co cùng Sài Hi.

Xe ngựa chậm rãi rời đi, Phó Đông Anh xé một bên ngoại bào phủ lên, thân thể mới bắt đầu từ từ hồi phục cảm giác.

Thật lâu sau, Sài Hi đánh vỡ trăm mặc.

Nàng từ trên cao nhìn xuống Phó Đông Anh đang ngồi trên sàn, cười nói: "Có đau không?"

Phó Đông Anh mím chặt môi quay mặt đi không phản ứng.

Sài Hi không để ý, tiếp tục ôn nhu nói: "Thành thân ba năm, bản cung tự hỏi chưa từng bạc đãi ngươi, tại sao phải gây sức ép như vậy? Vì Hồng Tụ cô nương của Tiểu Bao Hiến?"

Phó Đông Anh cứng đờ người, trong mắt hiện lên bối rối cùng quần bách, nhưng hắn rất nhanh áp chế lại, quay đầu nhìn nàng: "Ngươi có ý gì?"

"Có ý gì?" Sài Hi sờ cằm, "Bản cung đối với thâm mỹ của ngươi rất thất vọng a!"

Nàng duỗi tay vuốt ve đỉnh đầu Phó Đông Anh lại bị hắn giãy ra, Sài Hi mím môi cười, gắt gao đè lại vai hắn, xác định hắn không thể nhúc nhích, lại duỗi tay vuốt vuốt tóc hắn, "Hồng Tụ cô nương đẹp thì có đẹp thật, nhưng ánh mắt lại trống rỗng vô hồn, bất quá chỉ là một là nữ nhân bình thường không thú vị."

"Bản cung thực tò mò, người xem trọng nàng ở điểm nào?" Sài Hi không hiểu nhú mi, "Có bản cung như trâu ngọc phía trước, chỗ nào của ngươi phát điên mới nhìn trúng loại nữ nhân này?"

Trong lòng Phó Đông Anh nửa hoang vắng nửa phẫn nộ, hai tay gắt gao nắm lại, trên mặt gân xanh nổi lên. Một lúc sau mới mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc hỏi nàng: "Bởi vì ở chỗ nàng, ta mới cảm thấy bản thân là một nam nhân."

"Nàng không xinh đẹp, cao quý, tài hoa như ngươi, nhưng ôn nhu, nghe lời, động lòng người hơn ngươi, quan trọng là nàng yêu ta còn ngươi thì không." Nói xong, ánh mắt Phó Đông Anh dần dần âm trầm.

"Sài Hi, khi biết ta có dính dáng cùng nàng ta, ngươi có tức giận không? Ngươi có ghen không?" Hắn gắt gao khóa trụ thần sắc trên mặt Sài Hi, cho dù chỉ là một chút dao động cũng không bỏ lỡ.

Thế nhưng cuối cùng hắn không nhìn thấy điều hắn muốn thấy.

Phó Đông Anh cười nhẹ một tiếng, gạt tay Sài Hi trên vai mình ra, một môi dựa vào vách xe, lấy tay che mắt.

Sài Hi thu tay khoanh trước ngực, hừ mạnh một tiếng: "Bản cung tất nhiên tức giận."

"Ai cho nàng ta lá gan dám muốn nam nhân của bản cung? Thật không muốn sống nữa rồi."

Phó Đông Anh bỗng chốc mở to mắt, "Ngươi có ý gì?"

"Chính là cái ý tứ ngươi nghĩ." Sài Hi trừng mắt cười lạnh, "Ta nói rồi, đồ của ta dù bị hủy cũng sẽ không lưu lại cho người khác. Ngươi muốn hòa ly với

ta để cùng nữ nhân kia song túc song phi? Tuy bây giờ người đã biến dạng, nhưng người cũng không thể suy nghĩ tốt đẹp như vậy a!”

“Người sao lại dám như vậy, người.....”

Hắn cố gồng đứng dậy muốn xuống xe, bị Sài Hi giữ chặt, hung hăng ngã xuống nền xe. Hắn đau đớn hừ một tiếng, mồ hôi lấm tấm ứa ra.

Phó Đông Anh gắt gao nhìn chăm chăm Sài Hi, nghiêng răng nói: “Người sao có thể.....”

Sài Hi đánh gãy lời nói của hắn, không hề gì nhún vai nói: “Bản cung vì sao không thể, bất quá chỉ là một tiện mệnh.”

“Hon nữa.....” Nàng cười yếu ớt nói: “Người cho rằng kỹ nữ kia là bản cung xử lý?”

Trong nháy mắt Phó Đông Anh giống như nhớ tới điều gì đó, cả người trở nên cứng ngắt.

Đúng vậy!

Cần gì nàng ta phải chính mình động thủ!

Không phải phụ thân đang ở đó chờ cống hiến sao? Nếu như không phải, cũng sẽ không phải thời điểm hắn đề xuất muốn hòa ly, không quan tâm phiền não trực tiếp đánh hắn.

Có lẽ ở thời điểm hắn không biết, liền có người đem Hồng Tụ lặng lẽ xử lý rồi.

Đáng hận hắn cái gì cũng không biết, khờ dại nghĩ đến mình bị bê bối như này khiến cho Sài Hi chán ghét hắn, sau đó có thể thuận lợi tâm không vương bận rời đi.

Thế nhưng hiện tại.....

Phó Đông Anh chán nản cúi đầu.

Bởi vì hắn lo cho lợi ích của mình, hại một cô nương không nên tham dự vào, là hắn thực có lỗi với Hồng Tụ.

Tất cả đều là lỗi của hắn.

Trong khoảng thời gian ngắn, Phó Đông Anh lòng tràn ngập mê man. Từ sau khi hắn đập vỡ bình cam chịu buông bỏ, loại mê man này đã rất lâu rồi chưa từng xuất hiện.

Sài Hi nhàn hạ nhìn hắn ở đó giả vờ, mâu quang trong mắt hơi đổi, bỗng nhiên liền nhớ đến lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Thời điểm kia Phó Đông Anh mới mười bốn. Khi hắn mới lần đầu nhìn thấy nàng, thần thái trong mắt sáng ngời như ngọc, trong mắt rõ ràng tràn đầy kinh diễm, si ngốc nhìn nàng đến nỗi đụng đầu vào cái cây trước mắt.

Có thể nói vừa vụng về lại vừa ngốc nghếch, nhưng cổ tình nàng lại ở giữa một đám thiếu niên lang trung chỉ nhìn đến mỹ nhan của hắn. Lúc ấy nàng nghĩ, nếu đem tiểu thiếu niên này để bên người lúc nào cũng trêu đùa thương thức, ngày qua đi chắc chắn thêm vài phần lạc thú.

Nghĩ đến đây, Sài Hi cười hai tiếng, nàng nhìn Phó Đông Anh bộ dáng hắn từ thô bạo này, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Bản cung thật hoài niệm bộ dáng của người lúc mới gặp.”

Phó Đông Anh mặc dù không đáp lại, thế nhưng trong đầu cũng không tự giác nhớ tới lúc trước.

Hắn cùng mấy đệ tử thế gia đến rừng hạnh Nam Giao du ngoạn, mọi người đang thời thanh xuân nóng nảy, ngoài miệng nói là thưởng cảnh, ánh mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm các cô nương đi qua.

Tiểu thu khuê các có, thiếu nữ được chiều chuộng cũng có, mỗi khi có người nói cô nương nào xinh đẹp như hoa, hắn đều cảm thấy bất quá chỉ như thế mà thôi.

Thời điểm đang buồn chán thất vọng, hắn quay đầu liền nhìn thấy nàng.

Nàng mặc một thân váy dài diễm lệ, xinh đẹp đứng trong rừng, rõ ràng chỉ là một nha đầu mười tuổi, lại cho hắn một cảm giác ung dung lộng lẫy.

Đẹp nhất vẫn là mẫu đơn, mà nàng chính là đoá đẹp nhất, vương trung vương!

Phó Đông Anh hô hấp cũng không tự giác ngừng lại, cảm thấy ngực giống như có mười con thỏ, bình bình bang bang lần lượt muốn nhảy ra.

Hắn vội vàng che ngực, nói với chính mình chớ để tâm, làm một tay cừ khôi, hắn nhất định có thể dùng sức quyến rũ bản thân mê hoặc nàng.

Giây sau đó, hắn liền đụng đầu vào cây.

Trong nhạo báng của bạn bè, hấn che cái gáy xanh đen cảm thấy thẹn đến thiếu chút nữa muốn trèo luôn lên cây.

Hắn xấu hổ nhìn trộm nàng, không nghĩ tới hàng cũng đang cười với hắn.

Nụ cười còn đẹp hơn trăm hoa nở rộ kia liền khắc sâu vào trong đáy mắt hắn.

Lần gặp mặt ở rừng hạnh,hắn rốt cục là kinh hãi rồi, không dám tiến gần. Thế nhưng Phó Đông Anh lại cảm thấy cùng nàng có duyên phận, bằng không sẽ không trong khoảng thời gian ngắn như vậy liền gặp nhau ba lần trong rừng hạn to như vậy.

Mỗi một lần, nàng đều sẽ cười một cái với hắn như hoa nở. Lúc ấy hắn nghĩ, đây chính là tam tiểu nhân duyên trong truyền thuyết a!

Xe chậm rãi dừng lại, Phó Đông Anh chưa từ trong ký ức tỉnh lại, đã bị người bế bổng lên.

Phó Đông Anh:"....."

Cho nên có người biết nỗi đau của hắn không?

Bạn đang đọc truyện *Trăm Đâu Để Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Ai Mới Chân Chính Là Công

Chuyện thống khổ nhất trên đời là gì?

Không phải sống chết, cũng không phải ta đứng trước mặt người người lại không biết ta yêu người!

Mà là ta cưới một thê tử, vốn tưởng rằng có thể đem nàng ở lòng bàn tay súng nàng đến tận trời, lại không ngờ rằng cuối cùng ta lại bị nàng coi thành cầu mà súng.

Mà càng làm cho người ta thống khổ chính là bên người thê tử của ta còn có thật nhiều cầu đến tranh súng với ta. Là một trung khuyển Trung Hoa, hắn thề sống chết phải bảo vệ phân phận địa vị của mình.

Di, hình như có chút không đúng?

Phó Đông Anh hoảng hốt hoàn hồn, mặt xanh mét cắn răng gằn nhẹ : "Sài Hi người bỏ ta xuống."

Chuyện hắn không chịu nổi nhất là chuyện này, hắn đường đường là đại lão gia thân cao bảy thước sao có thể bị một nữ nhân bé ngang kiêu công chúa? Thậm chí còn, thời điểm hai người ân ái, cũng đều là Sài Hi ở trên, hắn ở dưới, một lần hai lần hắn còn có thể coi đó là tình thú, nhưng nhiều lần như vậy, tôn nghiêm nam nhân của hắn ở đâu, ở chỗ nào?

Phó Đông Anh gãy dựa không ngừng, ý đồ thoát khỏi vòng tay của nàng.

Sài Hi trọc tức hắn, vẻ mặt đầy ý cười nói : "Thẹn thùng cái gì? Bản cung lại không chê người."

"Ta không phải là thẹn thùng." Phó Đông Anh nghiêng răng ken két.

"Thế được rồi, không cần cố tình gây sự." Sài Hi bất vi sở động, ôm hắn cước bộ nhẹ nhàng như bay." Bản cung biết hai năm này vắng vẻ người, bản cung đến nhận lỗi với người được không? Tóm lại, về sau chỉ cần có thời gian, ta đều ở cùng người."

"Đương nhiên, người cũng phải nghĩ lại chính mình một chút, bộ dáng này của người cũng có chút quá rồi khiến người ta chán ngán a, thì ra có nhiều người anh tú động lòng người như vậy. Chúng ta hôm nay liền cạo râu đi được không?"

Hai năm này, về việc Phó Đông Anh thường thường kích động phản kháng, đối với Sài Hi cố tình gây sự. Nàng cảm thấy không thể quá dung túng hắn, vạn nhất lên đến tận trời rồi thì sao? Cho nên a, lúc nên súng thì súng, lúc nên vắng vẻ thì cũng phải vắng vẻ. Chẳng qua xem tình hình hiện tại, sợ là đã vắng vẻ quá lâu, nếu không đưa nhỏ này cũng sẽ không nào loạn đòi hòa ly.

Nếu như vậy, trong khoảng thời gian này liền ở bên cạnh hắn nhiều một chút đi.

Nghe xem, nghe xem, đây là lời mà nữ nhân nên nói? Phó Đông Anh tự nhiên liền không còn khí lực mà từ chối.

Suy nghĩ của hai người hoàn toàn không đi cùng một đường, căn bản không có biện pháp đã thông.

Đây là thực tại bí ẩn nhất.

"Ta rốt cuộc cố tình gây sự chỗ nào, rõ ràng là người chẳng những cố tình gây sự, người còn vô tình vô nghĩa vô si." Phó Đông Anh hỗn hển rống ra tiếng.

Này chấn động một vùng, làm cho bọn hạ nhân chung quanh cúi lưng cúi đầu im thin thít.

Sài Hi tính tình rất tốt, nam tử mà, mỗi tháng đều có vài ngày không thoải mái, bản cung không cùng hắn so đo." Được được, ta vô tình vô nghĩa vô si được chưa."

Phó Đông Anh cương nghị.

Lại là như vậy.

Trước kia hắn không phải là không nghĩ biện pháp đem nàng quay trở về bộ dáng nữ tử bình thường, nhưng mỗi lần chỉ cần hắn nháo, nàng liền bày ra biểu tình "Ta liền yên lặng nhìn người nháo".

Mỗi lần đều khiến cho hắn sinh ra ảo giác, nghĩ rằng chính hắn đang cố tình gây sự.

Sau này hắn liền không náo loạn nữa, bắt đầu sa vào vu hoan uống rượu mua vui, bắt đầu buông thả chính mình. Bởi vì hắn bỗng nhiên sinh ra một nỗi sợ hãi thực tại, tất cả mọi thứ ở thực tại, bất quá chỉ bởi vì Sài Hi không yêu hắn.

Nàng giả cho hắn, không, là nàng chiều hắn làm phò mã, ý đồ chẳng qua là người nhà Phó gia. Đáng giận hắn còn tưởng rằng mình đã tìm được chân ái, mặc dù là bỏ qua tiền đồ, chẳng sợ cùng phụ thân náo loạn, cũng muốn ở cùng một chỗ với nàng.

Hiện tại nhớ tới, khi đó trong mắt hắn khẳng định là toàn phân, mới có thể không thấy rõ ràng mọi chuyện.

Sài Hi nhìn hắn không nói chuyện, cố gắng ở trên mặt đầy râu của hắn hôn một cái, trấn an nói : "Được rồi được rồi, chúng ta tìm đại phu chữa thương trước đã."

Nhìn đi, lại càng làm cho người ta thống khổ rồi.

Chẳng sợ không gian ngăn cách, nhưng chỉ cần nàng chạm nhẹ vào hắn một cái, ngực hắn vẫn như cũ thăng thần đập loạn.

Phó Đông Anh nhắm mắt không nói gì, hắn không muốn thừa nhận nhất đó là trong lòng vẫn còn yêu say đắm, hắn vẫn như cũ đối với Sài Hi tràn ngập chờ mong.

Phó Đông Anh có thể nhu thuận như thế, Sài Hi vô cùng vừa lòng. Vì thế, nàng xắn tay áo tự mình rửa mặt gội đầu cho hắn, sau đó cẩn thận dựa theo lời đại phu phân phó, bôi thuốc cho hắn.

Toàn bộ quá trình ôn nhu che chở, sợ hắn một chút không thoải mái.

Thế nhưng Phó Đông Anh lại hồi phục bộ dáng lãnh nghị, điều này làm cho Sài Hi rất phiền muộn.

Nàng thực sự không thích nam tử như vậy a.

Bất quá bỏ đi, ai bảo hắn là Phó Đông Anh chứ! Ai bảo hắn có bộ dáng xinh đẹp chứ! Cho nên chút nguyên tắc gì đó, phá vỡ liền phá vỡ đi.

Sài Hi sờ sờ mặt đã cạo râu của hắn, hơi hơi gật đầu. Tốt lắm, mặc dù làn da có chút thô ráp, nhưng ngũ quan vẫn như vaanxting xảo như vậy.

Dường một chút thì được rồi.

Vì thế cuối cùng nàng nhẹ nhàng bôi loạn phấn trắng lên mặt hắn, còn ân cần dặn dò : "Về sau người phải học Hoan Hoan Hỉ Hỉ Hỉ Đoàn Đoàn, chăm sóc mặt mình một chút."

Học bọn họ?

Phó Đông Anh cười lạnh, hắn không giết chết bọn chúng đã tốt lắm rồi! Ba kẻ chỉ biết vấy đuôi xu nịnh, có tư cách gì sống trên đời.

Hừ!

Ánh mắt hắn bốc lên lửa giận bùng bùng.

Nhất là sau khi nhìn thấy người đang đi tới, hỏa diễm lại bùng bùng nổi lên. So với ba kẻ kia còn đáng chết hơn, chính là tên chó săn trước mắt này.

Chó không sửa mũi biết cắn người.

Mạc Ly mặt không chút thay đổi tiến lên, có nề nếp quý một gói xương : "Công chúa, thuộc hạ có chuyện quan trọng muốn bẩm báo."

Sài Hi quay đầu nhìn hấn một cái, sau đó cười nói với Phó Đông Anh : " Ngươi trước đi nghỉ ngơi đi, buổi tối ta sẽ đến được không?"

"Không được." Tuy rằng rất không muốn đáp ứng lại ôn nhu sùng nịch này, nhưng có đôi khi hấn thực sự nhịn không được mà chấp nhận.

Sài Hi cũng không để bụng, sờ đầu hấn một lần nữa, cảm nhận mái tóc mềm mại của hấn xuyên qua ta, cuối cùng lại hôn nhẹ một cái lên khóe môi hấn, sau đó liền đi theo Mạc Ly.

Phó Đông Anh oán hận nện giường, đau đến nỗi hít một ngụm khí lạnh.

Cũng may là đau, mới làm cho trái tim đang đập loạn của hấn trở lại bình thường. Sai đó nhận thức càng thêm rõ ràng, hấn quả thật sùng vật của nàng dùng để tiêu khiển giết thời gian.

Bởi vậy, mỗi lần Mạc Ly đều có thể khiến nàng rời đi. Thời gian lúc trước hai người còn người ta ta người, bây giờ cũng vẫn như vậy.

Chỉ sợ, nàng đã sớm đem Mạc Ly thu vào trong phòng, bọn họ so với chính mình mà nói, chẳng những có thể an ủi thân thể của nàng, còn có thể giúp nàng chuyển công việc.

Mà hấn thì, cái gì cũng tồi tệ.

Hấn hận chứ!

Nhưng so với việc hận, hấn càng ghen tị nhiều hơn, lửa giận trong lòng đã lớn đến nhường nào, thế nhưng trừ bỏ làm cho trong lòng chính mình càng ngày càng vụn vụn ra, hấn không biết làm thế nào hết.

Điều duy nhất để chuộc tội, chính là rời đi.

Từ đó trời cao biển rộng, cười nhìn thế gian mây đến mây đi hoa nở hoa tàn.

Tưởng tượng ra hình ảnh kia, Phó Đông Anh cảm thấy mình thật cô đơn.

Có cảm giác của đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ.

Bên này, Sài Hi theo Mạc Ly tới thư phòng.

Nàng ngồi trên ghế, lắng lắng nghe hấn báo cáo, một hồi lâu mới nhướn mày hỏi : "Đi Mục phủ?"

"Cũng chỉ là đi gặp một tiểu nha hoàn?"

Mạc Ly gật đầu, "Một nha đầu bộ dáng thực bình thường, thuộc hạ đã tìm hiểu, chính là nha hoàn bên người Trầm Hàm Chương."

"Làm cái gì, người nói tiếp đi."

Làm cái gì? Mạc Ly mặt có chút vụn vụn.

Còn có chuyện gì không làm chứ?

Hình ảnh kia, quá hại mắt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trăm Đầu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Ta Tích Cái Thân Nhân A

Trầm Hàm Chương xoắn hết cả lên. Suy nghĩ vô số biện pháp mới rời khỏi đám người Mạc Ly.

Đương nhiên, này chỉ là nàng cho rằng đã rời khỏi mà thôi.

Nào ngờ vì thân thể của nàng quá mức to lớn, mặc dù nàng đã co rúm người lại trốn sau góc tường, cũng vẫn như cũ bị Mạc Ly dễ dàng tóm được.

Chẳng qua Mạc Ly trước đó đã nhận mệnh lệnh của Sài Hi, không bắt nàng lại mà chỉ lặng lẽ đi theo phía sau.

Trên đường đi theo nàng một chút lại dừng, đi một đoạn lại dừng, lại đi một đoạn lại dừng, thẳng đến khi nàng thờ hỏn hển thuê xe ngựa, Mạc Ly xoa

xoa mồ hôi lạnh bên thái dương.

Vận tốc như vậy, hấn cũng sốt ruột thay nàng.

Trầm Hàm Chương nguyên rửa một nghìn lần!

Nàng hận cái thân thể béo chết tiệt này.

Nàng hoài niệm biết bao thân thể thiếu nữ nhẹ như yến kia a! lưng ong ngực nở chân dài mắt hạnh mũi cao môi nhỏ, giả dụ trong thời gian dài, nàng nhất định đẹp đến yêu luôn cả bản thân mình rồi.

Thế nhưng lại bị tên béo kia chiếm mất, thật là nhục nhã!

Aiz, không thể nghĩ nữa, nghĩ đến liền tâm đau như cắt.

Rất nhanh, xe ngựa dừng ở cửa sau của Mục phủ.

Trầm Hàm Chương hự hự xuống xe, lựa lựa chọn chọn thập phần keo kiệt đưa tiền cho phu xe.

Nàng cũng không muốn ăn quýt đâu, thế nhưng trừ bỏ hai viên trân châu ra, tên béo chết tiệt kia căn bản không có tiền. Ngay cả chút bạc vụn kia cũng là đoạt được từ chỗ Tiểu Trác Tử.

Diêm vương dễ lừa, tiểu quý khó chơi, Trầm Hàm Chương sắp đem hầu bao móc đến rỗng ròi, Trần lão nhân trong cửa mới run lấy bấy thay nàng truyền lời cho Phi Thúy.

Trầm Hàm Chương thịt đau tim đau toàn thân đều đau, nàng dứt khoát đặt mông ngồi trước cửa, chống cằm nghĩ đến Tiểu Phi Thúy Tiểu Minh Châu thân thương của nhà nàng.

Cũng không biết, thân thịt này của mình có dọa các nàng hay không.

Thời điểm nhìn thấy nàng, có muốn cho một cái ôm yêu thương không? Nhưng này không phải là để cho tên béo kia chiếm tiện nghi của Tiểu Phi Thúy nhà nàng sao?

Không được không được, này tuyệt đối không được.

Nhưng đã lâu lắm rồi không gặp, trong lòng nàng thực sự kích động a. Nàng hoàn toàn không khôn chế được mong muốn muốn ôm thân mật trong cơ thể a!

Đang lúc rối rắm, cửa phía sau bị mở ra, nàng không kịp phòng bị ngã đập mặt về phía sau.

Quay cuồng vài vòng, mới ngã chống vó ở đó. Nàng vận vẹo ngẩng khuôn mặt đầy bụi lên, liền đối diện với đôi mắt nghi hoặc của Phi Thúy.

Nàng nước mắt lập tức liền chảy ào ào.

Bảo bối à, ta rốt cục cũng gặp được ngươi rồi.

Phi Thúy trong lòng vừa động, sau thăm bên trong sinh ra cảm giác tâm linh tương thông.

Đây chẳng lẽ là tiểu thư nhà ta?

Trầm Hàm Chương một bên khóc một bên dùng sức gạt đầu, là ta là ta là ta chính là ta!

Phi Thúy kiềm chế kích động, cười biểu chút quà cho Trần lão nhân, sau đó nâng Trầm Hàm Chương dậy, nhẹ nhàng phủi bụi trên người nàng.

Lúc này mới dìu nàng đi vào trong phòng nhỏ ở bên cạnh.

Đây là chỗ ở của Trần lão nhân kia, hấn thủ ở bên ngoài, người bình thường sẽ không tiến vào.

Vào cửa, Trầm Hàm Chương liền không chế khoogn được ôm lấy Phi Thúy, oa oa khóc lên.

Tiểu thư ra đau lòng lắm a!

Mặc Ly khoanh tay ngồi nhìn từ lúc nãy, thấy một màn như vậy thiếu chút nữa ngã từ trên cây xuống.

Bệ hạ đang ôm nữ nhân khóc này cùng với chủ tử anh minh thần võ của nhà hấn thật sự là cùng một mẹ đẻ ra sao?

Này thật sự không có bẽ sai?

Trầm Hàm Chương chôn ở trong lòng Phi Thúy khóc thật khoái trá, thẳng đến khi nàng đem vạt áo ướt sạch, lúc này mới lau mũi ngẩng đầu lên.

Phi Thúy ôn nhu cầm khăn tay lau nước mắt nước mũi cho nàng, lần nữa xác nhận nói : "Là tiểu thư sao?"

"Phi Thúy, là ta." Trầm Hàm Chương sờ sờ mũi rất không có mặt mũi thừa nhận.

Dừng một chút, nàng bỗng nhiên dùng tay áo che mặt : "Ta mặc kệ ta mặc kệ, không cho phép người cười bộ dáng hiện tại của ta."

Phi Thúy bật cười, đem cánh tay của nàng bỏ xuống, đỡ dành : "Được, không cười người."

"Chỉ cần người có thể trở về, mặc kệ biến thành cái dạng gì, nô tỳ trong lòng chỉ có cao hứng." Tuy rằng nàng đang cười, nhưng cẩn thận nghe, vẫn như cũ có thể nghe ra âm thanh nàng run rẩy.

Trầm Hàm Chương hơi hơi nghiêng tai, trong đầu Phi Thúy đang nói năng lộn xộn cảm tạ thần Phật nữa đấy.

Hừ, nha đầu kia lúc nào lại trở nên mê tín như vậy.

Tuy rằng oán giận như vậy, nhưng khoe miệng Trầm Hàm Chương lại không nhịn được nhếch lên. "Tiếc là ta còn muốn cười nhạo chính mình đó."

"Hiện tại ta thật là béo." Nàng tiếp tục hận cái thân đầy thịt này.

Phi Thúy an ủi nói : "Không sao, chờ sau này người khôi phục lại rồi, người muốn gầy như nào đẹp như nào, nô tỳ đều giúp người."

Năng lực thần bí kỳ quái, Phi Thúy vẫn luôn tin tưởng, mà sau khi trải qua chuyện này, nàng càng thêm tin tưởng. Nàng tin tưởng tiểu thư của mình, nhất định sẽ gặp dữ hóa lành, trở về một lần nữa.

Nói đến chuyện này, Trầm Hàm Chương trong lòng có chút đau đớn.

Ngày ta đòi trở lại cũng là ngày ta phải chết a! Nhưng nhìn thấy lệ quang trong suốt tràn ngập chờ mong trong mắt Phi Thúy, nàng nói không nên lời.

Vẫn là đừng để Phi Thúy Minh Châu yêu quý của nàng phải lo lắng thì hơn!

Trầm Hàm Chương lú ra lú rú....Nga không.....Hiện tại nàng là quạc quạc quang quác, không thể không nói, thanh âm của nam nhân thời kỳ vỡ giọng thật quá khó nghe rồi.

Nàng đem chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này nói cho Phi Thúy.

Chỉ bất quá là nói chuyện tốt không nói chuyện xấu.

Phi Thúy gật đầu, một mực nói : "Uh, tiểu thư nhà ta thật giỏi, thật cố gắng, thật kiên cường."

Hai người cùng nhau lớn lên, không ai hiểu Trầm Hàm Chương hơn Phi Thúy. Tuy rằng nàng có bộ dáng hùng hổ, nhưng trong lòng lại rất yếu ớt. Điều duy nhất khiến nàng phải kiên cường, cũng chỉ là tiểu công tử.

Cùng Phi Thúy nói xong, Trầm Hàm Chương cả người đều thấy thoải mái. Nàng thần thanh khí爽 hít vào một hơi, lặng lẽ đem hai viên trân châu kia đưa cho Phi Thúy, ở bên tai nàng nói nhỏ một trận.

Phi Thúy ngoài miệng nói : "Ta hiểu rồi, tiểu thư yên tâm."

Trầm Hàm Chương xem xét sắc trời bên ngoài, vẻ mặt không rõ : "Vậy ta đi đây a."

Phi Thúy đôi mắt cứng đờ, không tự giác nắm chặt tay Trầm Hàm Chương : "Phải đi rồi?"

"Nếu ta không trở về, phỏng chừng sẽ phải giới nghiêm cả kinh thành." Nàng cũng không muốn đi, nàng cũng rất muốn ở lại a!

Hai người cầm tay nhau mất đầm lệ, lưu luyến không rời. Cuối cùng vẫn là Phi Thúy hưng hăng cắn môi, dậm chân xoay người quay về.

Trầm Hàm Chương thâm tình giữ lại một hồi lâu, mới cô đơn thu tay lại, cô độc đứng một mình trên đường.

Đợi cho nàng càng lúc càng xa, Phi Thúy mới lặng lẽ quay đầu, nước mắt liền lăn tăn rơi xuống.

Nàng nắm chặt hai viên trân châu, thấp giọng gọi một tiếng tiểu thư. Thẳng đến khi hoàn toàn không nhìn thấy nữa, lúc này mới quay về Mực phủ.

Lão nhân canh cửa không có hảo ý hỏi nàng, "Tiểu tình lang của Phi Thúy cô nương à."

Phi Thúy khiêm tốn vuốt vuốt cằm cười cười, cũng không phủ nhận.

Mạc Ly trên cây lúc này mới rời đi, vội vàng chạy về phủ công chúa.

Sài Hi sờ sờ cằm, "Tình lang? A Thiệu cùng nha hoàn của Trầm Hàm Chương ôm nhau cùng một chỗ, còn khóc nức nở thành tiếng?"

Này....

Này ngược lại thật lạ!

Nàng tỉnh tể hồi tưởng lại lúc gặp Sài Thiệu, trong đầu bỗng nhiên sinh ra ý nghĩ hoang đường.

Sẽ không phải bị người thay mặt đổi đào đi.

Nếu đúng là như vậy, này ngược lại rất thú vị rồi. Dù sao tìm một người giống như A Thiệu cũng là rất khó!

"Có nghe được hai người cụ thể nói chuyện gì không?" Nàng hỏi

Mạc Ly lắc đầu.

Sài Hi mi tâm chau lại, âm thầm phỏng đoán nếu thực bị người đổi mặt, vậy sẽ là ai thần không biết quỷ không hay làm.

Là mẫu hậu sao?

Không phải a, dù sao A Thiệu từ trước đến nay luôn nghe lời, mẫu hậu tạm thời sẽ không muốn động đến hắn. Bất quá nếu suy nghĩ đến hành động học tử bất khóa, Sài Hi lại có điểm không xác định.

Nàng lập tức thêm vô vàn các loại phỏng đoán, rất nhanh lại bị chính mình đánh vỡ.

Cuối cùng khoát tay nói:"Trước để ý đến tiểu nha hoàn kia rồi nói sau!"

Chuyện tình còn lại từ từ sẽ đến, nàng cũng không sốt ruột. Càng hỗn loạn càng thú vị, mà nàng lại càng hưng phấn.

Sài Hi nghiêng ngẫm mà cười.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Đâu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cái Kia Cái Kia Đến Rồi A!

Đang thành thói tiêu sái trên đường Cù Khê, Trầm Hàm Chương hai tay ôm theo hai con vịt quay, không biết rằng chuyện mình đi tìm người thân đã bị người ta đội cho cái mũ cung tâm kế.Read more...

Chính là người trong phủ công chúa này, động tác sao mà chậm vậy. Nàng muốn về cung sớm rồi, cho tên béo chết tiệt kia thêm nhò dãi vịt nướng này đi!

Đang sốt ruột, đội nhân mã do Mạc Ly dẫn đầu từ chỗ ngoặt đi đến, nhất tề quý rạp xuống trước mặt nàng.

Nàng thanh thanh giọng, quở trách có tính tượng trưng vài câu, sau đó liền oanh oanh liệt liệt quay về phủ công chúa, gằn gỏi tình nhân trong mộng một chút.

Điều này làm cho Trầm Hàm Chương vui sướng tới nỗi suýt chút nữa ngã lộn cổ, tình địch số một số hai cái gì đều quẳng lên chín tầng mây rồi.

Đương nhiên là, sau khi để Mạc Ly tên mặt cương thi này đi rửa bát, tươi cười trên mặt nàng càng thêm rạng rỡ.

Thời điểm trở về một đường hát ca, cả người thịt béo cùng nhảy lên nhảy xuống theo điệu nhảy của nàng.

Nhưng mà không nghĩ tới chưa tới Đại Thánh cung, liền gặp phải Hạ Thục phi đỏ mặt tía tai, nàng vội vàng vàng quát : " Ai cho người xuất cung phóng túng? Sao bây giờ mới quay về hả? Người có biết lão nương tìm người lâu lắm rồi không a? Cái thân thể kia của người bị làm sao a? Tiểu Tráng Tráng nhà ta sắp không xong rồi, ô ô ô ô.... .."

Ban đầu nàng rống một câu, trong lòng Trầm Hàm Chương còn yên lặng chống lại một câu. Nhưng chờ sau khi nói Sài Thiệu sắp không xong, Trầm Hàm Chương có chút lơ mơ,"Đùa cái gì a?"

Âm thanh quá lớn, tới mức khiến run lên bần bật ba lần.

Bên ngoài tiểu thái giám tùy thị sợ hãi xin chỉ thị nói : " Bệ hạ, nô tỳ ở đây mà, người có việc gì sao?" Chính là người ta không phải là Ngạc Ý Nhi a,?

Người ta nhũ danh là Hoa Hoa mà!

Nàng không có chuyện gì!

Không đúng, nàng có chuyện, chuyện lớn rồi.

Sài Thiệu sắp không xong rồi? Sắp chết? Hay là đã chết rồi? Nếu như hấn chết rồi, thân thể của nàng sẽ thế nào đây, làm sao nàng quay về được?

Trầm Hàm Chương trong đầu loạn thành một đoàn.

Hạ Thục phi còn loạn hơn nàng, lăn qua lộn lại cả một ngày, một câu trọng điểm cũng không có.

Trầm Hàm Chương bị nàng làm phiền tức giận gầm lên một tiếng, ra hiệu người nâng kiệu đi nhanh hơn.

Hùng hùng hổ hổ như thế mà đến Đại Thánh cung, Trầm Hàm Chương quên luôn vệt quay, trực tiếp lao vào tắm điện, đập vào mặt là Sài Thiệu vệt mặt sắp chết nằm ở đó.

Tuy rằng sắc mặt có chút nhợt nhạt, nhưng cũng không giống như bệnh nặng sắp buông xuôi trần thế. Trái tim đang hoảng loạn của Trầm Hàm Chương lúc này mới thoáng thả lỏng.

Nàng không quản việc hai người vừa mới cãi nhau xong, không quản bốn con quý đang đứng nhìn, đi đến trên giường sờ sờ phía sau đầu hấn, hỏi : " Người sao rồi? Bị người khác bắt nạt?"

Sài Thiệu "ba" một tiếng gỡ tay nàng ra, kéo xuống phía dưới mông mình.

Ôi trời đất ơi, ta điên mất thôi!

Trầm Hàm Chương trợn trừng mắt, phát tay áo liền quăng Sài Thiệu ra. Thế nhưng vừa liếc mắt đối diện với bộ dáng như hổ rình mồi của Hạ Thục phi cùng Mã cô cô!

Nàng cảm thấy mình bị đe dọa!

Nhưng.....

Trầm Hàm Chương nghiêng rặng nhẹ nhàng nói : " Người có chỗ nào không thoải mái mau nói với ta, người nói ta mới biết được chứ, người không nói làm sao ta biết đây? Người nói thì chúng ta tìm ngy y, người không nói thì chỉ có thể chịu đựng. Người....."

Nói đến khô cả nước miếng, Sài Thiệu vẫn như cũ không phản ứng.

Trầm Hàm Chương thực sự nổi giận, nàng trực tiếp xốc chần hấn lên!

Sài Thiệu biến sắc, hốt hoảng nhảy lên, đoạt lại chần trong tay nàng.

Tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng Trầm Hàm Chương vẫn thấy được vài vệt máu , rải rác trên mông, đùi và eo của Sài Thiệu ---- à không không, là của nàng.

Cho nên, Trầm Hàm Chương bấm đốt tay tính tính, hình như nàng đến cái đó rồi.

Cho nên Sài Thiệu đến cái kia cái kia rồi?

Trầm Hàm Chương cảm thấy không được khỏe cho lắm!

Nàng khô cằn đứng đó, bình tĩnh nhìn Sài Thiệu trùm kín người như con nhộng. Trong lòng không khỏi cảm khái, trời xanh ơi đại đế ơi, cũng đưa cho ta giường với chần đi, ta cũng không muốn đối diện với loại nhân sinh chết tiệt này.

Hạ Thục phi bên cạnh khóc lóc hỏi : " Triều Tráng Tráng rốt cuộc đã động rồi, có còn cứu được nữa không?"

Cả thế giới im lặng.

Phản ứng đầu tiên là Mã cô cô, nàng xấu hổ giật giật khóe miệng. " Làm ma lâu quá, lại quên mất chuyện này."

Theo sau là Hạ Thục phi, mặt phù dung đều vụn vụn, nhìn một hồi rồi không nhìn được nữa, toàn bộ quý cơ thành một đoàn ngã dưới đất cười lăn lộn : " Tiểu Tráng Tráng hấn..... ha ha ha ha ha.....có kính nguyệt rồi!"

Trầm Hàm Chương trợn mắt nhìn, "Còn có tí đồng tình nào nữa không đây?" Tên béo chết bầm này đang dùng thân thể của nàng a!

Hạ Thục phi cười tới giạng thẳng chân, quỳ trên mặt đất vừa đấm vừa cười, "Đồng tình kia là cái gì đó? Ta kỳ thật..... Đã muốn cười từ lâu lắm rồi, lúc biết Tiểu Tráng Tráng biến thành nữ nhân ta đã muốn cười, lão nương nhìn đến bây giờ thật là vất vả quá đi mà."

Mã cô cô cũng bị nàng lây nhiễm, nhìn không được nhếch nhếch miệng. Loại chuyện này đối với đương sự mà nói quả thật là bi thảm, nhưng trong ánh mắt đứng ngoài nhìn này của bọn họ, lại đủ để gây một trận cười.

Cuối cùng là Sài Thiệu không nhìn được nữa, bỗng chốc xóc chân lên, khuôn mặt trắng bệch lạnh giọng nói : "Câm miệng hết cho trẫm, đi ra ngoài."

Giọng nói lạnh như băng này, thành công khiến hiện trường yên lặng.

Hạ Thục phi còn muốn nói gì đó, bị Mã cô cô mạnh mẽ giữ chặt. Bốn con quỷ dắt tay nhau rời đi.

Mã cô cô bỗng nhiên quay đầu, mới vừa rời trong khoảnh khắc kia, nàng dường như nhìn thấy tiên đế trên người Sài Thiệu.

Mã cô cô rũ mắt, sắc mặt ảm đạm.

Hạ Thục phi trấn an ôm vai nàng, aiz, từ xưa.....

"Đa tình nữ tử phụ tâm hán, minh chu ám đầu lệ mông lung a *(Ý chỉ người tài không được trọng dụng)!" Công chúa sầu thảm vạt cánh hoa mà khóc.

Hạ Thục phi, Mã cô cô:"... .."

Có thể đem một con quỷ đánh chết lần nữa được không?

Trầm Hàm Chương cũng hít hực chuẩn bị rời đi, không còn cách nào khác, nàng có chút không thể đối mặt. Ăn uống lạt tạt còn chưa tính, bây giờ Sài Thiệu lại còn muốn dùng thân thể của nàng thể nghiệm cái kia một phen.

Điều này làm cho nàng khó có thể kiềm nén, thầm nghĩ muốn một mình tĩnh lặng.

"Đứng lại cho trẫm." Thế nhưng Sài Thiệu lại mở miệng gọi nàng, hần thanh thanh giọng, tận tực tỏ ra bình tĩnh." Đâu nha thái, ngươi lại đây hầu hạ trẫm thay quần áo."

Trầm Hàm Chương quay đầu, chỉ vào mũi mình hỏi : "Ta hầu hạ ngươi?"

"Bằng không thì ai?" Sài Thiệu quay mặt đi, cố gắng áp chế xấu hổ trong lòng xuống, nàng cảm ra vẻ đương nhiên nói : " Chẳng lẽ lại muốn trẫm một mình xử lý."

Vừa dứt lời, bụng bỗng nhiên một trận co rút đau đớn, hạ thân lập tức trào ra một cỗ nhiệt lưu.

Sài Thiệu rốt cục không khống chế được nữa, trong đầu điên cuồng gào thét : Con mẹ nó, sao có thể đau như vậy, trẫm không cẩn thận đập vào trứng cũng không đau đến như này aaaaaaaa !

Trầm Hàm Chương : "... .."

Đập vào trứng là cái quỷ gì?

Nàng nhìn không được cúi đầu nhìn xuống dưới, ánh mắt sắp tới lại bị nàng cương quyết thu hồi trở lại.

Nàng không thể đáng khinh như vậy!

Đều tại tên béo chết tiệt!

Nàng dùng sức trừng hần ý đồ dùng ánh mắt giết chết hần, phát hiện hần cả người từ từ cuộn mình lại. Đại khái là suy nghĩ vừa rồi quả thực không thể nhìn thẳng, lần này hần không có không biết xấu hổ mở miệng, mà là trực tiếp suy nghĩ trong đầu hỏi : "Có cách gì khiến trẫm không đau nữa không?"

Dùng một chút, nghĩ đến thỏa thuận ban đầu đã bị phá vỡ của hai người trước đó, Sài Thiệu không tình nguyện tiếp tục nói : "Trẫm....nhiều nhất liền bỏ qua cho ngươi đó."

Trầm Hàm Chương có thể tưởng tượng đến bộ mặt "Đại ân đại đức như thế nhà ngươi còn không qua quỷ xuống tạ ơn trẫm" của hần. Quả nhiên giây tiếp theo, Sài Thiệu không cho nàng mở miệng.

"Trẫm khai ân như thế, đâu nha thái nhà ngươi còn chưa lần lại đây tạ chủ long ân."

Thật sự muốn đập chết hần!

Bạn đang đọc truyện *Trẫm Đâu Dễ Bị Trói Buộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

